

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ⁵⁷

ΕΤΟΣ Η
ΑΔ. 382

ΣΕΛΙΔΕΣ.52

Αρχειοθετημένο στο Εθνικό

1933

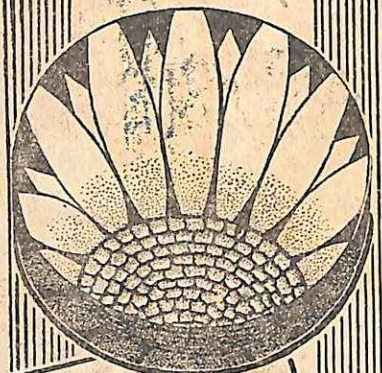

A black and white photograph of a large, multi-story building with many windows, possibly a school or institutional building, with a large group of people gathered in front of it. The image is grainy and has a high-contrast, almost stencil-like appearance. The building has several rows of windows, some of which are dark, suggesting they might be boarded up or closed. A large group of people is gathered in front of the building, but they are not clearly distinguishable as individuals. The overall tone is somber and historical.

MALLIA

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

EMILE

Ἡ παύδρα
ποῦ μέ τὰ ἀνὰ
εὐστατικά καὶ τὸ
ὑπερκο ἀρυνά
τῆς χαρίτζι στὴν
μυαίμα μὰ γη-
λευτὴ ὠμορφιά.

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΔΙΟΧΥ 9

ГЕН. ΠΑΡΑΚΑΤΟΝΗΝ
ΑΙΟΛΟΥ 9

ΧΑΡΙΝ
РЕΚΛΑΜΑΣ

ΧΑΡΙΝ
ΔΕΚΛΑΜΑΣ

ἔχανα τὴν λατρείαν τοῦ συζύγου μου

"Ὁμοίως ὁ ἀσχολλητὰς τόσον πολὺ με-
 τὰ θανάτῃ, ἢ ὅποια ἔχεν ἕνα θαυμασμένον
 τοιοῦτον, ὥστε, τὸ ὁμοίωσέν, ἔγινε τοιο-
 μερῶς ἐκλήρωτος. "Ὁμοίωτα λοιπὸν ἀ με-
 λιστὶ διὰ τοῖον λόγον ἐκπεριεχθὲν ἀπὴν
 τῇ γυναικί. Ἡ μήτηρ τὴν δὲν γυναικί
 πατέ. Τὸ γοῦμα τῆς ἡτο γὰντότε πολλ-
 ῶτον καὶ ἐκλινετο. Ἐστὶ καὶ καχορ-
 οντας ὅλο τὸ ὁδοὶ εἰς μίαν ὑπερθε-
 ναμένην αἰθουσαν ἔχουσαν. Ἐπὶ τούτοις
 ἔναι περιήρως εἰδὼς τὴν ὁμοίωσιν
 καὶ ἀπεκρίνατο τὸ μυστικῶς τῆς. Ἀνακά-
 τως μόνον ΜΟΥΣΤΕ ΝΤΕ ΚΡΕΜ εἰς τὴν
 πόρτα τῆς. Αὐτὸς τὸ θαυμαστικὸν στατα-
 τὸ γόμει τὴν πόρτα καὶ κατὰ εἰς τὴν
 ἐπισημίαν. Ἐστὶ καὶ ἂν καὶ τὴν ἀέρα
 ἢ βροχὴν, ἢ ἰδρώνα. Πρὸς μεγάλην μου
 χαράν, ὁ σὺν τῇ μου καὶ εἶπε: «Εἰσε-
 ἔλθω χωρὶς ἰδέσθαι ἄποψιν. Ποιῶ τὸ φέ-
 ρω καὶ θαυμασμένον γοῦμα μου ποφ-
 λῶ τὸν θαυμασμένον τὸν σὺν τῇ μου καὶ
 τὴν ἑλπίαν τὸν φιλεῖναι μου»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Το αποχρηστικόν δι-
κασίον, χρησιμοποίησιν αὐτῆς τῆς
θαυμασίας ἀνακατασκευῆς τῆς ΜΟΥΣ-
ΝΤΕ ΚΡΕΜ ἀπεζητήσεν ὁ σίτος ΤΟΚΑ-
ΛΟΝ ἔνταυθα μετὰ τοσοῦτον. Ἀνα-
μεμνημένη εἰς τὴν πόρῶν ΤΟΚολὺν δι-
τά τὴν ἀντανατολικῶν. ἐνεργεῖ α-
πορροῶς τοσοῦτον καὶ καθιστᾷ τὴν ἐ-
λθεροδία φυσικῶς ὁρατὴν ἀπὸ καὶ τὴν
καὶ τὴν πύλιν. Ἀλλοιοὶ δὲ παντο-
κράτε ἔχουσιν ἡλικίας καὶ διδοὺ ἡλικί-
α θαυμασά. Ἀνακατασκευῆς μετὰ σὺν

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. Π. ΡΕΜ
ΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, ὁδὸς Πραξιτέλους 42
Ἀθῆναι.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Ἡ Μαίη Γουέστ, ἡ χαριτωμένη καὶ θελκτικὴ στάρ, ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὸ Χόλλυγουντ μὲ τὶς τρέλλες της.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο περίφημος από την ιστορία 'Ιταλός τυχοδιώκτης Κονσίνι Κονσίνι, ο οποίος κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του θανασιμού εχθρού του δουκός του 'Αγκουλέμ, ο οποίος συνομιλεί για ν' ἀνατρέψει απ' τὸ θρόνο τὸν νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο καὶ ν' ἀνακηρύξῃ αὐτὸς βασιλεὺς. Στὰ σχέδια του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ ἐξαιρετικὰ κι' ἡ κόρη του, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρεύῃ με τὸν μαρκήσιον Σέν-Μάρς, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξίν του. Ἡ Γκιζέλλα δίνει τὴν συγκατάθεσίν της σ' αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα, μὰ βαθεῖα μέσ' στὴν καρδίαν της λατρεύει τὸν ῥωμικὸ ἱππότη Καπεστάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς. Ὁ Καπεστάν, ὅπως φημι, ἀλλὰ γενναῖο ἐπαρχιώτου εὐ-πατρίδου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ κατορθώματα, σάει τέλος ἀπὸ βέβαιο θάνατο ματὰ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Καπεστάν ἀρνεῖται νὰ γυ-ποῖ τὸ θανάσιμὸν ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως δοῦκα τοῦ 'Αγκουλέμ, ὁ Λουδοβίκος 13ος θυμῶνεται καὶ τὸν ἀφίνει στὴν τύχη του. Τότε ὁ Καπεστάν γυρίζει γὰρ πένταρτα στὸ πατοχείρι του. Ἐκεῖ ὁ πιστὸς τοῦ ὑπηρετῆς τοῦ δίνει ἕνα οκοῦδο καὶ τοῦ λέει νὰ πάῃ νὰ τοῦ παῖ-ξη σὲ κάποιο χωροστασίον, γιὰ νὰ τὸν πολλαπλασιάσῃ καὶ ἐκείνους. Πράγματι ὁ Καπεστάν κερδίζει, ἀλλὰ συναντᾷ σὲ χωροστασίον καὶ τὸν μπράδου τοῦ Κονσίνι Μπατόρχ, ὁ ὁποῖος τὸν προ-καλεῖ σὲ μονομαχίαν. Ὁ Καπεστάν τη-γνώνει τὸ μέρος τῆς μονομαχίας, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν ἐνεδρεύουν ὅλοι οἱ μπράδου τοῦ Κονσίνι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Αἰμα καὶ δάκρυα! Ξανα-εἶπε ἀπὸ μέσα της ἡ Μαριόν, ποὺ ἔνοιωσ' ἕνα ρίγος διαπε-ραστικό, καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λίγα λόγια...

Ὁ Σέν Μάρς ξαναγύρισε κοντὰ της, ἀφοῦ, πρῶτα, ἔ-κλεισε τὴν πόρτα, γονάτισε μπροστὰ της, καί, φιλώντας της τὸ χέρι, τῆς εἶπε:

—Ἐτσι δὲν θέλεις λοιπόν, νὰ σ' ἀγαποῦν ;..

Ἡ Μαριόν τὸν σήκωσε, τὸν ἀγκάλιασε θερμά, ἔκλεισε τὰ μάτια, κόλλησε τὴ χεῖλιν της στὰ χεῖλιν του, κι' ἀπάντησε!

—Σ' ἀγαπᾶ, καὶ εἰμαι πειὰ δική σου...

Κι' ἐνῶ ὁ Σέν-Μάρς, θυμωμένος καὶ πα-ραπατώντας, χαμένος καὶ πνιγμένος ἀπ' τὸ πάθος, ἐνοιώθη τὴν καρ-διά του νὰ ριγῇ, κι' ὅ-λο τὸ εἶναι του νὰ λυώ-νῃ μέσ' στὴ γλῶσσα τοῦ συναρπαστικοῦ αὐτοῦ χαδιῶ, ἑαφνικά, μ' ἔ-να πῆδημα ἀπότομο τοῦ νοῦ, ἀνεξήγητο, σάν τις ἑαφνικὲς ἀνε-μοθύελλες, ὁ Σέν-Μάρς ἄρχισε νὰ θυμᾶται τὴ Γκιζέλλα! Καθάρ, ἡ εἰκόνα τῆς Γκιζέ-λλας, ζωγραφίστηκε σ' ἀνάστατο μυαλό του! Κι' ἕνας κόμπος ἐρ-δ-

μου κι' ἀγωνίας, τοσοῖφιζε, ἀ-μέσως, τὸ λαιμό...

Γιατί, ἡ Γκιζέλλα, ἦταν ἡ μνηστὴ, με τὴν ὁποίαν βρισκό-τανε δεμένος, μ' ἕναν ὀρκο-δραματικὸ κι' ἐπίσημο! Γιατί, ἡ Γκιζέλλα, ἦταν ἡ κόρη τοῦ δουκός τοῦ 'Αγκουλέμ, με τὸν ὁποῖον βρισκότανε δεμένος, με- τις ἀκατάλυτες ἐκείνες ἀλυ-σίδες, ποὺ ἡ συνεννοχὴ σφυρη-λατεῖ, ὅταν, στὸ τέλος τῆς συ-νενοχῆς αὐτῆς, στυλῶνεται τὸ φάσμα τῆς ἀγχόνης! Τὴ Γκι-ζέλλα ἡ τῆς Μαριόν ;! Ἐπρεπε νὰ διαλέξῃ! Καὶ νὰ διαλέξῃ, τὴν στυγερὴν, στὸ λεπτό! Γιατί τὴν ἴδια μέρα, σὲ μιὰν ὥρα, ἴσως καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸν περιμέναν στὴν ὁδὸ Ριγ-ωτῶν, νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμ-βολαίον τοῦ γάμου!...

XXVIII

Ο ΡΙΣΕΛΙΕ

Τὸ μέγαρο τοῦ Ρισελιέ βρι-σκόταν καμμιὰ ἑκατοστὴ βή-ματα μακριὰ ἀπ' τὸ γωνιακὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ντωφίν, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ Κουγκλὲν εἶχε δὴ νὰ βγαίνει ὁ Λαφφεμάς.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, ὁ ἐπίσκο-πος τοῦ Λυσόν, ἀφοῦ τελείωσε τὴ λειτουργία του, πέρασε στὴν καμὰρά του, ὅπου ὁ ὑπηρετῆς του τοῦβγαλε τ' ἄμφια, καὶ τὸν ἔντυσε με τολιχὴ ἱππέως. Οἱ μεγάλοι θρησκευτικοὶ πόλε-μοι ἦταν, ἀκόμα, τόσο πρόσ-φατοι, ὥστε οἱ ἱεράρχαι ἐνδια-φερόντουσαν περισσότερο νὰ εἶνε πολεμάρχαι τῶν πιστῶν τους, παρά νὰ τοὺς μοιράζου-ν εὐλογίες, καὶ κανένας δὲν ἀπο-ρούσε, τότε, βλέποντας ἕναν ἐκκλησιαστικὸ ἀξιωματοῦχο, με πανοπλία, κι' ἀκόμα λιγύ-τερο, με στολή καὶ ξίφος ἀνι-κού.

—Τὸν γραμματέα μου! φώνα-

Ὁ δούξ Ρισελιέ

ξε, τότε, ὁ ἐπίσκοπος, λακω-νικά.

Ὁ ὑπηρετῆς χάθηκε, στὴ στιγμὴ, σάν ἕνας ἴσκιος τρο-μαγμένος. Καὶ σ' ἕνα λεπτό, μῆκε μέσα ὁ Λαφφεμάς, ἄλλη σκιά, κι' ἐκείνος, ἀλλὰ πὺ γλυ-σιερῇ, πὺ στυγερῇ...

—Ἀκούω! εἶπε ὁ Ρισελιέ. Μὲ σιγανὴ φωνή, ὁ Λαφφε-μάς ἄρχισε νὰ δίνει τὴν ἀναφο-ρά του, ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἄκουγε, χωρὶς καμμιὰ ρυτίδα στὸ πρόσωπό του, νὰ δείχνῃ πῶς ἐνδιαφερόταν γιὰ ὅλ' αὐ-τὰ πὺ τοῦ ἐξέθετε ὁ γραμμα-τεὺς του. Ἡ ματιά του, μονά-χα, ποὺ καὶ ποῦ, ἔβγαζε κά-ποια ἀστραπή, ποὺ γρήγορα ἐξοθύνετο... Ἄς ποῦμε ἀμέσως, ὅ-τι σ' αὐτὴ τὴν ἀναφορά, γινό-ταν λόγος γιὰ τέσσερα σπῆτια: γιὰ τὸ γωνιακὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ντωφίν, γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ 'Αγκουλέμ, γιὰ τὸ σπῆτι τῆς ὁ-δοῦ Ριγωτῶν, γιὰ τὴν λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων, καὶ γιὰ τέσσερα πρόσωπα. Τὸ δοῦκα ντ' 'Αγκουλέμ, τὴ Γκιζέλλα, τὸν ἱππότη Καπεστάν καὶ τὴ Μαριόν Ντελὸρμ.

Ἀφοῦ ὁ Λαφφεμάς τελείωσε τὴν ἀναφορά του, ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε σιωπηλός, ἀκίνητος, μὲ μὰτι φλογερὸ, καὶ συναφρω-μένος. Μὲ τὴν πορφυρὴ ἀμφι-σί του, με τ' ἀνασηκωμένα του μoustakia, καὶ με τὸ μαῦρο του μανδύα ἀπὸ πάνω, καθὼς στεκόταν σκεπτικὸς κι' ἀμίλη-τος, μέσ' στο ἡμίφως τῆς κά-μαρας, ἐκείνης, ἐμοιάζε σάν τὸ Μεφιστοφελή, ὅταν πρωτοπα-ρουσιάστηκε στὸ Φάουστ...

—Ἄς ἔρθουμε τώρα στὶς προσωπικὲς ὑποθέσεις! εἶπε ὁ Λαφφεμάς. Παρακολούθησε αὐτὸν τὴ Μαριόν Ντελὸρμ καὶ τὴν εἶδα ποὺ συναντήθηκε με τὸν ἱππότη Καπεστάν, σὲ μιὰ λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων. Ὁ-σον ἀφορᾷ τὸν Καπεστάν, ἔ-

πειτ' ἀπὸ μιὰ συνομιλία, μετα-ξὺ δουκός καὶ κόρης του, ποὺ τὴν ἄκουσε στὸ μέγαρο 'Α-γκουλέμ, φαίνεται πῶς ἡ κόρη τοῦ δουκός νοιώθει αἰσθημα-βαθὺ καὶ ζωηρό, γιὰ τὸν ἀξιό-τιμο ἱππότη, ἕνα αἰσθημα, ποὺ τὸ κατακρίνει ὁ πατέρας της... Ὅσο γιὰ τὸν Σέν-Μάρς, φαί-νεται νάχη χάσει τελείως τὴς ἐλπίδες του, γιὰ τὴν κατάκτη-σιν τῆς Μαριόν Ντελὸρμ. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, ἡ κόρη τοῦ δουκός τοῦ 'Αγκουλέμ, μένει, τώρα, στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν... Αὐ-τὰ εἰν' ὅλα!

Ὁ Ρισελιέ ἔνοιωσε μιὰ μι-κρὴ ἀνατριχίλα. Πλησίασε, τό-τε, τὸν κατὰσκοπο, τοῦβγαλε τὸ χέρι του στὸν ὄμο, καὶ τὸν ἀν-τάμειψε μ' αὐτὰ τὰ λίγα λό-για:

—Ποῦ καλὰ, ἀγαπητὴ μου Λαφφεμάς. Θὰ κάνετε μοναδι-κά, θαρρῶ, γιὰ διευθυντῆς ἀ-στινομιᾶς!..

Ὁ Λαφφεμάς τετνώθηκε, σάν νάθελε νὰ ψηλώσῃ τὸ κοντὸ του μπῶ, καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὴν πε-ριαπὴ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀ-ξιώματος, ποὺ τοῦτάζε ὁ λοχυ-ρὸς ἀφέντης του. Τὸ πρόσωπό του πραλίνισε ἀπὸ εὐχαριστι-σι...

—Ποῦ καλὰ! Ξαναεἶπε ὁ ἐ-πίσκοπος. Θὰ μοῦ ξαναδώσετε ἀναφορά, αὔριο τὸ πρῶτ. Θὰ βρῆτε, στὸ τῆκε τοῦ ἱστέγιου γραφείου μου, ἕνα πουνγι μ' ἕ-κατὸ «πιστολόδες», κι' ἕνα πανέ-κατὸ «πιστολόδια». Τὸ πουνγι εἰ-ναι, μέσ' στο ἡμίφως τῆς κά-μαρας, ἐκείνης, ἐμοιάζε σάν τὸ Μεφιστοφελή, ὅταν πρωτοπα-ρουσιάστηκε στὸ Φάουστ...

—Ἄς ἔρθουμε τώρα στὶς προσωπικὲς ὑποθέσεις! εἶπε ὁ Λαφφεμάς. Παρακολούθησε αὐτὸν τὴ Μαριόν Ντελὸρμ καὶ τὴν εἶδα ποὺ συναντήθηκε με τὸν ἱππότη Καπεστάν, σὲ μιὰ λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων. Ὁ-σον ἀφορᾷ τὸν Καπεστάν, ἔ-

πειτ' ἀπὸ μιὰ συνομιλία, μετα-ξὺ δουκός καὶ κόρης του, ποὺ τὴν ἄκουσε στὸ μέγαρο 'Α-γκουλέμ, φαίνεται πῶς ἡ κόρη τοῦ δουκός νοιώθει αἰσθημα-βαθὺ καὶ ζωηρό, γιὰ τὸν ἀξιό-τιμο ἱππότη, ἕνα αἰσθημα, ποὺ τὸ κατακρίνει ὁ πατέρας της... Ὅσο γιὰ τὸν Σέν-Μάρς, φαί-νεται νάχη χάσει τελείως τὴς ἐλπίδες του, γιὰ τὴν κατάκτη-σιν τῆς Μαριόν Ντελὸρμ. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, ἡ κόρη τοῦ δουκός τοῦ 'Αγκουλέμ, μένει, τώρα, στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν... Αὐ-τὰ εἰν' ὅλα!

Ὁ Ρισελιέ ἔνοιωσε μιὰ μι-κρὴ ἀνατριχίλα. Πλησίασε, τό-τε, τὸν κατὰσκοπο, τοῦβγαλε τὸ χέρι του στὸν ὄμο, καὶ τὸν ἀν-τάμειψε μ' αὐτὰ τὰ λίγα λό-για:

—Ποῦ καλὰ, ἀγαπητὴ μου Λαφφεμάς. Θὰ κάνετε μοναδι-κά, θαρρῶ, γιὰ διευθυντῆς ἀ-στινομιᾶς!..

Ὁ Λαφφεμάς τετνώθηκε, σάν νάθελε νὰ ψηλώσῃ τὸ κοντὸ του μπῶ, καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὴν πε-ριαπὴ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀ-ξιώματος, ποὺ τοῦτάζε ὁ λοχυ-ρὸς ἀφέντης του. Τὸ πρόσωπό του πραλίνισε ἀπὸ εὐχαριστι-σι...

στὸ κάθισμα ποὺ τοῦδεῖζε, πρὶν νὰ μιλήσω στὸ συμβούλιο ἐπί-σημα, θέλησα νὰ σὰς δῶ ἰδι-αίτερος, γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ συνωμοσία ποὺ ἐξυφάνει ὁ νόθος Καρόλου τοῦ 'Εννάτου, καὶ γιὰ τὰ μέτρα, με τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε ἐγκαίρως...

Ὁ Κονσίνι ρίγησε. Γιὰ τὴ συ-νωμοσία αὐτὴ, ὡς τὴ στιγμὴ ἐ-κείνη, μιλούσαν ὅλοι, ἄπως σκεπαστά, με ὑπαινιγμούς κε-καλυμμένους. Ὅλος ὁ κόσμος τὴ γινώριζε καλὰ, κι' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ἀκόμα, κι' αὐτὸς ὁ φρούραρχος του, ὁ Λυὺν. Ἄλ-λά δὲν ἔθιγαν τὸ ζήτημα καθό-λου. ἀποφεύγοντας τὴ συζήτη-σί του, ἢ προσποιούμενοι ὅτι δὲν τοῦ ἔξιναν καὶ τὴση σημα-σία... Ὁ Κονσίνι δέχτηκε, λοι-πόν, σάν ἕνα χτύπημα ροπαλίου στὸ κεφάλι, τὸ βλαῖο κι' ἀπό-τομο προοίμιο τοῦ ἐπισκόπου! Ἐμεινε, ὁμῶς, χαμογελαστός...

—Σφύριζε, ὅχι! σκέφτηκε. Κύριε ἐπίσκοπε, ἐπρόσθεσε δυ-νατὰ, τὸ διάθεμά σας μοῦ εἶ-νε μιὰ νέα καὶ πολὺτιμη ἀπό-δειξι τῆς φιλίας ποὺ μοῦ ἐπι-δαφιλεῖτε. Ἡ συνωμοσία, γιὰ τὴν ὁποία λέτε, μὰ τὸν 'Ἰησοῦ Χριστό, μ' ἔχει κάνει, τώρα τε-λευταία, νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοι-μηθῶ, οὔτε νὰ φάω...

—Πράγματι! εἶπε ὁ Ρι-σελιέ, ρίχνοντας στὸ στρατάρχη ἕνα βλέμμα, καθάριο, διεισδυ-τικό καὶ πένθιμο. Σὰς βρῖσκα ἀδυνατισμένο καὶ χλωμό! Ἄν δὲν ἤξερα τὴν ἀπασχόλησί σας με τις δημόσιες, ἐν γένει, ὑποθέσεις... τίς τόσο ἐξαιρετι-κά βαρεῖες... θὰ στοιχημάτι-ζα πῶς τὸν καὶρὸ αὐτό, καὶ ἄλλο σὰς τρώει, μυστικά, κά-ποια ἀρρώστεια αἰσθηματική, κάποιος ἔρωτας κρυφός — νὰ ποῦμε, λόγου χάριν...

Ἀπὸ γλωμός ποὺ ἦταν, ὁ Κονσίνι, ἔγινε, ἀμέσως, πελι-δνός... Ἡ καρδιά του εἶνε δυνα-τὴ! βρυχήθηκε. Ἐννοία σας, καὶ μὴν ἀνησυχῆτε! Ὅσο γιὰ τὸ δοῦκα ντ' 'Αγκουλέμ...

Κι' ὁ Κονσίνι, ἑαφνικά, στα-μάτησε λαχανιασμένος καὶ με-καρδιοχτύπι. Αὐτὰ τὰ λόγια, τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἔφεραν στὸ νοῦ του τὴ Γκιζέλλα. Ὁ κα-υμός, ποὺ ἔξοπιωσε, πάλι, μέσα του, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ. Ἐνας κρύος ἔρωτας τοῦ μούσκεψε τὸ μέτωπο, κι' ἕνας ἀναστενα-γμὸς βαθὺς τοῦ φούσκωσε τὸ στήθος...

—Πεθαμένη! Πεθαμένη! σκέ-φθηκε. Τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα τ' ἄλλα ;!..

—Ἀληθινά, εἶπε ὁ Ρισελιέ, πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ ἐπιμε-ληθῇ τὴν καρδιά σας! Συμ-βουλευθήκατε τὸν 'Ερουνά ;..

—Ἄς τ' ἀφήσουμε, αὐτὰ, στὴ μνήμα! ἔκανε ἀπότομα ὁ Κονσίνι, συγκρατώντας, μονο-μιάς, τὸν ἑαυτὸ του. Ὅσο γιὰ τὴ γινώσιθ συνωμοσία, ἐγὼ του-λάχιστον, κύριε ἐπίσκοπε, τὴ θεωρῶ ἀσημαντὴ, παχνιδί, φτάνει νὰ συλλάβουμε, ἑαφνι-κά, τὸν ἀρχηγὸ τῆς—ἐννοῶ τὸ δοῦκα! Ὅλο τὸ ζήτημα εἶνε αὐτό, κι' ὅπως σὰς ἔλεγα, ἐξ-αίτίας αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἔ-

χω χάσει καὶ τὸν ὕπνο καὶ τὴν ὄρεξι... Ἐχετε, μήπως, καμμιὰ συμβουλή καλὴ, νὰ μοῦ δώσε-τε, κύριε ἐπίσκοπε ; Θὰ σὰς ἡ-μουν, πράγματι, εὐγνώμων...

—Σὰς φέρνω κάτι ἄλλο, πὺ καλὸ ἀπ' τις μάταιες καὶ κού-φιες συμβουλές! τοῦ εἶπε, τό-τε, ὁ Ρισελιέ, με μιὰ γλυκεῖα, θαυρατική φωνή, ποὺ κάτω, ὁ-μῶς, ἀπ' τὴν ἡμερὴ θωπεῖα τῆς, ἐνοιώθηκε κρυμμένη τὴ φοβέρα, ὅπως τὰ νύγια μέσα στὸ βε-λοῦδο τοῦ πέλματος τῆς τίγρε-ως...

—Ν' ἀκούσουμε! εἶπε ὁ Κον-σίνι, καὶ ἐξαπλώθηκε θαθεῖα στὴν πολυθρόνα του.

—Καὶ πρῶτα-πρῶτα, κύριε στρατάρχα, ἐπιτρέπατέ μου νὰ σὰς πῶ, ὅτι χρειάζεται ταχύτα-τὴ ἐνέργεια! Ἀλλοῦδς, ἄνθρω-ποι φθονεροί, σάν τὸν Λυὺν, ἡ γλώσσες κακές, σάν τὸν Ὀρ-νάνο, θὰ μπορούσαν κάλλιστα νὰ ποῦν, πῶς σπρώχνουμε, ἐ-μεῖς, τὸ συνωμότη — κι' ὅταν

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέω, μάλιστα, «ἐγὼ». Ἄς ὑποθέσου-με, ὅτι ἐγὼ, κατὰ σύμπτωσι κακὴ, πέφτω ἐρωτευμένος με τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στελῶ, κατ' εὐθείαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμέ-νος, μὴ ἐνοεῖτε ; ὥστε νὰ χί-σω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κιν-δυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς λοχυρῆς, ἀκόμα, βασιλιά-σης, ποῦ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔ-κανε παντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναι, κύριε στρατάρχα, ἄς ὑποθέ-σουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' ἄς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ, καὶ κοι-νολογεῖται μέσ' στοὺς δρό-μους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅ-τι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μπορᾶ, κι' ἐγὼ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς

—Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ ὁδός! Ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γὰ-λῆνιος σάν δικαστῆς, καὶ τρο-μερὸς σάν δήμιος. Εἶπα «ἐ-μεῖς», ἀπλῶς... Καὶ σὰς λέ

σκοτεινό σοκάκι, και καμιά μαχαίρι, απ' την οποίαν δ' οί θώρακες του κόσμου, κι' ας τούς φέρνεις απ' το Τολέδο, δεν θα είνε ικανοί να σ' γλυτώσουν!

Ο Ρισελιέ ένοιωσε μιάν απερίγραπτη χαρά. Τό αξίωμα αυτό, το «ιερέως της βασιλείας», που ε'χ' επιτύχει με τις απειλές και με την πανουργία, ήταν καιρός που το έπωθαλμιούσε, και το φιλοδοξούσε μυστικά, γιατί, αυτό, θά σήμαινε και την είσοδό του στο παλάτι, μέσ' στη βασιλική οικογένεια... Σκέφθηκε με τί τρόπο θά μπορούσε να ευχαριστήσει τον Κονσίνι, και να τον κάνει να ξεχάσει κάπως τον τρόπο και την αγωνία, που είχε δοκιμάσει εξ αιτίας του, λίγες στιγμές προηγήτερα. Και βρήκε!

—Στρατάρχα! είπε. Η πληροφορίες μου δεν σταματούν ως εδώ...

—Τί καινούργιο χτύπημα θά μου φέρεις πάλι; σκέφθηκε άμέσως ο Κονσίνι, πού, με σφιγμένα δόντια και συνσπασμένο πρόσωπο, συλλογιζόταν αν δέ θάκανε καλύτερα, να στραγγαλίσει στη στιγμή, μιά και καλή, το φοβερό του συνομιλητή!

—Κύριε στρατάρχα, αφού συλλάβουμε, πρώτα, τον πατέρα, δέ θάταν άσχημο, μετά... όχι να συλλαβούμε, δεν λέω... αλλά να εξαφανισούμε, λίγον καιρό, την κόρη... Ε'ινε ή ψυχή αυτής της σπείρας, ή αρχηγίνης της συνομοσίας...

Ο Κονσίνι σήκωσε, τότε, το κεφάλι του, και κύτταξε στά μάτια τον επίσκοπο. Ύπέφερε φριχτά! Μιά ώρα, τώρα, του κουβέντιαζε γιά τη Γκιζέλλα, σαν να ήταν ακόμα ζωντανή! Κι' όμως ήταν πεθαιμένη! Ε'ίχε πεθάνει δολοφονημένη απ' τους μπράβους της Μαρίας των Μεδίκων, πού την είχαν ρίξει, κατόπιν, στο ποτάμι!...

—Τί μου λέτε, κύριε επίσκοπε; Έκανε, μ' άνέκφραστη φωνή! Αυτή, γιά την οποίαν μου μιλάτε, δεν υπάρχει, τη στιγμή σ'—ή!...

—Απατάσθε, κύριε στρατάρχα! απάντησε, τότε, ο Ρισελιέ, βέβαιος πώς ο Κονσίνι υποκρινόταν. Αυτή, γιά την οποίαν σ'ας μιλά, δηλαδή ή Γκιζέλλα ντ' Αγκουλέμ, όχι μόνον ζή και βασιλεύει, αλλά την είδαν κι' άρκετοι άνθρωποι και χθές, και πρό ήμερών...

Ο Κονσίνι πετάχτηκε δόλορος! Τά γόνάτα του λύνιζαν! Πήγε προς τον επίσκοπο, τού σφίξε σπασμοδικά τά χέρια, και ψέλλισε τρελλά:

—Ξαναπέστε το, ώ, ξαναπέστε τό μου! Ρισελιέ, άν κάτω απ' τό θώρακά σου, χτυπάει ανθρώπινη καρδιά, λυπηθήτε με, και ξαναπέστε τό μου!...

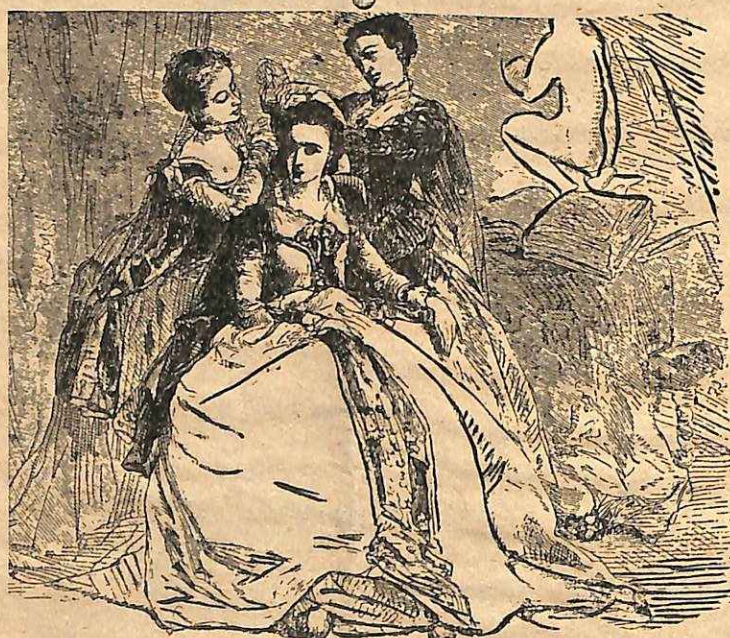
—Είπα, έπανέλαβε ο επίσκοπος με πραγματική άπορία τώρα, και βεβαιώνω με τό λόγο της τιμής μου, ότι ή Γκιζέλλα ντ' Αγκουλέμ ζή και βασιλεύει, ότι μπορείτε, όποια ώρα θέλετε, να τη βρήτε στην όδο Ριγωτών, στο μέγαρο της Μαρίας Τουσέ, κι' ότι ε'ινε άπόλυτη ανάγκη να χαθής, γιά μερι-

κόν καιρό! "Οχι, βέβαια, και συλλαβή, στρατάρχα, γιατί έτσι θά γινόταν σκάνδαλο μεγάλο! Απλώς και μόνο, κάπου να κλειστή... "Ω! μά δέ στέκεστε καλά στά πόδια σας, στρατάρχα!...

Ο Ρισελιέ κύτταξε γύρω του, μήπως υπήρχε κανένα κουδούνι, κανένα μέσον να ζητήσει βοήθεια—γιατί ο Κονσίνι, κεραινωπληκτος, είχε σωριαστή στο κάθισμά του, βγάζοντας μιά κραυγή πού έμοιαζε με βόγγο, αλλά πού ήταν ο άλαλαγμός μιάς υπέρτατης, αλάλητης χαράς! "Εκείνη τη στιγμή, ένα παραπτάσμα αναστηκώθηκε, κι' ή Λεονώρα Γκαλιγκά μπήκε μέσα. Δίχως να βγάλη λέξη, πλησίασε τον άντρα της, και τούδωσε με μυρίση ένα μπουκαλάκι, με ζωογόνα άλλατα. "Εκείνος άνοιξε τά μάτια, κι' άντίκρουσε τη Λεονώρα. Μά μιά ματιά κατάλαβε πώς τά είχε δλ' άκούσει!

—"Ήσουν εδώ; τη ρώτησε περίτρομος.

—Ναι! άποκρίθηκε εκείνη, με τόνο παγερό, κοφτερό σαν

Η Λεονώρα Γκαλιγκά

τό λεπίδι του δημίου...

Στήν κέρμη μορφή της, τίποτα δέ ζούσε, εκείνη τη στιγμή, εκτός απ' τά θαυμασία, τά μαύρα της τά μάτια, όπου ο Κονσίνι, σαν σέ βιβλίο άνοιχτό, διάβασε την καταδίκη της Γκιζέλλας! Τούβριξε, τότε, μιά ματιά γεμάτη πάθος, όπου έλαμπε ή άγρία της θέλησι...

—"Άσε με, έμένα, να κάνω ό,τι πρέπει! τού ψιθύρισε. Γιά τίποτε να μην άνησυχής... "Έχε έμπιστοσύνη στη γυναίκα σου! Ξέρεις ποιές θυσίες, ή άγάπη της, ε'ινε ικανή να κάνει, προς χάριν σου! "Εσύ θ' αναλόγης τον πατέρα. "Εγώ θά φροντίσω γιά την κόρη... Στ' όνομα τού Θεού, σοι κάνω όρκo, Κονσίνι, ότι τη ζωή της, θά τη σεβασθώ! "Όταν θά τη φέρω εδώ—πέρα, θ' άποφασίσουμε μαζί, τί πρέπει να την κάνουμε! "Έννοια σου, Κονσίνι μου! Πήγαινε, τώρα, να ξεκουραστής!

Λίγο έλειψε ή χαρά να σέ σκοτώσει, όπως, και μένα, ο μέγας λος μου πόνος!...

"Ήταν υπέροχη, εκείνη τη στιγμή.

—Κύριε ντ'ε Λυσόν! είπε, γυρίζοντας προς τον Ρισελιέ. "Αν δέν άπατώμαι, ή κουθέντα σας δέν τελειώσει! Είχατε, άκόμα, κι' άλλη μιά, ή και πιά πολλές πληροφορίες να μάς δώσετε! Καθώς βλέπετε, ο κύριος στρατάρχης υποφέρει. Θά είχατε την καλωσύνη, να με άκολουθήσετε ως τά δωμάτιά μου;...

Ο Κονσίνι δέν έκαμε καμιά χειρονομία, ν' άντισταθής στην πρόσκλησι αυτή. Ζούσε μιά απ' τις στιγμές εκείνες της ζωής, όπου όλα χάνονται και γίνονται καπνός, φιλοδοξίες, ύπολογισμοί, δύναμι ήθική και υλική, και βασιλεύει κυρίαρχο τό πάθος... Λίγες στιγμές άργότερα, ο Ρισελιέ βρισκόταν μέσ' στο ιδιαίτερο σαλόνι της Λεονώρας, μιάν αθούσα πολυτελή, εκπαισμένη με χλιδή και με κοψότητα.

—Τί είχατε να πείτε ακόμα,

μα μίσους της, φούσκωσε τό στήθος. Γιατί, απ' αυτά τά υποκείμενα, τ' άσήμαντα και τά μηδαμικά, ήξερε, ήδη, έναι! "Απ' αυτούς τούς κατώτερους ανθρώπους, υπήρχε κάποιος πού της είχε σταματήσει, της είχε ματαιώσει, δυο φορές, την επιτυχία των σχεδίων της...

—Ο Καπεστάν! βρυχήθηκε, από μέσα της. "Ω, νάβγαινε άληθινό τό προαίτημά μου! "Ω, να ήταν ο παπας, αυτός, πού, θά κατώρθωνε να φέρη μέσ' στά χέρια μου, τον άθλιον εκείνο Καπεστάν! Θά τού τά συγχωρούσα, τότε, όλα—άκόμα και τη νεκράνάστασι της αναστασιαμένης της Γκιζέλλας!...

Ο Ρισελιέ ψυχολογούσε βαθεί τη Λεονώρα, με τό κατακάθαρο, άλλόκοτό του βλέμμα. Κι' εκείνη τη στιγμή άκριβώς, τά φλογέρα της μάτια καρφώθηκαν άπάντα του—κι' ένοιωσε πώς ή σκέψεις τούς συνέπιπταν...

—Κυρία, είπε ο Ρισελιέ, ή σύλληψι τού Άγκουέλ, θ' άποτελούσε σφάλμα. "Η εξαφάνισι της κόρης, έγκλημα... Όλες μας ή προσπάθειες γιά νά... σώσωμε τό κράτος, θ' άποτυγχανουν, διαρκώς, οκτρά, αν αύτός, γιά τον όποιον σ'ας μιλά, δέν καταστή άνίκανος να δράσ! Δέν ε'ινε πρίγκιψ, όπως ο Κοντέ, ούτε δούξ, όπως ο Γκιζ, ούτε άνήκει στην Αυλή, σαν τον Λυόν... Αλλά τό πνεύμα του ε'ινε σαν κεραυνός! Ε'ινε μιά άτίθαση ψυχή! Ε'ινε μιά κόψη, ζωντανή, σπαθιού! Λέγετα ήπιοτης Καπεστάν...

—Καπεστάν! φώναξε ή Λεονώρα. "Όστε τον έρετε και σεις, λοιπόν; "Όστε και σεις, αλήθεια, τον μισείτε;...

—Ναι, τον μισώ θανάσιμα!...

Τά λόγια αυτά ήταν σαν έκρηξη δυο τρομερών ψυχών, γεμάτων μίσους. Μέσα στο δευτερόλεπτο εκείνο, οί δυο εκείνοι δυνατόι υποκριταί, έψαψαν, γιά μιά στιγμή, να άποκρίνονται και έξασαν δόλοτα τό ρέλο τους! Παρουσιάζονταν κι' οί δυο, ένας στον άλλον, όπως ήσαν στην πραγματικότητα: δυο σταν άγρία, δυο θηρία, έφοβερά άγρία, δυο όθρια, έξαπολυμένα στον κόσμο, με τις ίδιες τερατώδη θέλησι! Μέσα στο δευτερόλεπτο εκείνο, ήλα τά είπαν, μεταξύ τους! Μιά στιγμή, έμειναν άντιμέτωποι, προκαλώντας τρόπο μυστικό, ο ένας στον άλλον, ή, ίσως, κι' άλληλοθαυμασμό!

—Η Μαριόν ε'ινε δική μου! σκέφθηκε ο Ρισελιέ, πού, ξαναβρίσκοντας εδύς την ψυχραιμία του, πρόσθεσε άμέσως, ήρεμά: Τον μισώ τόσο πολύ, κυρία, επειδή αυτός ο τιπολύ, τον έμελλε να έκστούσει τώρα. "Η φωνή του έγινε σκληρή, συριστική!

—Κυρία, είπα, ένας μεγάλος διπλωμάτης, και γνωρίζετε ότι, πολύ συχνά, ή τύχη ενός κράτους, εξαρτάται από κάποιον ύποκείμενο τιποτένιο και άνάξιο κουθέντας, κι' ότι, πολλές φορές, τό μέλλον και τό στήδιο προσωπικότητων ύψηλών, έπιποδίζεται, άν όχι και συντρίβεται, από κάποιον άτομο άσήμαντο, κατώτερο—κι' όλέθριο, όσώτος...

—Στη Γκιζέλλα! ψιθύρισε ή Λεονώρα, όλη καρδιοχτύπι, γιά τις καινούργιες άπόψεις, για τις καινούργιες άπόψεις,

πού διέβλεπε. Δηλαδή, τί θέλετε να πείτε;...

—Θέλω να πώ, ότι τον αγαπάει!...

—Είσαθε βέβαιος γι' αυτό; είπε αυτή, μ' άνατριχίλα.

—Τόν αγαπάει, άκούτε πού σ'ας λέω! Κι' αυτός την αγαπάει, ή, τουλάχιστον, έτσι υποκρίνεται, γιατί έχω λόγους να πιστεύω ότι ή καρδιά του και τό πνεύμα του ε'ινε δοσμένα, μυστικά, κάπου άλλού! (Κι' ο Ρισελιέ άναστέναξε με λύσσα.) Αλλά κα-τάλαβαίνετε τί λεία πρέπει να-ναι, μιά Γκιζέλλα ντ' Αγκουλέμ, γι' αυτόν τον πειναλέο, πού ήρθε στο Παρίσι, να βρή την τύχη του... "Όσο γιά κείνη, ο έρωτάς της ε'ιν' ελκρινής, άφοσιωμένος και βαθύς.

Απόψε, άκούσαν κάποιον σι-χομυθία, μέσ' στο μέγαρο, τό ίδιο, τού δουκός: "Η Γκιζέλλα, προκλητικά, με θάρρος, ώμολογούσε στον τέτταρα της, τό πάθος της...

—Ω, ψιθύρισε ή Λεονώρα, άρχίζω, τώρα, και βλέπω καταθάρ! "Ο παπας, είμαι βεβαία, πώς γελιάται: "Ο Καπεστάν αγαπάει τη Γκιζέλλα! Γι' αυτήν και μόνο, γιά να την κατακτήσ, κάνει τέτοια θαύματα άνδρείας! "Αγαπιώνται, δεν χωρεί άμφιβολία! πρόσθεσε, με μιά φριχτή χαρά. Κρατώ, τώρα, την έκδίκησί μου!...

—Ε'ινε, λοιπόν, άνάγκη, ξαναείπε ο επίσκοπος, να παραμείνουμε τό κύριο έμπόδιο. Πρέπει, κυρία, ο Καπεστάν να λείψι απ' τη μέση...

—Θαρρώ πώς έχετε δική! είπε ψυχρά ή Λεονώρα. Θά βάλω να τον βρουν, κι' όταν βρεθ...

—Έχει βρεθ! διέκοψε ο Ρισελιέ! Σ' ένα πανδοχείο φτωχικό της όδο Βωζεράρ, πού έπιγράφεται «Ερρίκου—Μοναρχών», τον συλλαμβάνετε, ό,τι ώρα θέλετε...

Ο Ρισελιέ έκανε μιάν υπόκλισι. Κι' όταν ξανασήκωσε τά μάτια, και κύτταξε τη Λεονώρα, την είδε τόσο τρομερή, ώστε έσκυψε, ξανά, σέ δευτερην υπόκλισι, γιά να κρύψι τη μεγάλη του χαρά:

—Πάει, ο Καπεστάν ε'ινε χαμένος! "Η Μαριόν θά γίνει πια δική μου! Κυρία, ξαναείπε, με δυνατή φωνή, τολμά να έλπιζω, όπωσδήποτε, πώς ή συστάσεις τού φτωχού Ιερωμένου, προς τον έξοχώτατο στρατάρχη, δέν θά μείνουν δίχως άποτέλεσμα...

Η Λεονώρα άρπαξε τό χέρι του, και με φωνή υπόκοφη, μέσ' στην όποιαν μαντευόταν καθαρά, όλος ο παροξυσμός μιάς άγριας χαράς:

—Ρισελιέ! είπε. "Ο Κονσίνι σ'ας έδωσε τό λόγο του, ότι θά όνομασθήτε, από άβριο, θεράπων Ιερέυς της βασιλείας! Τώρα ψάχνω, κι' εγώ, μέσ' τού μυαλού μου, να βρώ τί πρέπει να σ'ας ύποσχεθώ! Και να τί βρίσκω: Ρισελιέ, προτού να κλείσι χρόνος, θαχτεί γίνε, σ'ας τό λέω, καρδιανάλως!...

Ο επίσκοπος έγινε χλωμός. "Εσκυψε, ξανά, στο χέρι της

Λεονώρας Γκαλιγκά, και μ' ένα φλογερό φιλή, έκλεισε τό συμφωνητικό αυτής της άμοιβαίας συμμάχιας—συμφωνητικό φιλοδοξίας, πανουργίας, έγκλημάτος, όλέθρου!

XXIX

ΚΟΡΑΕ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Την ίδια εκείνη μέρα, κατά τις τέσσερες τ' άπόγευμα—δηλαδή την ώρα, περίπου, όπου, μετά τη γνωστή δραματική σκηνη της τελείας του ύποταγής στη Μαριόν Ντελόρμ, και της κηρύξεως πολέμου κατά τού Ρισελιέ, ο μαρκήσιος ντ'ε Σεν-Μάρς έφευγε απ' τό ξενοδοχείο των «Τριών—Μοναρχών»—κι' ο ήπιοτης Καπεστάν έβγαινε, κι' εκείνος, απ' τό πανδοχείο «Ερρίκου—Τού—Μεγαλό». Βάδιζε με βή-

μα ταραγμένο, πέφτοντας άπάντα στους διαβάτες, άπαντώντας με βλαστήμιες, θυμωμένες, στις ζωήρες τους διαμαρτυρίες, συγκρίνοντας υπόκοφες φοβές, και σφίγγοντας τού σπαθιού του τη λαβή... "Ήταν πολύ χλωμός, παρ' όλη τη ζωηράδα πούδειχνε.

Παρά την ύποσχεσι πού είχε δώσει τό περασμένο βράδυ, στη Μαριόν Ντελόρμ, δέν πήγαινε στο ξενοδοχείο των «Τριών—Μοναρχών», τώρα, έτσι άπελπισμένος, ή μάλλον μανιασμένος...

Τό προηγούμενο βράδυ, ο Κογκολέν, αφού παράδωσε στον άφεντικό του, την τελευταία του «πιστολά», συμβουλεύοντάς τον να πιά να την παίξει στη λέσχη της όδο Ουρσίνων, ο Κογκολέν, μένοντας μοναχός, και πεπεισμένος ότι ο ήπιοτης δέν θά γύριζε μέχρι τό πρωί, πεπεισμένος, απ' την άλλη τη μεριά, ότι κάθε καινούργιο του διάδημα προς τον μπάρμπα-Λυρώ, ήταν προσωρινό, μοιραία, ν' άποτύχ, ο Κογκολέν, πού πεινούσε φοβερά, και πού, κατά λογικώτατο συμπεράσμα, φρονόσε ότι, αφού πεινούσε και διψούσε, έπρεπε να φά και να πιή, βγήκε απ' τό πανδοχείο, δίχως όδω, και, μιά και βρέθηκε στο δρόμο, έθρεξε με τό σάλιο του τό δάχτυλο, κι' έπειτα τό σήκωσε ψηλά!

Αφού εξακρίβωσε, μ' αυτό τον τρόπο, άπό πού φύσαγε ο άνεμος, ο Κογκολέν,

πού δέν είχε κανένα λόγο ίδιόαιτερο να πάη κατά δώ ή κατά κεί, ανατολικά ή δυτικά, κατά τό βορρά ή τό νοτιά, άνοιξε τ' άχμνά του ποδαράκια, και σαν πετούμενο πού ψάχνει γιά φαί, τράβηξε, ίσια, προς εκεί πού φύσαγε ο άνεμος...

Πήρε, λοιπόν, τούς δρόμους, στην τύχη, πέρασε τό Σηκούάνα, τράβηξε, ξαναγύρισε, έστριψε δεξιά, άριστερά, και με τά ρουθούνια του όρθάνοιχτα, σ' όλες τις μυρουδιές, με τά μάτια καρφωμένα σ' όλα τά μαγέρικα, παραφύλαγε, σαν τό λαγωνικό. "Η ώρα χτύπησε έννγη. "Η ταβέρνας και τά καπηλειά, έκλεισαν όλα. Σκοτάδι, πείνα, δίψα! "Ο Κογκολέν, κατασφισμένος, άρχισε να γκρινιάζει σοβαρά, όταν στο

φώς της βιτρίνας κάποιου μαγαζιού, είδε να περνά μιά σιλουέτα μεγαλοπρεπής, πού τον έκανε, άμέσως, να ριγίση...

Ο Κογκολέν ήταν προικισμένος, απ' τη φύσι, και σέ μεγάλη δόσι, απ' την ειδική εκείνη μνήμη, πού όνομάζεται «τό θυμητικό τού στομαχιού»!

—Νά, είπα, από μέσα του, ένα ζευγάρι ώμοι, πού θαρρώ πώς, κάποτε, κάσαμε και φάγαμε στο ίδιο τραπέζι! Αυτό τό δόλιπιό παράστημά, κάπου τό καμάρωσα άνάμεσα σέ σάλτσες, ψητά κι' όρεχτικά, πού τά θυμάμαι, κι' ή καρδιά μου τώρα, κλαίει...

Πού νάταν, διάολε;!—καλά πού ο ήπιοτης δέ βρίσκεται εδώ—χαμό, ν' άκούση τη βλαστήμια μου!—"Α, διάολε, θυμήθηκα! "Ήταν στούς «Τρεις—Μοναρχες», τη μέρα πού ο κύριος ήπιοτης έφαγε με τον κύριο Σεν-Μάρς! Κι' αφού τ' άφεντικά έχον ταιριάζει, εί-

χαν ταιριάζει και τά δουλειά!... "Ε, καλέ μου, κύριε... πώς διάλο τον λένε; "Α, θυμήθηκα! Κύριε Λαντέρν!...

Ο άνθρωπος πού τον καλούσαν έτσι και πού ήταν, πράγματι, ο ήπιοτης τού μαρκήσιου ντ'ε Σεν-Μάρς, γύρισε τό κεφάλι, με ύφος μεγαλοπρεπές, κι' έδειξε ένα πρόσωπο παχύ και ροδοκόκκινο, χαμογελαστό κι' όλο ύγεια—πρόσωπο ήπιοτης άρχοντ'ικού, πού τρώνε τέσσερες φορές τη

μέρα, έξω απ' τά έκτακτα και τά παραπάνω! "Ο Κογκολέν λύνει την άχαμνή του ραχοκοκαλιά, και τού μίλησε, χοκοκκάτω, έτσι: —"Ε, καλήσπερα, κύριε ντ'ε Λαντέρν! Πάντα καλά, πάντα στρογγυλοπρόσωπος, να μην άβασκαθήτε! Πάντα με τ' άρ-χοντικό σας ύφος, βλέπω! "Α, καλέ μου κύριε ντ'ε Λαντέρν, είστε, σίγουρα, ο βασιλιάς τού ήπιοτητικού...

—Πώς είπατε, παρακαλώ; Έκανε ο Λαντέρν.

(Ακολουθεί)

ΤΑ "ΜΟΝΤΕΡΝΑ", ΗΘΗ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗ ΛΑΠΩΝΙΑ

Πόσους καφέδες πίνουν τη μέρα οι Λάπωνες. 'Η εκδίκησης των πεθαμένων, που δεν «θάβονται καλά». Τὰ τρελλὰ κορίτσια κι' η άμυαλες γυναίκες της Λαπωνίας. 'Ο «έκφυλισμός» της εποχής μας στο Βόρειο Πόλο! 'Ο ψυχρός χαρακτήρας των Λαπώνων. Τι προίκα παίρνουν τα κορίτσια τους, κλπ. κλπ.

ΣΟΙ αιώνας κι' αν περάσουν ή προοιμιώδης φιλοφρονία των Λαπώνων θα μείνει πάντα ή ίδια. ΟΙ Λάπωνες είναι οι πιο φιλόξενοι άνθρωποι του κόσμου. Τι παράξενο όμως που Μά και πόσο τυχερός κι' αυτό το ταξείδι μου σ' αυτός τις πολικές περιόδους, είχα όμορφη κι' εύθυνη Σουηδέζα φοιτήτρια. Στο Γιουγκασγιάρβι λοιπόν πήγαμε μαζί να επίσκεψουμε μια οικογένεια Λαπώνων. 'Ο πατέρας αυτής της υπερβολικά φιλόξενης για να μέ τιμής οικογένειας αμέσως ένω μισητή, μου πρόσφερε αμέσως ένα φλυτζάνι καφέ. Κάθε οικογένεια Λαπώνων — τί περίεργο! — δεν έχει παρά ένα μοναχικό φλυτζάνι. 'Ηπια λοιπόν πρώτος απ' αυτό το οικογενειακό κειμήλιο, ενώ οι άλλοι περίμεναν υπομονετικά τη σειρά τους.

Μιά άπρόσπετη ώστόσο άναχώλωση μ' έκανε να μ' ή τούς δώσω το πολύτιμο φλυτζάνι. 'Ο καφές το πολύτιμο φλυτζάνι κι' αυτό φυσικά του έδινε μια γεύση, πώς να το πω... άσυνήθιστη!

'Η Σουηδέζα φοιτήτρια, όταν είδε το μορφοσμο μου, χαμογέλασε.

— Έτσι πίνουν τον καφέ τους οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-

— Έτσι πίνουν τον καφέ τους οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-

— Έτσι πίνουν τον καφέ τους οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-

θαυματουργό επίσημον. Έκανε δε την επίσκεψή της άπάνω στην έβρα, γιατί ή οικοδέσποινα ήταν άρρωστη.

— 'Ο ήλιος τρύπωσε στην πλάτη μου... της εξήγησε ή άρρωστη. Βγάλε τον σε παρακαλώ, κυρά γιατρίνα...

Αυτά τα γιορτινά λόγια στη γλώσσα των Λαπώνων σημαίνει ότι είχε κρυολογήσει κι' ότι ένοιαζε ένα δυνατό πόνο στην πλάτη.

— Πίνεις πολύ καφέ, κυρά μου... της απάντησε ή Σουηδέζα φοιτήτρια. Πριν περάσουν όχτώ μέρες, δεν πρέπει να βάλης γουλιά στο στόμα σου!...

Τα λόγια της κυρά γιατρίνας, έκαναν όλη την οικογένεια των Λαπώνων να ξεκαρδιστεί από τή γέλια. 'Η ιδέα ότι ή οικοδέσποινα δεν θά έπιανε καφέ επί όχτώ μέρες τούς φαινόταν άπλουστατά ως πάρα πολύ γελοία...

— Άστεινέσαι βέβαια, μικρούλα μου... της απάντησε ή άρρωστη. Δεν μου δίνεις καλύτερα κανένα γιατρικό για να μου περάση ό πόνος;

Στο τέλος όμως τα πράγματα συμβιβάστηκαν κι' ή άρρωστη όρκίστηκε σ' όλα τα πνεύματα της φυλής της και στη φυγή των «αποθαμένων» της ότι επί μια όλόκληρη έβδομάδα δεν θά έπιανε παρά δέκα μόνο φλυτζάνια καφέ τή μέρα...

— Όπως όλοι οι πρωτόγονοι λαοί, έτσι κι' οι Λάπωνες φοβούνται σαν τή ακρά παιδιά τις άρρώστειες. Μά δεν έχουν άκμή και τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη στους γιατρούς που τούς στέλνει ή Σουηδική κυβέρνηση και γι' αυτό δεν ζητούν τή βοήθειά τους παρά μόνο όταν τα γιατροσόφια του μάγου ή της μαγισσας πού γωριού τους δεν καταφέρουν να τούς γιατρέψουν...

Άκόμη περισσότερο από τις άρρώστειες, οι Λάπωνες φοβούνται μ' έναν άπερίγραπτο τρόμο τόν θάνατο. Σύμφωνα με τις παραδόσεις τους οι πεθαμένοι που δεν «θάβονται καλά» βρυκολακιάζουν στην άλλη νύχτα και γωρίζουν πίσω για να σπάσουν στο έξλο τούς τεμπέληδες συγγενείς τους.

— Έτσι πίνουν τον καφέ τους οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-

— Έτσι πίνουν τον καφέ τους οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-οι Λάπωνες, μου εξήγησε. Τον ά-

Κι' οι δύο τους ήταν καλόκαρδοι και γελοῦσαν κάθε τόσο με τ' άστεία που τούς έκανε ή Σουηδέζα φοιτήτρια.

Φαντασθήτε όμως την κατάπληξι μου, όταν είδα ότι κι' εδώ άπάνω στο Βόρειο Πόλο υπάρχει τό περίφημο ζήτημα των φυλών! 'Ο πορτίερς ενός ξενοδοχείου στη Κιρούνα, μάλιστα είδε τούς φίλους μου κατέδασε τή μούτρα του και μου δήλωσε όρθά-κορτά...

— Δεν δεχόμαστε Λάπωνες στο ξενοδοχείο!...

— Μά γιατί, φίλε μου; τόν ρώτησα περίεργος.

— Γιατί δεν τούς θέλουν οι πελάτες μας. 'Όπως στην 'Αμερική οι λευκοί δεν χωνεύουν τούς μαύρους, έτσι κι' εδώ οι Σουηδέζοι δεν άνακατεύονται με τούς Λάπωνες...

Μπροστά λοιπόν στην κατηγορηματική άρνησή του, φροντίσαμε να βρούμε ένα άλλο ξενοδοχείο, λιγότερο άστυρό, όπου μπόρεσαμε να ξεκουραστούμε λιγάκι από τή ταξείδι μας. Έπειτα την ώρα που παίρναμε τή τσάι, ρώτησα τή «μυνητή» Σάννα.

— Πώς ζουν σήμερα ή γυναίκες της Λαπωνίας; Μιλήστε μου γι' αυτές, άγαπητή κυρία...

'Η μητέρα τού Νίλσα χαμήλωσε τή μάτια της κι' άναστενάξε πικρά.

— Ά! Τι να σάς πω για τις σημερινές γυναίκες... 'Όσο τώρα για τή κορίτσια, αυτά πεία...

— Μά υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ ενός σημερινού κοριτσιού κι' ενός κοριτσιού εδώ και είκοσι χρόνια;

— Τι λέτε! Διαφορά μόνο; 'Υπάρχει μια τρομαχτική άδυσος! Καθώς βλέπετε, όλος ό κόσμος στην εποχή μας αλλιάει με τόν ίδιο τρόπο, στη γλώσσα του, είτε κάθεται στο Παρίσι, στη Βουδαπέστη ή στο Γιουγκασγιάρβι...

— Μιά άδυσος σε τί; ρώτησα με άπορία. Μήπως, τή σημερινή κορίτσια των Λαπώνων είναι πιο όμορφα και πιό... φρόνιμα;

— Κάθε άλλο! μου απάντησε ή «μυνητή» Σάννα. Τή κορίτσια σήμερα, πριν από τή γάμο τους, έπαιζαν ένα σωρό φίλους... Έπαιζαν πεία να είναι άγνά, όπως άλλοτε. Τά μοντέρνα ήσαν τών... «άνθρώπων» γάλασαν και τή δική μας. Δεν υπάρχουν πεία «ήθικά» κορίτσια, όπως άλλοτε. 'Όλα τούς είναι θεοτέλεια και διασκεδάζουν μ' έ-να σωρό φίλους... Τό περίεργο τών-όια εύκολία, όπως παντρεύονται σαν άλλοτε τή «φρόνιμα» κορίτσια. 'Η «άγνότης» ενός κοριτσιού κι' ή πίστις μιας παντρεμένης γυναίκας θεωρούνται σήμερα ως παλιές και γελοίες προλήψεις!...

Αυτό πεία είναι από τ' άπίστευτα! 'Ο περίφημος λοιπόν «έκφυλισμός» της εποχής μας έχει φτάσει ως τή Βόρειο Πόλο;

— Δεν μου εξηγείτε κάπως καλύτερα «μυνητή» Σάννα, την άναρώτησα σε λίγο, πώς χρησιμοποιοῦν αυτή την «μυνητή» έλευθερία τους ή γυναίκες και τή κορίτσια της Λαπωνίας;

'Η βορεινή συνουσιότητα μου κοκκίνισε λιγάκι σαν να ντράπηκε.

— Αδελφά μου, μου είπες, από τή άποψη κι' από τή συνήθεια με τις όποιες ζή κάθε φυλή. Στα βόρεια της Φινλανδίας, παραδείγματος χάριν, ή γυναίκες άπατούν τόν άνδρα τούς χωρίς καμιά προφύλαξη και χωρίς αυτό να πειράζει τίς διόλου τή σύζυγο...

Τή κορίτσια πάλι έχουν κρυφές σχέσεις πολύ πριν από τή νύμφη γάμο τους. Έδώ στά μέρα μας αυτές ή συνήθειες, αυτή ή «άνηθικότητα», όπως λέγαμε έμεις εδώ και είκοσι χρόνια, είναι κάπως πιο περιωρισμένη, μ' ας πολλές περιόγες δεν θά όρθητε ούτε μια πι-στη σύζυγο κι' ούτε ένα φρόνιμο κορίτσι.

'Η παντρεμένης λοιπόν δεν φοβούνται τόν άνδρα τούς;

— Μά μήπως κι' οι άνδρες είναι καλύτεροι; έκανε ή «μυνητή» Σάννα κοινώντας τή κεφαλή της.

— Έχει πολύ δίκιο, ή φίλη μας! μου είπες τότε, έπειθόντας στη σύζυγί, ή Σουηδέζα φοιτήτρια. Άλλοτε οι Λάπωνες «αυτοάρανε» με τόν πιο σκληρό και παραδειγματικό τρόπο κάθε άπιστη γυναίκα. Σήμερα όμως αυτές ή «αβάραιες» τιμωρίες έχουν καταργηθεί από τή Σουηδική κυβέρνηση. 'Ο έρως κι' εδώ άπάνω, όπως και στις Σκανδιναβικές χώρες, έχει άποκτήσει μι... άξια θάυμαστη έλευθερία. Μή ξεχνάτε ωστόσο ότι οι Λάπωνες δεν είναι και τόσο... «ερωτοπαθείς». Έ'νε πολύ ψυχροί και πολύ λίγο αίσθηματικοί. Τό πολικό κλίμα, βλέπετε...

Λαπωνόπουλο με τή γιορτινά του ρούχα

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΔΙΑΛΥΝΤΑΙ

ΟΙ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

[Η τραγωδία της ζωής των κερπαρών του Χόλλυγουντ]

Το «Σέντραλ Καστλ» Οφφες, δηλαδή τού Κεντρικού Γραφείου Καταχωρήσεως του Χόλλυγουντ, είναι γραμμένες δέκα χιλιάδες γυναίκες και κορίτσια ως «έξτρα», δηλαδή ως άτακτοι ήθοιοι, για να παίξουν όλο τους κομπάρσους, βωδών προσώπων ή χορευτριών του μαλλέτου.

Στό Γραφείο Καταχωρήσεως δέκα αυτές ή γυναίκες είναι γνωστές μόνον ως νούμερα. Πλάι τού νούμερου τής καθέμιας σημειώνεται τό χρώμα των μαλλιών της, τό ύψος της και ή άναλογία τού σώματός της. 'Η ικανότητές τους, ή φιλοδοξίες τους, τό ταλέντο τους, όλα αυτά άγνοούνται.

Δέκα χιλιάδες κορίτσια ζουν στην πόλη του κινηματογράφου, αχμάλωτα της έλπίδας και της φιλοδοξίας, χωρίς να διαθέτουν τίποτε άλλο, παρά ένα βραδινό φόρεμα και ένα νούμερο τηλεφώνου, ελπίζοντας ότι με τή βοήθεια αυτών των δυο πραγμάτων θ' άνέβουν στα ύψη της φήμης και της δόξης.

Ζούν, περιμένοντας, από τή μιά στιγμή στην άλλη, τή χαμόγελο τής τύχης, που θά τους άνοίξη τό μέλλον τους. Ζούν, ύπομένοντας την πείνα, τή γύμνια, τόν έξουτελισμό, τις στερήσεις, ζούν, μη έχοντας τή θάρρος και τή δύναμη να πετάξουν όριστικά από πάνω τους κάθε έλπίδα για τή μέλ-λον.

Πηγαίνουν στο Χόλλυγουντ απ' όλα τή μέρα της γής. 'Από τις φάρμες της Νιοτιού 'Αμερικής, από τή εργασία τής Νέας 'Υόρκης, από παρθεναγωγεία κι' από βαριέτα, από βορεινές χιονοσκεπαστές χώρες κι' από τή νησιά τού Ειρηνικού, από χωριά που δεν αναφέρονται στους χάρτες κι' από τή ύψη των ούρων νομιστών, από βουνά και από θάλασσες. 'Από παντού, τέλος, όλες αυτές ή γυναίκες ξεκινούν, αφήνοντας τούς γονείς, σπεί, πατρίδα, και καταλήγουν στο ίδιο σημείο.

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

πό τήν άφάνεια και τήν άνέβαζαν στη δόξα.

Μά ό όμιλιν κινηματογράφος τή άλλαξε όλα αυτά. 'Η προϋποθέσεις για νά γίνει μιά κομπάρσα πρώταγωνίστρια, μετεβλήθησαν ριζικά. Πρέπει νά έχη άντίληψη, πείρα τής σκηνης, και κυρίως φωνή. 'Ο κινηματογράφος βοήθη τή γλώσσα του και νά μιλά μονάχα κινήσι γαρέμισε κι' έκανε σκόνη ένα πλήθος μελοντικές σταδιοδρομίες, ένα πλήθος όνειρα κι' έλπίδες.

Σήμερα ό κινηματογράφος παίρνει τις μέλουσες πρωταγωνίστριες τόν από τή μεγάλη βαριέτα τού Μπροντουάη της Νέας 'Υόρκης, από τή θέατρα των επαρχιών, από τή ευρωπαϊκά στούντιο και από τή κολλέγια των κοριτσιών. Καμιά φορά, αλλά σπανίως, καταφεύγει και στους γνωστούς διαγνώσιμους καλλονές. Μά στον όμιλιν κινηματογράφου δεν φθάνει μόνον ή όμορφιά και σπανίως τή κορίτσια αυτά παίρνουν μεγάλους ρόλους.

'Η «έξτρα» όμως, ή σημερινή «έξτρα», δεν υπάρχει σχεδόν καμιά έλπίς να γωρίζουν ποτέ τή δόξα. Είναι σαν σημαδεμμένες, σαν καταδικασμένες να μένουν πάντα στο ίδιο επίπεδο. 'Από τις έξτρα τού

Μερικές απ' αυτές είναι πιο τυχερές. Ζούν μέσα σ' άντα διαμερίσματα, με μεταξωτά φορέματα στο σώμα τους, με τήν τροφή στη καρδιά τους, με τήν ασχυνή στο μάτι τους. Άλλες κατοικούν μέσα στις καμίνες, που χρησιμοποιούνται τήν ήμερα για θαλάσσια μάνα ή σε μικρά δωμάτια με τέσσερες γυμνούς τοίχους, με μόνο έπιπλο ένα στρατιωτικό κρεβάτι.

'Η πιο άξιολύπητες είναι εκείνες που άνεδοκατεβαίνουν στα βουλεβάρτα τήν ώρα που ανάβουν τή φώτα, περιμένοντας νά τις προσκληση κανείς για ένα πιάτο ζεστό φαί και για ένα μαλακό κρεβάτι. Και ή άστυνομία τις άνέχεται, κλείνοντας τή μάτια.

Στήν τραγωδία αυτή των «έξτρα» τόν μόνο φωτεινό σημείο είναι τόν Στούντιο Κλουμπ, που ίδρυσε ή γυναίκα τού μεγάλου σκηνοθέτου Σέσιλ ντε Μίλλ. Τό Στούντιο αυτό πα-

ραχωρεί στέγη, φαγητό, προστασία και ενθάρρυνση σ' όσο τόν δυνατόν περισσότερες από αυτές τις άπογοητευμένες τής ζωής. Στο άσπλο αυτό γίνονται δεκάτα όλα τή κορίτσια για ά όποια έχει ποσοπότητες οι κερδίζουν λιγότερο από δυο δολάρια τή βδομάδα. Κορίτσια άμφιλό-ν ήθικης ή όσα πηγαίνουν στο Χόλλυγουντ για διασκεδάσει κι' όχι για εργασία, δεν γίνονται δεκτά. Έπίσης τόν Κλουμπ αναλαμβάνει νά στείλη πίσω στή πατρίδα τούς τή κορίτσια που έχουν τελείως άπελυνθεί από τήν βδομάδα, κατά μέσον όρον, σ' ένα χρόνο. Μ' αυτά τή χρημάτια πρέπει να έχουν στη γκαρνταρόμπα τούς φορέματα τής τελευταίας μόδας, να πληρώνουν τόν νοίκι τους και να τρέφονται. Πολύς μάλιστα είναι όλοχρεωμένες νά συντηρούν και τήν οικογένειά τους.

'Η άλλες, ή λιγότερο τυχερές, εκείνες που εργάζονται μόνον όταν χρειάζεται πλῆθος κομπάρσων σε μιá ταινία — κι' αυτό είναι τώρα

Το «Σέντραλ Καστλ» Οφφες, δηλαδή τού Κεντρικού Γραφείου Καταχωρήσεως του Χόλλυγουντ, είναι γραμμένες δέκα χιλιάδες γυναίκες και κορίτσια ως «έξτρα», δηλαδή ως άτακτοι ήθοιοι, για να παίξουν όλο τους κομπάρσους, βωδών προσώπων ή χορευτριών του μαλλέτου.

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

— Όσο κι' αν είναι προετοιμασμένες, μολοντί έχουν άκούσει ότι τό Χόλλυγουντ είναι ένα φοβερό χταπόδι, που θά τούς άπομείση όλη τή δροσιά, τή νεότητά και τή άθωότητα και θά τις πετάξει ύστερα μακριά, σωστά άνθρωπα κορούλια, καμιά τους δεν έννοει ν' άκούσει αυτές τις συμβουλές. 'Όλες τούς θυσιάζουν πρόθυμα τή άθωα νεανία όνειρά τους, τή έξένοιασή τής τους, τή ιδανική τους, για μιά άπειροέλασθη έλπίδα μήπως τούς χαμογελάσει ή τύχη και γωρίζουν τή δόξα και τόν πλούτο και τόν θάυμασμό.

Τήν εποχή τού βοδού κινηματογράφου κάθε «έξτρα» ήταν και μιά μελλοντική πρωταγωνίστρια. Οι σκηνοθέτες παρατηρούσαν κατά τήν προβολή τής ταινίας τόν νόστιμο μουντάκι της και τόν πλαστικό της σώμα και τήν έδωσαν ά-

IPME ΓΚΙΟΜΑ-Ι.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ;

[Άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Λίνκολν Μίλλερ]

Ασφαλώς έλοι οι αναγνώστες μας θα πιστεύουν πως η όραση, χαριτωμένες και κοσμηγάντες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου κάνουν όλες πλούσιους γάμους και πως γίνονται σύζυγοι του δεινα βασιλέως των σπερματόστων ή του τάδε Νοτιοαμερικανού μεγαλοκτηματία. Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Διαβάστε το παρακάτω άρθρο, που έγραψε ένας Αμερικανός δημοσιογράφος σχετικώς με αυτό το ζήτημα και θα ιδείτε ποιους και πώς παντρεύονται ή γόητρες του Χόλλυγουντ.

—Μου φαίνεται πως θα γράφατε ένα ενδιαφέρον άρθρο, μου είπα μία μέρα ο διευθυντής μου, αν κάνατε μία έρευνα για να δείτε ποιες και πότε από τις χαριτωμένες κομικίσσες του Χόλλυγουντ έχουν παντρευτεί εκατομμυριούχους.

—Αι έπος, αι έργον. Έβρεσα το μολύδι μου, αγόρασα ένα καινούριο σημειωματάριο και πήγα στο Χόλλυγουντ για να καταγράψω όλα τα άστέρια της θόνης, που έχουν παντρευτεί εκατομμυριούχους.

Επί μήνες έπαιρνα κρυφά και μελετούσα τα βιβλία των λογαριασμών των διαφόρων γοηστών της θόνης. Αντί όμως να βλέπω 10 115 δολάρια για λουλούδια, 100,000 δολάρια για κοσμήματα, 2500 δολάρια για μωαδιές, το μόνο περιττό έξοδο που μπορούσα να ανακαλύψω ήταν 1 1/2 δολάρια για τσιγάρα.

Σε κάθε πολυτελές αυτοκίνητο που έβλεπα σταματημένο, έβρινα μέσα τη μύτη μου για να ανακαλύψω την ώρα και πλούσια κατοχή του. Μα μέσα στις ρόλλες Ρόυς, στις Μεσσεδες και στις Πακχο δεν έβλεπα ποτέ σκυλάκια, ιδιωτικούς ντετεκτίβ και ιμ-

προσάργους.

Ενόμισα πως κάτι θα έβρισκε το μυαλό μου. Ποιό βρίσκονταν ή εκατομμυριούχες του Χόλλυγουντ; Δεν υπήρχαν ή εγώ δεν ήμουν άξιος να τις ανακαλύψω;

Στο τέλος, η αλήθεια μου αποκάλυπθηκε.

—Απλούστατα. Η ώρα της του Χόλλυγουντ δεν παντρεύονται με εκατομμυριούχους, δεν κάνουν πλούσιους γάμους.

—Όλες, από την πρώτη ως την τελευταία, παντρεύονται και εξακολουθούν να παντρεύονται μόνον από ανάγκη.

Με λίγα λόγια στην πρωτεύουσα του κινηματογραφικού κόσμου μόνος βασιλεύς είναι η Α. Μ. ή Έρως!

Τι απογοήτευσις! Τι ανέλπιστη ανακάλυψις! Η καλλονές του Χόλλυγουντ που μπορούν να έχουν στα πόδια τους θρόνους αλθινοσύνης και τα εκατομμύρια του Κρόισου, παντρεύονται τον πρώτο νεαρό που θ' αγαπήσουν!

—Έπρεσε στο ποδ θ' αγαπήσουν! Έπρεσε να κορεσθεί μου και επί εβδομάδες δεν είχα το κουράγιο να σηκωθώ. Και δεν είχα στείλει ούτε μία κάρτα στον διευθυντή μου!

Το πράγμα ε'νε δυστυχώς αναμνηστικό. Αποδεικνύεται με στατιστικές ακλόνητες.

Ποιους παντρεύονται λοιπόν η γόητρες της θόνης;

Διατρέξτε μαζί μου τον κατάλογό μου και θα ιδείτε πως η περισσότερη από τις γόητρες της θόνης παντρεύονται με συγγενείς, ήθους, φίλους, γράφους και γλύπτες. Η περισσότερη από τις γόητρες των αστέρων, όμως, δεν παντρεύονται ούτε καν το μνηνιάο εισόδημα του Τζών Ροκφέλλερ!

—Όλες ή συναρπαστικές και δραματικές ταινίες του κινηματογράφου, όπου ή φτώχες και ή

—Τι ρόλο παίζουν τα χρήματα στο γάμο; ρωτάει η Κλωντ Κολμπέρ. Εγώ παντρεύτηκα τον Νόρμαν Φόστερ από έρωτα!...

ραίες νέες θαμψώνονται από τη λάμψη του χρυσού και παντρεύονται ήλικιωμένους εκατομμυριούχους για να μπορούν ύστερα να παίξουν με τα διαμάντια και να δώσουν στους δρόμους με τα πιο πολυτελή αυτοκίνητα, δεν έχουν καμιά επίδραση στις νεαρές πρωταγωνίστριες, που παίζουν τον ρόλο της ήρωιδος. —Οτι και να λέει ο Τζέιμς Κρόις, όταν μιλάει για τη ζωή της θόνης, δεν μπορεί να είναι η αλήθεια, γιατί οι γόητρες της θόνης παντρεύονται με συγγενείς, ήθους, φίλους, γράφους και γλύπτες. Η περισσότερη από τις γόητρες των αστέρων, όμως, δεν παντρεύονται ούτε καν το μνηνιάο εισόδημα του Τζών Ροκφέλλερ!

Είπε η αλήθεια, πως την εποχή που μεσουρανούσε ο θωτός κινηματογράφος, μερικές από τις νεαρές ήρωιδες του παντρεύτηκαν με εκατομμυριούχους. Η Κονστανς Μπένετ παντρεύτηκε με τον βασιλιά της πλατίνης Φιλ Πλάντ, αλλά ο γάμος της αυτός έγινε πρό- το να πάει στο Χόλλυγουντ. Μόλις κατέβηκε στην κινηματογραφική φουρτίλα, επέταξε από πάνω της τον εκατομμυριούχο Αμερικανό και παντρεύτηκε με ένα φραντζέ- σο μαρκήσιο που, ως μόνη περιουσία, είχε την κομψή εμφάνισή του, τους γοητευτικούς του τρό- πους και τον τίτλο του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

Η Νόμα Τάλματ, που, επών πολλών παντρεύτηκε τον άμπλουτο Γιώργιο Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο του κινηματογράφου. Μόλις όμως θέλησε να ξαναβεί στη σκηνή, ξελογιάστηκε με ένα νεαρό καμαρα-μάν κι εγκατέλειψε τον σύζυγό της και τα πλούτη του.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα βασιλικό δωρε. Η ιταλική σαλάτα του Φιλίππου Β'. Ο Παστέρ και τα μικρόβια. Τι κάνει η αφηρημάδα. Πώς ή κ. Βακαρέσκο είδε τον Κάιζερ με τα λυχνία του. Ο Κάιζερ και τα σκυλιά των ξένων πρεσβευτών, κλπ.

Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος Β' έστειλε ως δωρε στην σύζυγό του την ημέρα των γενεθλίων της μία ιταλική σαλάτα. Ας πούμε δώρο, θα πήθε ίσως περιφρονητικά, που βρήκε να στείλει ένας τόσο μεγάλος βασιλιάς στην γυναίκα του.

Κι όμως είμαστε βέβαιοι ότι θ' αλλάξετε γνώμη, όταν μάθετε από τι ήταν καμωμένη ή περιφρονητική αυτή ιταλική σαλάτα και μέσα σε τι πιά- το ήταν βαλμένη!

Λοιπόν ή βασιλική αυτή σαλάτα ήταν βαλμένη μέσα σ' ένα ό- λοχρυσό πιάτο. Τα γοστηρικά της ήταν από σμαράγδια. Το λάδι από τομάτσα, το ξίδι από ρουμπίνια και το αλάτι από διαμάντια και μαργαριτάρια! Κι ή αξία της, χωρίς τον κόπο, ένοιαζε, που κατέ- βαλε για να την φτιάξει μόνος του ο Φίλιππος, ανήχετο μόνο σε 10,000 χρυσά δούκατα!

Δηλαδή μία τεραστία περιου- σία!...

—Ενα μεσημέρι, ο μέγας επιστή- μων Παστέρ έτρωγε στο εξοχικό σπίτι του γαμπρού του.

—Όταν σερβίρισαν τα φρούτα, ο διάσημος μικροβιολόγος, πρότεινε τα κεράσια. Πήρε λοιπόν μία γού- φτα, τα έριξε μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό κι άρχισε να τα πλένει σιγά-σιγά και με προσοχή, ώστε οί συγγενείς του ξεπάσανε σε α- κράτητα γέλια.

Ο Παστέρ τότε τους κούταζε κατάπληκτος και τους είπα:

—Γελάτε, γιατί δεν έχετε πο- σα μικρόβια μπροστά να υπάρχουν άπάνω στα κεράσια!

Κι εξακολουθώντας να τα πλέ- νει, άρχισε να τους κάνει ένα σω- στο μάθημα μικροβιολογίας και να τους αναπτύσσει πόσο τοσοει κι επικίνδυνα είναι τα μικρόβια. Κι τέλος, συνεπέρανε.

—Αγαπητά μου παιδιά, ποτέ δεν είναι άχρηστες ή προσυλλεξι- στες που λυσιπείνουν ήνα άχρηστες. Κά- νετε λοιπόν πάντοτε ήτι κάνω εγώ και δεν θα το μετανιώσετε!

Πλένετε προσεκτικά τα φρούτα σας και νάσατε σίγουροι ότι έσσι- ο' αποφύγετε πολλές επικίνδυνες αρρώστιες. Μην ή ξεχνάτε αυ- τό! Κάνετε ήτι κάνω κι εγώ το- σο!...

Κι ή σοφός επιστήμων έλαψε να μιλή και θυβήθηκε στις καλές του. Αποροφρημένος ζωει, όπως ήταν απ' την συλλογή του, άπλω- σε το γέρι του, σε λίγο, πήρε το ποτήρι, μέσα στο οποίο είχα πλέ- νει τα κεράσια, και ήπιε όλο το νερό, μαζί με τις άκαθαρσίες και τα μικρόβια, για τα οποία μιλού- σε προηγουμένως!...

Μία φορά — γράφει στα 'Απο-

μνημονεύματά της ή Ρουμανή συγ- γραφέας Έλενη Βακαρέσκο, ή ό- ποία ήταν κυρία της τιμής της βασιλίσσης Έλισάβετ, της Κά- μεν Σόλβα — συνόδευα την βασι- λίσσα μου σ' ένα από τα ταξίδια της στη Γερμανία. Η αλή του αυτοκράτορος — πρόκειται για τον Κάιζερ — βρισκότανε στη Δρέσδη και προσκλήθηκαμε να φιλοξενη- θούμε εκεί.

Την επομένη της άφιξής μας, θέλησα να μπει στα δωμάτια της βασιλίσσης μου, για να μου ανα- κοινώσει τις διαταγές της. Καθώς βρέθηκα τότε μπροστά σε μία πόρτα ανοιχτή και βλέποντας απ' αυτό μέσα σ' ένα δωμάτιο, κάποιον πρόσωπο ντυμένο με άσπρα, νόμι- σα — έγω, βλέπετε, ίσως τη μυ- σία — ότι ήταν ή βασιλίσσα μου και μπήκα μέσα. Άλλ' αντί για την βασιλίσσα μου, βρήκα μπροστά μου τον Κάιζερ, ο οποίος άρχισε να γελά με ήλη του την καρδιά.

Δεν είπα καλό, Δεν είπα με τέχνη καμωμένο; Κι όμως κανείς από σεις δεν μπορεί να ξέρη πόσο μου τσίγγει το πόδι μου! Αυτό το έ- ρω μονάχα εγώ που το φορούσα.

Οί φίλοι του όταν άκουσαν τα λόγια αυτά δεν του είπαν πια ούτε λέξη σχετικώς με τον χωρι- σμό του με την γυναίκα του.

Όταν οι στρατιώτες της Μασ- σαλίας προσχώρησαν στη γαλλική επανάσταση, ο μεγάλος οήγος και δημιουργός Μισσαμπώ τους κάλεσε σε μία παράσταση, ή οποία εδόθη προς τιμήν τους στο θέατρο των ανακτόρων με ένα έργο δγαλμένο από τη ζωή του θρυλικού ήρωος «Μπαγιάρ».

Επειδή όμως οι στρατιώτες ή- σαν πάρα πολλοί και το θέατρο μι- κρό, αναγκάστηκαν να βάλουν πολλούς απ' αυτούς πίσω από τις κουρτίνες της σκηνής, αλλά σε τρόπο, που να μην αυτοπύκνουν και το παίξιμο των ήθοποιων. Οί πα- ρισίοι έπεισαν από αυτό, ούτε ιδέα είχαν καν από θέατρο κι ούτε ποτέ είχαν παραστήσει ή παραστά- σι. Τη στιγμή λοιπόν, που ο «Μπαγιάρ» πληρωμένος και έρ- πλωμένος σ' ένα φορείο, πέφτει στην ένδρα του έλθου του Άβο- γάρου, όλοι οι στρατιώτες που βρισκόντουσαν κοντά στη σκηνή, ξεφύλλισαν να παραπείσουν τον ήρωα.

Η αλόφυκτη αυτή κίνησις των, που κανείς φυσικά δεν την περίμενε, αντί να γαλάξει το έργο, συνετέλεσε στην τελειότητα από- δασί του. Γιατί ακριβώς εκείνη τη στιγμή γράφεται ή επείγουσα μερικών στρατιωτών. Η σκηνή εί- χε τόσο φυσικότητα, ώστε η κοι- νων δεν κατέλαβε τίποτα κι έτσι τα γειροκρήματα έδόνησαν την αίσθηση.

Ποτέ δε να σημειωθεί πως αν ο Μπαγιάρ δεν έθεβαίνε τους αυτοσχέδιους ήθοποιους, ότι δεν δι- ετρέχε κανέναν κίνδυνο, ο ήθο- πος που υπέδυε τον Άβογάρδο, θα έφρουργετο κυριολεκτικώς.

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

«Νάσιναλ Μπάνκ» της Νέας Υ- όρκης.

Η Γκλόρια Στουαρτ, το νέο άστέρι της εταιρείας Ουνιδέρσαλ παντρεύτηκε με τον κ. Μπλαιο Γκόντον Νέβαλλ, γλύπτη το έ- πάγγελμα και απ' ήτι ξέρω ποτέ από καταβολής κόσμου, δεν υπήρ- ξε εκατομμυριούχος γλύπτης.

Ένας ωραίος νεαρός Νοτιοαμε- ρικανός, ο Πασκουάλε ντε Τσίκο κέρδισε την καρδιά και το χέρι της καλλιγράφου Θέλιας. Τον και άμφιδάλλω αν έχει ιδέα τι ύψι έχουν ένα εκατομμύριο δολ- λάρια.

Η Καίη Φράνσις παντρεύτηκε τον Κένναθ Μάχ Κέννα από άγα- πη κι όχι από συμφέρον. Η Μάτζι Έθαν, μία από τις πιο γοητευτικές πρωταγωνίστριες του Χόλλυγουντ αποφάσισε να συνδέ- σι τη ζωή της με τον Τόμ Γκάλ- λερν, ο οποίος ως μόνη του περι- ουσία έχει τις νεαρές γροθιές του και το αγχαλωμένο του παρά- στημα. Όσο για την γλυκειά Μπέττυ Νταϊνς, αυτή ξεκίνησε και πήγε στην γενέθλιό της πό- λι και ψάρεψε απ' εκεί ένα πανύ- φηλο νεο που ήταν ο παιδικός της και μοναδικός της έρωας, τον έπηρε το Χόλλυγουντ και τον παντρεύτηκε.

Η Ρούθ Τάττερτον, ή οποία στις ταινίες της δεν παίζει παρά ρόλους πλούσιων και ευγενικών αριστοκρατιών, παντρεύτηκε δυο φορές δυο ήθοποιους, τον Ρούλφ Φόρμπς και τον Τζώρτζ Μπρέντ.

Η υπερήφανη κι' αριστοκρατι- κή Έλίσσα Λάντι, μολονότι είναι κόμισσα αυθεντική, πήρε ένα πε- ζό από Έγγλεζο, τον Τζών Λά- ουενς που ως μόνο επάγγελμα έχει να διαχειρίζεται τις υποθέ- σεις της σύζυγού του.

Γιατί όμως να προχωρήσουμε; Ο κατάλογος θα είναι ατέλειωτος και το αποτέλεσμα δεν μεταβάλλεται. Αποδεικνύει πόσο ότι το Χόλ- λυγουντ είναι ή πραγματική πατρι- δα της αλθινης ανάγκης και του ρομαντισμού σ' αυτόν τον ραβλό- πλανήτη μας.

Για παράδειγμα, αποδιβάστε ή- κατό εκατομμυριούχους στο Χόλ- λυγουντ. Μέσα σ' ήτη μήνας οί ένενηντακτώ απ' αυτούς θα εξα- κολουθούν άκριτα να είναι άνοπαν- τροι, μολονότι δεν θα είναι πια εκατομμυριούχοι. Οί άλλοι δυο θα έχουν νοσηθεί από ήθους που παίζον κομικά πρόσωπα ή γρήγες γεροντοκόρες, και που δεν έχουν πια έλπιδα να γυρίση κανένας άλλος να τις κούταξει.

Η νεαρές καλλιτέχνιδες της θό- νης θα βοηθήσουν πρώτα τους ένενηντακτώ εκατομμυριούχους να απαλλαχούν από το έπιπλέον βάρος της παρουσίας τους και ή- ταν τους ξεκοκαλίσουν και την τελευταία τους πεντάρα, θα τους αφήσουν ύγεια και θα παντρευ- τούν με τον πρώτο σεναρίστα, ή κομπάρσο, ή γοηστή που θα κάνει την καρδιά τους να χτυπήσει... Αλλά ε'νε ο νόμος του Χόλλυ- γουντ!

ΛΙΝΚΟΛΝ ΜΙΛΛΕΡ

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Γιατρος

Παθολόγος — Παιδιατρικός

Εν Παρισίσις σπουδάζας

Δέχεται: Άριστοτέλους 10

9—11 και 3—5.—Τηλ. 20—218

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο Γούλιος Κάιζερ εί- δε μερικούς πρεσβευτές κάποιας ασιατικής χώρας να περπατούν στους δρόμους της Ρώμης, κοσ- τώντας ο καθένας κι από ένα σκυλί στην άκμαία του. Αυτό

Μία μέρα ο

τρέφο. Αύριο, όταν θα ξημερώσει...

Καί, χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο, πήγε κ' έστρωσε σε μια γωνιά του διαδομένου, όπου και κοιμήθηκε...

Η Χριστίνα δεν θέλησε να την εγκαταλείψει ο Ζάν και, λίγη ώρα πριν ξημερώσει, αποκοιμήθηκε κι' αυτή σε μια πολυθρόνα...

Τέλος κι' ο Ζάν ο ίδιος άρχισε να κλείνει τα μάτια του, όταν έβλεπε όλους από τη θύρα τους. Ένας όμιλος χωρικών είχε φανεί γύρω απ' το παρακείμενο...

Συγχρόνως άλλοι χωρικοί έτρεχαν στην αυλή, φωνάζοντας τον Ντρούν... Σε κάθε στιγμή δέ, έφταναν κι' άλλοι χωρικοί που έτρεχαν προς τον πύργο, χειρονομώντας και κραυγάζοντας...

Για να καταλάβουν οι αναγνώστες μας όλη αυτή την άσπαστα των χωρικών του Κουλερά, είνε ανάγκη να διηγηθούμε εδώ τα γεγονότα, που διαδραματίστηκαν τη νύχτα μέσα στο χωριό, την ώρα που η Χριστίνα, ο Ζάν κι' ο Ντρούν περνούσαν στιγμές αγωνίας μέσα στον πύργο...

Από βράδυ το πανδοχείο «Η Σπηλιά με τις Νεράιδες» είχε μεγάλη κίνηση. Σιγά-σιγά όμως έφταναν όλοι οι άλλοι πελάτες και μόνο τέσσερες απ' τους πιο εύπορους χωρικούς, είχαν απομείνει εκεί χωροστατώντας...

Ήταν ο Μπαρσούτ, ο σιδηρονογός, ο Βερνέιγ, που είχε κμαράκι και πουλούσε βενζίνη στη γωνία της γειφώρας, στο σταυροδρόμι των τριών δρόμων, το πιο δυνατό μυαλό του Κουλερά, ο μπακάλης, Νικόλ και ο Ταμπίε, ο πιο πλούσιος κρασεμπορος του χωριού και των περιχώρων. Μαζί με τον Άσάρ, τον πανδοχέα, έναν τύπο που είχε δη' να περνούν τρεις γενεές κι' ο οποίος μολοντί δεν είχε θελήσει να δεχτεί κανένα άξιομα, ήταν ο πραγματικός άρχηγός του χωριού...

Μαζί με τον Άσάρ λοιπόν, βρισκόντουσαν εκεί τέσσερα γερά κεφάλια, μέσα στα οποία δεν μπορούσαν να χωρέσουν ούτε φαντασίες, ούτε πλάνες...

Είχε περάσει ένα τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα κι' εξακολουθούσαν να παίζουν άκομα, όταν άξαφνα άκουσαν μια δυνατή σπασοραχτική κραυγή. Τήν κραυγή αυτή την είχε βγάλει η χήρα Ζερά, η οποία είχε μείνει στο πανδοχείο για να βοηθήσει την ύπαιρσία, κι' η οποία, αφού τελείωσε τη δουλειά της, διάσχιζε την αυλή για να ξαναγυρίσει στο σπίτι της, έ-να μικρό μονόπατο σπίτι που βρισκόταν στην άκρη του χωριού, κοντά στη γέφυρα...

Αυτή η κραυγή ήταν τόσο φορητή, ώστε οι πέντε άνδρες που χωροστατούσαν, ανατρίχασαν και, με μια κίνηση, σηκώθηκαν για να μάθουν τί συνέβαινε...

—Είμαστε ήλιθιοι! είπε στο τέλος ο Άσάρ ο πανδοχέας. Δεν είνε δυνατόν αυτό!

Μα οι άλλοι διαμαρτυρήθηκαν, λέγοντας πως είχαν δη' πολλή καλή! Ναι, ναι, είχαν δη' το φάντασμα που διέσχιζε το λειβάδι...

—Και όμως! είπε ο Μπαρσούτ, ο σιδηρονογός. Δεν θα το πιστέψα ποτέ!... Τέτοια πράγματα στην εποχή μας!...

Ο Άσάρ δεν στεκόταν πια στη θέσι του... Νευρασμένος έ-ξαιρετικά, πρόσταξε στις γυναίκες να πάντων πια τα άτελείωτα «Χαίρε, Μαρία» τους...

—Όχι... φώναξε. Δεν είνε δυνατόν!... Όλος ο κόσμος θα μάς κοιροδέει αύριο...

Και βγήκε απ' τη σάλα... Τού φωνάξαν να σταθή ήσυχος... μα αυτός δεν μπορούσε

Το φως ήταν τόσο άφθονο, ή λάμψις της πανσέληνου τόσο ζωηρή, ώστε οι χωρικοί διέκριναν καθαρά τα λουλούδια που σπείαζαν το κεφάλι του φαντάσματος κι' έπεφταν μαζί με τα μολλία του στους ώμους του...

Δεν έδίστασαν ούτε στιγμή... Με την πρώτη ματιά, κατάλαβαν πως ήταν έ-να η, ή μαρκισσία, που είχε βουκολακίσει κι' είχε βγεί από τον τάφο της...

Δεν ήταν δυνατόν έξη άνθρωποι να είχαν πάθει οφθαλμαπάτη... Παρέσυραν τη χήρα Ζερά μαζί τους και τούπωσαν μέσα στο πανδοχείο...

Έκλεισαν πόρτες και παραθύρα, είδοποίησαν τις ύπαιρσίες, άχρωώθηκαν... Όλο το προσωπικό του πανδοχείου συνεκτερόθηκε μέσα στην ίδια αίθουσα... Η χήρα Ζερά τότε άρχισε να ψάλλη το «Χαίρε, Μαρία!» κι' η ύπαιρσίες της συνώδευαν... Οι άνδρες δεν έλεγαν τίποτε... Είχαν γίνει κατάχλω-

πεία να μείνη στη θέσι του... Άνοιξε ένα παραθύρο κι' άμέσως προσκύλεσε κοντά του και τους άλλους, οι όποιοι σηκώθηκαν χωρίς καμιά διάθεσι...

Η γυναίκες δεν κούνησαν καθόλου... Μα άκουσαν τον Άσάρ να λέει στους άλλους: —Νά την!... Είν' αυτή!...

Σαναγυρίσει στον πύργο!... Κι-τάχτε!... Έπιστρέφει στο κοιμητήριο!... Ξημερώνει και φαίνεται πως ο βουκολακας μονάχα τη νύχτα κάνουν τις δουλειές τους... Φοβούνται την ήμερα... Μα τότε πως ο μαρκισσίας γύριζε νύχτα και μέρα!...

Η γυναίκες ξανάχρισαν τα: «Χαίρε, Μαρία» τους, κι' ένα είδος έσθης μείνας... Μα οι άνδρες, καθώς ξαναγύρισαν στη σάλα, τις άνάγκασαν και πάλι να σωπάσουν... Είχαν άλλωστε συνηθίσει από στην ιδέα της βουκολακισμένης μαρκισσίας... Τήν είχαν δη' να ξαναγυρίσει στον τάφο της

Ο Ζάν Κονταρέν, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη, συμφώνησε κι' αυτός με την άποψη του γιατρού... Δήλωσε μάλιστα πως αυτός δεν είχε δη' τίποτε... τίποτε άλλο, εκτός από ένα τάφο, τον όποιο κανείς δεν είχε άγγίξει...

Παρ' όλ' αυτά, ο πληθυσμός του χωριού, σύσσωμος, ήταν άνασταταμένος κι' έπρεπε να βρεθεί πρόπος να τον καθυποχάσουν...

Και να τί έλεγαν όλοι: «Αν ο τάφος της μαρκισσίας δεν ήταν προσωρινός, αν ή πέτρα του ήταν σφραγισμένη με τσιμέντο ή πως πρέπει, αν το μολυβένιο φέρετρο ήταν είδωμένο, ή βουκολακισμένη μαρκισσία δεν θα μπορούσε να βγεί έξω και να περιφέρεται στην έξοχή...»

Ε λοιπόν, αφού τα πράγματα ήταν έτσι, θα ικανοποιούσαν τους χωρικούς... Θα άνοιγαν τον τάφο, θα έδειχναν σε όλους το λείψανο της μαρκισσίας, και, μπροστά σε όλους, θα ξανάκλειναν το φέρετρο και τον τάφο και θα σφραγίζαν με τσιμέντο την πλάκα που το σκέπαζε. Τέλος, ο έφημερίος θα κατέβαινε στην κρύπτη με μεγάλη πομπή για να κάνει έξορκισμό...

Ετσι έγινε και όλος ο κόσμος για μια στιγμή ήσυχασε. Η Χριστίνα ξαναείδε άκόμα μια φορά τη φίλη της πεθαμένη κι' άσάλευτη στο φέρετρό της... Δεν ήξερε πια αν έπρεπε να πιστέψη ότι είχε δη'... Όσο για τον Ντρούν, αυτός είχε γίνει πιο ανυποχώρητος από ποτέ και δεν ήθελε να πιστέψη ούτε σε άυποβολή, ούτε σε τίποτε... Είχε δη' την πεθαμένη κάτω απ' τα παραθύρα της!... Είχε δη' άδειαν τον τάφο της...

Όσο για τη Χριστίνα, κυριεύθηκε το ίδιο έρσος, καθώς γύριζε στον πύργο από την τελευταία έξορκισμό, από ένα περίεργο λήθαργο, ο όποιος προερχόταν ίσως από την άδυναμία της. Συνήλαθε απ' αυτήν την κατάσταση την άλλη μέρα το πρωί. Μόλις σηκό-

Ο Ζάν Κονταρέν, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη, συμφώνησε κι' αυτός με την άποψη του γιατρού... Δήλωσε μάλιστα πως αυτός δεν είχε δη' τίποτε... τίποτε άλλο, εκτός από ένα τάφο, τον όποιο κανείς δεν είχε άγγίξει...

Παρ' όλ' αυτά, ο πληθυσμός του χωριού, σύσσωμος, ήταν άνασταταμένος κι' έπρεπε να βρεθεί πρόπος να τον καθυποχάσουν...

Και να τί έλεγαν όλοι: «Αν ο τάφος της μαρκισσίας δεν ήταν προσωρινός, αν ή πέτρα του ήταν σφραγισμένη με τσιμέντο ή πως πρέπει, αν το μολυβένιο φέρετρο ήταν είδωμένο, ή βουκολακισμένη μαρκισσία δεν θα μπορούσε να βγεί έξω και να περιφέρεται στην έξοχή...»

Ε λοιπόν, αφού τα πράγματα ήταν έτσι, θα ικανοποιούσαν τους χωρικούς... Θα άνοιγαν τον τάφο, θα έδειχναν σε όλους το λείψανο της μαρκισσίας, και, μπροστά σε όλους, θα ξανάκλειναν το φέρετρο και τον τάφο και θα σφραγίζαν με τσιμέντο την πλάκα που το σκέπαζε. Τέλος, ο έφημερίος θα κατέβαινε στην κρύπτη με μεγάλη πομπή για να κάνει έξορκισμό...

Ετσι έγινε και όλος ο κόσμος για μια στιγμή ήσυχασε. Η Χριστίνα ξαναείδε άκόμα μια φορά τη φίλη της πεθαμένη κι' άσάλευτη στο φέρετρό της... Δεν ήξερε πια αν έπρεπε να πιστέψη ότι είχε δη'... Όσο για τον Ντρούν, αυτός είχε γίνει πιο ανυποχώρητος από ποτέ και δεν ήθελε να πιστέψη ούτε σε άυποβολή, ούτε σε τίποτε... Είχε δη' την πεθαμένη κάτω απ' τα παραθύρα της!... Είχε δη' άδειαν τον τάφο της...

Όσο για τη Χριστίνα, κυριεύθηκε το ίδιο έρσος, καθώς γύριζε στον πύργο από την τελευταία έξορκισμό, από ένα περίεργο λήθαργο, ο όποιος προερχόταν ίσως από την άδυναμία της. Συνήλαθε απ' αυτήν την κατάσταση την άλλη μέρα το πρωί. Μόλις σηκό-

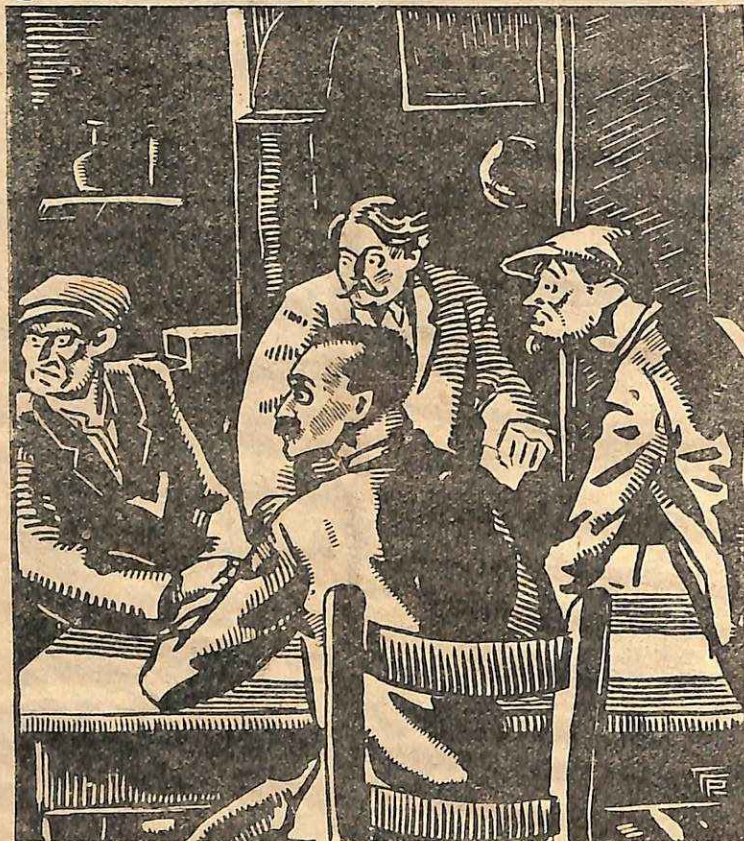
Ο Ζάν Κονταρέν, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη, συμφώνησε κι' αυτός με την άποψη του γιατρού... Δήλωσε μάλιστα πως αυτός δεν είχε δη' τίποτε... τίποτε άλλο, εκτός από ένα τάφο, τον όποιο κανείς δεν είχε άγγίξει...

Παρ' όλ' αυτά, ο πληθυσμός του χωριού, σύσσωμος, ήταν άνασταταμένος κι' έπρεπε να βρεθεί πρόπος να τον καθυποχάσουν...

Και να τί έλεγαν όλοι: «Αν ο τάφος της μαρκισσίας δεν ήταν προσωρινός, αν ή πέτρα του ήταν σφραγισμένη με τσιμέντο ή πως πρέπει, αν το μολυβένιο φέρετρο ήταν είδωμένο, ή βουκολακισμένη μαρκισσία δεν θα μπορούσε να βγεί έξω και να περιφέρεται στην έξοχή...»

Ε λοιπόν, αφού τα πράγματα ήταν έτσι, θα ικανοποιούσαν τους χωρικούς... Θα άνοιγαν τον τάφο, θα έδειχναν σε όλους το λείψανο της μαρκισσίας, και, μπροστά σε όλους, θα ξανάκλειναν το φέρετρο και τον τάφο και θα σφραγίζαν με τσιμέντο την πλάκα που το σκέπαζε. Τέλος, ο έφημερίος θα κατέβαινε στην κρύπτη με μεγάλη πομπή για να κάνει έξορκισμό...

Ετσι έγινε και όλος ο κόσμος για μια στιγμή ήσυχασε. Η Χριστίνα ξαναείδε άκόμα μια φορά τη φίλη της πεθαμένη κι' άσάλευτη στο φέρετρό της... Δεν ήξερε πια αν έπρεπε να πιστέψη ότι είχε δη'... Όσο για τον Ντρούν, αυτός είχε γίνει πιο ανυποχώρητος από ποτέ και δεν ήθελε να πιστέψη ούτε σε άυποβολή, ούτε σε τίποτε... Είχε δη' την πεθαμένη κάτω απ' τα παραθύρα της!... Είχε δη' άδειαν τον τάφο της...

Ανατρίχασαν και, με μια κίνηση, σηκώθηκαν να ίδούν τί συνέβαινε...

κ' είχαν ήσυχάσει κάπως... Είχαν τώρα μια δόκλωση ήμέρα μπροστά τους για ν' αποφασίσουν τι θα έκαναν...

Εκείνο όμως που τους άνησυχούσε περισσότερο, ήταν ή σκέψη ότι οι άλλοι χωρικοί δεν θα τους πίστευαν και θα τους έ-παιρναν στο μεζέ...

Άλλα δ' φόβος τους αυτός βγήκε χιμαίριος, γιατί, όταν, με τις πρώτες άχτίδες της αύγης τολμήσαν να βρουν έξω, έρθηκαν βλο το χωριό στο πόδι...

Το φάντασμα της μαρκισσίας δεν το είχαν δη' μόνο όσοι βρισκόντουσαν στο πανδοχείο... Ήσαν κι' άλλοι που όχι μόνο το είδαν, αλλά και το άκουσαν... Έ-σαν δυο γειτονισσές της χήρας Ζερά, που κατοικούσαν κοντά στη γέφυρα, είχαν έφηνήσει ά-κούγοντας μια γυναίκα φωνή να φωνάζει: «Αδολφίνα!... Α-

δολφίνα!...» (Αυτό ήταν το μικρό όνομα της χήρας Ζεράς).

Σηκώθηκαν άμέσως και είδαν έξω απ' το σπίτι της χήρας Ζεράς τη μαρκισσία, έτσι όπως την είχαν δη' το ίδιο πρωί στο φέρετρό της...

Εμείς μεριές στιγμές στη μέση του δρόμου με το κεφάλι της ύπαιρσίας προς το παραθύρο της χήρας, ή οποία, φυσικά, δεν μπορούσε να της άπαντήσει, άφου την ίδια ώρα βρισκόταν στο πανδοχείο. Κατόπιν ή μαρκισσία έφυγε, βιάζοντας ένα βαθύ στεναγμό...

Καταλαβαίνει κανείς εύκολα, έπειτ' απ' όλ' αυτά, ότι δεν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο για ν' άνασταταθή δόκλωση το χωριό. Όταν μάλιστα μαθεύτηκε τι είχε συμβεί την ίδια νύχτα στο Ντρούν, κι' οι πιο άπιστοι πίστεψαν, εκτός από τρεις: το δή-μαρχο, το γιατρό και τον έφημερίο...

Ο γιατρός, ο κ. Μορις, έξηγήσε επιστημονικά το ύπαιρσι-κό αυτό φαινόμενο. Έπρόκειτο, άπλούστατα, περί «δαμνικής άυποβολής», πράγμα που δεν συνέβαινε για πρώτη φορά. Τήν άυποβολή αυτή την είχε προ-καλέσει ο θρόλος του βουκολα-κα, συνδυαζόμενος με το θάνατο της μαρκισσίας.

Ο Ζάν Κονταρέν, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη, συμφώνησε κι' αυτός με την άποψη του γιατρού... Δήλωσε μάλιστα πως αυτός δεν είχε δη' τίποτε... τίποτε άλλο, εκτός από ένα τάφο, τον όποιο κανείς δεν είχε άγγίξει...

Παρ' όλ' αυτά, ο πληθυσμός του χωριού, σύσσωμος, ήταν άνασταταμένος κι' έπρεπε να βρεθεί πρόπος να τον καθυποχάσουν...

Και να τί έλεγαν όλοι: «Αν ο τάφος της μαρκισσίας δεν ήταν προσωρινός, αν ή πέτρα του ήταν σφραγισμένη με τσιμέντο ή πως πρέπει, αν το μολυβένιο φέρετρο ήταν είδωμένο, ή βουκολακισμένη μαρκισσία δεν θα μπορούσε να βγεί έξω και να περιφέρεται στην έξοχή...»

Ε λοιπόν, αφού τα πράγματα ήταν έτσι, θα ικανοποιούσαν τους χωρικούς... Θα άνοιγαν τον τάφο, θα έδειχναν σε όλους το λείψανο της μαρκισσίας, και, μπροστά σε όλους, θα ξανάκλειναν το φέρετρο και τον τάφο και θα σφραγίζαν με τσιμέντο την πλάκα που το σκέπαζε. Τέλος, ο έφημερίος θα κατέβαινε στην κρύπτη με μεγάλη πομπή για να κάνει έξορκισμό...

Ετσι έγινε και όλος ο κόσμος για μια στιγμή ήσυχασε. Η Χριστίνα ξαναείδε άκόμα μια φορά τη φίλη της πεθαμένη κι' άσάλευτη στο φέρετρό της... Δεν ήξερε πια αν έπρεπε να πιστέψη ότι είχε δη'... Όσο για τον Ντρούν, αυτός είχε γίνει πιο ανυποχώρητος από ποτέ και δεν ήθελε να πιστέψη ούτε σε άυποβολή, ούτε σε τίποτε... Είχε δη' την πεθαμένη κάτω απ' τα παραθύρα της!... Είχε δη' άδειαν τον τάφο της...

Όσο για τη Χριστίνα, κυριεύθηκε το ίδιο έρσος, καθώς γύριζε στον πύργο από την τελευταία έξορκισμό, από ένα περίεργο λήθαργο, ο όποιος προερχόταν ίσως από την άδυναμία της. Συνήλαθε απ' αυτήν την κατάσταση την άλλη μέρα το πρωί. Μόλις σηκό-

Ο Ζάν Κονταρέν, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη, συμφώνησε κι' αυτός με την άποψη του γιατρού... Δήλωσε μάλιστα πως αυτός δεν είχε δη' τίποτε... τίποτε άλλο, εκτός από ένα τάφο, τον όποιο κανείς δεν είχε άγγίξει...

θηκε απ' το κρεβάτι της, είδε να μπαίνει στην αυλή του πύργου το περίφημο αυτοκίνητο με τα σιδερένια παραθύρα, το όποιο ώστόσο δεν είχε δη' να φεύγν...

Εκείνο το πρωί, το αυτοκίνητο δεν είχε τίποτε το μυστηριώδες. Ήταν άνοιχτό και το οδηγούσε ο Ζάν, πράγμα που ξάφνιασε πολύ τη Χριστίνα.

Μόλις έβρεθηκε κοντά του, τον ρώτησε: —Από πού γυρίζεις μ' αυτό το αυτοκίνητο;...

Αντήθηκε το φτωχό Ντρούν, ο όποιος ήθελε να φύγν άμέσως από δώ πέρα... Καθώς δέ ή χήρα Ζερά ήθελε να φύγν κ' εκείνη, κι' επειδή πρόκειαι να παντρευτούν, τους ώδήγησε κατόπιν παρακλήσεώς τους στη Σολόνη, όπου ο Ντρούν έχει ένα μικρό κτήμα κι' όπου είνε άποφασισμένος να τελειώσει τις ήμέρες του... Έπηρε αυτό το αυτοκίνητο, γιατί δεν ύπαιρξε άλλο στον πύργο... Οι δυστυχισμένοι θα γινόντουσαν τρελλοί, αν έμεναν μια ώρα άκόμα κι' αυτό το μέρος!...

Ναι, ναι!... Το καταλαβαί-νω κ' έχω αυτό!... Άς φύγουμε κ' έμεις άμέσως! φώναξε ή Χριστίνα.

Και έφυγαν άμέσως. Κατά το ταξίδι, επί αρκετές ώρες ή Χριστίνα έμεινε σιωπηλή... Δεν μπορούσε κανείς να καταλάβη αν κοιμόταν ή αν συλλογίζταν έτσι καθώς είχε κλεισμένα τα μάτια της. Για μια στιγμή, τα άνοιξε πάλι και έλεε στο Ζάν:

Μου φαίνεται πολύ περίεργο πως μ' άφησες, χωρίς να με προειδοποιήσεις καθόλου, μέσα στον πύργο... Γιατί, έχω έχω δ-δηγούσες τον Ντρούν και τη Ζερά στην Σολόνη, έχω έχω βρισκό-μουν ολόμώναχη...

Όχι! της άπάντησε ο Ζάν. Δεν ήσαν ολόμώναχη. Ο δόκτωρ Μοριςέ, κατόπιν παρακλήσεώς μου, πέρασε στον πύργο...

Τήν ίδια νύχτα, έφτασαν στο Τούρ. Εκεί, έλαβαν ένα τηλε-γράφημα του γέρο Νορμπέρ, ο ό-ποιος τους έγραφε:

Έπιστρέψατε άμέσως. Η κα-τάστασις του Γαβριήλ με άνησυ-χεί!

XXII

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ

Η δική του Βενέδικτου Μασ-σόν έγινε στις αρχές του Νοε-μβρίου στο Μελάν. Έτσι τελείωσε, όπως θα μπορούσε να την προ-έβλεψαν κανείς από την άνακρισι.

Ο κυνισμός μάλιστα του κατηγο-ρουμένου είχε μεγαλώσει άκόμα περισσότερο, αν αυτό ήταν δυνατόν. Η άπαντήσεως του ήσαν πό-τε από σκοπού ήλίθιες, πότε τελ-μηρές και πότε άπειλητικές, σε μια γλώσσα που έμοιαζε στην άρ-χή με καροτσάειση κι' έπαίρει κα-τόπιν τον πανδάνωμο και τρομερό τόνο ενός δόκλου προφήτου, που ήταν άλλοτε διανοημένη λογοτε-χνική, σαν μια σελίδα του «Παύλου και της Βεργιλίας» και που τε-λείωνε συχνά με μια χυδαία φρά-ση του όχλου.

Οι ένοχοι χρησιμοποιούν ως ό-τος στις χειρότερες είρωνείες του. Έπατέλαβε στον πρόεδρο

στην άνακριτή, ότι δηλαδή ήταν δουλειά της δικαιοσύνης να μάθη τί είχαν άπογίνει ή έξη κοπέλλες που εξαφανίστηκαν, ότι ή τύχη τους δεν τον ενδιέφερε αυτόν και ότι τέλος αν τον είχαν έρξ ή και ή μια κοπέλλα κομμένη σε κομμάτια, αυτό δεν άπεδείκνυε καθόλου την ένοχί του.

Δεν θα έπενταθούμε εδώ πε-ριγράφοντας τη στάσι του Βενέ-δικτου Μασσόν μπροστά στο δι-καστήριο, ή όποια έκανε την καρ-διά όλων των τιμίων ανθρώπων να φουσκώνη από άγανάκτησι.

Το κατηγορητήριο του είσαγγε-λέως ύπαιρξε, όπως ήταν φυσι-κό, άδυσώπητο. Η πιο συναρπα-

του δικαστηρίου όσα είχε πη-σόν άνακριτή, ότι δηλαδή ήταν δουλειά της δικαιοσύνης να μάθη τί είχαν άπογίνει ή έξη κοπέλλες που εξαφανίστηκαν, ότι ή τύχη τους δεν τον ενδιέφερε αυτόν και ότι τέλος αν τον είχαν έρξ ή και ή μια κοπέλλα κομμένη σε κομμάτια, αυτό δεν άπεδείκνυε καθόλου την ένοχί του.

Δεν θα έπενταθούμε εδώ πε-ριγράφοντας τη στάσι του Βενέ-δικτου Μασσόν μπροστά στο δι-καστήριο, ή όποια έκανε την καρ-διά όλων των τιμίων ανθρώπων να φουσκώνη από άγανάκτησι.

Το κατηγορητήριο του είσαγγε-λέως ύπαιρξε, όπως ήταν φυσι-κό, άδυσώπητο. Η πιο συναρπα-

του δικαστηρίου όσα είχε πη-σόν άνακριτή, ότι δηλαδή ήταν δουλειά της δικαιοσύνης να μάθη τί είχαν άπογίνει ή έξη κοπέλλες που εξαφανίστηκαν, ότι ή τύχη τους δεν τον ενδιέφερε αυτόν και ότι τέλος αν τον είχαν έρξ ή και ή μια κοπέλλα κομμένη σε κομμάτια, αυτό δεν άπεδείκνυε καθόλου την ένοχί του.

Δεν θα έπενταθούμε εδώ πε-ριγράφοντας τη στάσι του Βενέ-δικτου Μασσόν μπροστά στο δι-καστήριο, ή όποια έκανε την καρ-διά όλων των τιμίων ανθρώπων να φουσκώνη από άγανάκτησι.

Το κατηγορητήριο του είσαγγε-λέως ύπαιρξε, όπως ήταν φυσι-κό, άδυσώπητο. Η πιο συναρπα-

Κρατούσε ψηλά το κεφάλι του, που σε λίγο θα του το έκοθαν...

στην στιγμή της συνταρακτικής αυτής δικής, ήταν χωρίς άλλο, όταν ή Χριστίνα Νορμπέρ προ-χώρησε για να μαρτυρήσει...

Τότε ή στάσι του κατηγορου-μένου άλλαξε έντελως. Έχασε ό-λο το άγέροχο και περιφορητι-κό ύφος του, σωριάστηκε στο έ-δώλιό του κι' έκυψε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του...

Η κατάθεσις της Χριστίνας ύ-παιρξε έντονη και τρομερή.

Η ώρα εκείνη νέα, την ό-ποια ο κατηγορούμενος τόσο είχε λατρεύει, δεν γύρισε ούτε μια φορά προς το μέρος του. Καθ' ή-λη τη διάρκεια που κατέθετε, κύτταζε τους ένόχους και φαι-

Μα ο Βενέδικτος δεν έλεε τί-ποτε. Φίλησε τον Έσταυρωμένο, που του έτεινε δειρούς, και συγ-χερώνς πρόφερε τα έξης: —Αυτός είν' ένας άδελφός μου!...

Και προχώρησε προς το δήμο-και τους ένοχους του...

Το Λαχείο «Μπουκέτου» — «Οικογενειακή» είνε το ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ όλων. Στην κλήρωσι του θα συμμετά-σχουν στην Έπιτροπή και αντιπρόσωποι έξ όλης της Έλ-λάδος: Άπό την Θεσσαλία, την Στερεά, την Πελοπόννη-σο, το Αιγαίο, την Έπείρην...

Οι κ. κ. αντιπρόσωποι των επαρχιών θα ταξειδέψουν και θα διακρίνουν στην Άθήνα με έξοδα μας!...

Είπε ύπαιρξε, γιατί μόλις τώ-ρα άρχίζει...

(Άκολουθεί)

νόταν σαν να τους ύπαιρσούν το καθέκον τους.

Έννοείται, ότι αυτοί δεν άμέ-λησαν να το εκτελέσουν. Κι' ο Βενέδικτος Μασσόν—ο «Δράκος του Κομπιλιέ», όπως τον ά-ποκάλεσε ο Τύπος—καταδικά-στηκε εις θάνατον.

Ο κατάδικος άρνήθηκε άπολύ-τως να ύπαιρσώνη αίτησι χάρι-τος στον Πρόεδρο της Δημοκρα-τίας. Κ' έτσι στις 2 Δεκεμβρίου, το πένθιμο μηχανήμα της λαμη-τόμου στήθηκε στο Μελάν, μπρο-στά στην είσοδο του κοιμητηρίου.

Έκανε ένα τρομερό κύο εκεί-νο το πρωί. Όλος ο κόσμος του-τούριζε. Μονάχα ο κατάδικος ό-ταν κατέβηκε απ' το άμάξι που τον μετέφερε απ' τη φυλακή στον τόπο της εκτελέσεως, δεν

Σε λίγο το λειδί έπεσε βαρύ άπάνω στον τράχηλό του...

Ο δήμος έλεγε συχνά από τό-τε ότι ποτέ δεν είχε κάνει μια τέτοια εκτέλεσι. Συνήθως ο κα-τάδικος, όταν τον ξαπλώνουν στο σανίδι και περνούν το κεφάλι του στη λαμητόμο, φαίνεται σαν να μαζεύεται δόκλωση, σαν να χώ-ρη το κεφάλι του όσο μπορεί πε-ρισσότερο μέσα στους ώμους του...

Αντιθέτως, ο Μασσόν έρίχτηκε μό-νος του σ' αυτό το σανίδι, σαν σ' ένα σανίδι αναπαύσεως, που από καιρό το λατάρουσε... και το κε-φάλι του άμέσως τετνώθηκε μό-νο του μπροστά, σαν να ζητούσε κιάλας το μοιραίο καλάθι μέσα στο όποιο θάπερτε σε λίγο...

Το κοιμητήριο βρισκόταν σε δυο δημάτια άπόσπας... Ο τά-φος ήταν σκαμμένος... Έναφιά-σαν το πτώμα του καταδίκου, μα το κεφάλι του το παρέλαβε άμέ-σως μετά την εκτέλεσι ένας έσο-θός του Άνατομίου Παρισιόν, ο όποιος έφυγε την ίδια στιγμή μ' ένα αυτοκίνητο...

Τήν ίδια μέρα, ο συνηγόρος του Βενέδικτου έστειλε στη Χριστίνα Νορμπέρ το μόνο χαρτί που άφη-σε ο πελάτης του... Ήταν ένα ποίημα επιγραφόμενο «Αίσθημα-τός Παριπατος». Το έξης:

Έρριχνε το δειλινό τη στερνή (του άχτίνα Κι' ο άνεμος έλίκνιζε των νέ-φρων τα κρίνα...

Και τα κρίνα σάλευαν τόσο (Θλιβόρα μέσ' από τις καλαμιές, στά (χλωμά νερά...

Μόνος μου πλανιόμουν, μόνος (με τη θλίψη Μέσ' στους βάλτους που ή χα- (ρά είχ' άγκαταλείψει

Μέσ' στους βάλτους γύριζα, (ποητής φαχός σέρνοντας τη θλίψη μου, έρμος, (μοναχός...

Και τα κρίνα πνίξαν τη στερ- (νη άχτίνα του ήλιου που βασίλευε στών (νερών τα κρίνα...

Και κάτω απ' τους στίχους, ήταν γραμμένες αυτές ή λέξεις: «Γιατί ή θ θ α τ ε ;»

Και τώρα που ο Βενέδικτος Μασσόν καροτμήθηκε, μπορεί να ρωτήση ο αναγνώστης γιατί ο συγγραφέας που διηγήθηκε εδώ αυτή τη φορητή περιπέτεια, τη χαρακτήρισε στην άρχή της διη-γήσεώς του «ύπαιρξη»... Είνε ά-παισία, έδελιξη, μα ύπαιρξη...

Γιατί ;... «Ε, λοιπόν, ή περιπέτεια του Βενέδικτου Μασσόν είνε ύπαιρ-χη!...

Είνε ύπαιρξη, γιατί μόλις τώ-ρα άρχίζει...

(Άκολουθεί)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

ΤΖΩΧΑΡ ΚΑΙ ΘΟΡΕΓΙΑ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

[Πώς χτίσθηκε το Κάιρο της Αιγύπτου]

τουαννούσε όλη τη νύχτα, κι' ο ύπνος του ήταν ταραγμένος. Στο ξύπνημά του παρασπότηκε, ύπνος πάντα, ο άγριος συντροφός και φίλος του Τζωχάρ, ο οποίος δεν άφηνε και να τον ρωτήσει εύλαβικά για την άφορη της κακοηψίας του.

Ο 'Αβού Τεμίμ, δύσθυμος πάντα, μουρμούριζε άρηρημένος, με το μυαλό του καρφωμένο σε μια σκέψη υυστική.

—Κάτι κακό θα μου στείλη ο 'Αλλάχ, και πρέπει να το προλάβω, πιστέ μου Τζωχάρ... Είδα πως ο φύλαρχος των Βερβέρων Γαζιζάδεν Γιουσέφ περικύκλωσε ξαφνικά στη Σαχάρα το στρατό μου, και πώς, για ν' αποφύγω τη σφαγή των άτυχων στρατιωτών μου, αποφάσισα να εξεστρώσω την τύχη του πολέμου μονοακλώντας ο ίδιος μαζί του... Ένω όμως βρισκόμουν αντιμετώπιος με τον έσχατό μου, άναμεσα στους δυ άστρούς μας, έξαφνα έλαμψε ζωηρά η θορέγια (Πούλια) στον ούρανό, και τα άστρα της άρχισαν να πέφτουν όρμητικά στο κεφάλι μου, χαλίζοντάς με και κοιδιάζοντας το χέρι μου και το κορμί μου... Ξύπνησα ύστερα, Τζωχάρ!

Ο 'Αβού Τεμίμ στάθηκε συλλογισμένος τώρα κι' ο Τζωχάρ τον μιμήθηκε. Ένα γέλιο σιγαλό και στουφνό τους άποσπασε και τους δυ άπ' τη νύχτα τους. Κατόπιν αυτός που γελούσε — ο άρχιανούχος του σουλτανικού γαριού 'Ιβν Σεούδ δηλαδή, ο οποίος παρέστανε από όλη άπακατήρως στη σύληψη τους — έπε σκύβοντας δουλικά.

—Αβέντα μου, το ύναιό σου είναι άσχημο, να υποστείς να προλάβεις το κακό... Η θορέγια σε χτυπούσε στ' ύναιό σου, κι' η θορέγια, πάλι σε κάνει να παραμελήεις το κράτος σου την ώρα που είσαι ύπνιος... Διότι από κοντά σου τη θορέγια, για να σπύη καλή και να σε βοηθήσει ή άλλη, η θορέγια του 'Αλλάχ, που λάμπει ψηλά στον ούρανό!

Χλώμιασε ο Τζωχάρ σάν νεκρός, μα δεν έβγαλε μιλιά. Η θορέγια ήταν ή πολυαγαπημένη του σύνοουμένη. Κι' ο 'Αβού Τεμίμ πάλι άρπαξε το γουρσοπέδιο νια τανάνι του και ύδουλιαζε άφρίζοντας.

—Θά σου το πέρω το κεφάλι, σκύλε!

Σφύριζε το λεπίδι στην άέρα, μα παρευθύς στάθηκε ματωμένο και διαστακτικό, και συγχρόνως ο έμύρος φθόρισε.

—Σάν νύχης δική, 'Ιβν Σεούδ... Είπε σημαδι του 'Αλλάχ το

δυσέρό μου... Τί κι' αν άγαπάω τόσο τη θορέγια;... Έσχάτω βέβαια στην άγκαλιά της τους καμούς μου, μα έσχάτω επίσης και τα συμπερόντα του λαού μου!

Στάθηκε λίγο σκεπτικός, ενώ ο Τζωχάρ άβλιν άνάστανε από άγωνία κι' ο Σεούδ άχτινοδόλουσε από θράμβο κορυό. Έπειτα ξανάπε:

—Σήμερα κιόλας, Σεούδ, να την στείλεις στο Φοστάτ... Έκεί κάτω στους δικούς της... Φόρτωσέ την με όωρα, με ζαφείρια, με ζουμπρούτια, με χρυσάφι... Δός της και συνοδεία βασιλική... Όσο για μένα, δεν άντέχει ή ψυχή μου να την δω... Σπαράζω... Μάτω να... Μα είναι το έλλημα του 'Αλλάχ έτσι!... 'Αλλάχ άκαπό!

—'Αλλάχ άκαπό! (μεγάλος ο θείος) άποκρίθηκαν κι' οι άλλοι δυό τώρα, και κάνοντας μια βραδιά πούκλιση, έφυγαν άφίνοντας μόνο τον πανίσχυρο έμύρη στη θλίψη του και στα κορυά του δακρυά.

Ο Τζωχάρ, 'Ελληνόπουλο, άρπαγμένο άπ' τους κορσάρους άπ' κάποιο νηάκι του Αιγαίου και πουλημένο από μικρό στον πατέρα του 'Αβού Τεμίμ, είχε εξισλαμισθή κι' είχε άνατραπή στο σουλτανικό παλάτι του Καϊρουάν με τον φίλο και τωινό του κυριόχτη. 'Αβού Τεμίμ, τον συντρόφους πάντα στους πολέμους κι' ε'γε διακριθή σ' αυτός για την ιπποτική του μεγαλοψυχία και το άσούρητο θάρρος του.

Κι' όταν, μετά τον θάνατο του

πατέρα του, άνέθηκε στύν θρόνο ο γιός του 'Αβού Τεμίμ Μαζά, ο Τζωχάρ πιστός φίλος άλλοτε και πιστός ύπήκοος τώρα του 'Αβού Τεμίμ, έγινε άριστράτηγος των στρατευμάτων του.

Σε κάποια έκστρατεία του στην Αίγυπτο, έφθασε έως τα περάφωρα της Φοστάτ (Παλαιού Κάιρου) και τα έλεηλάτησε. Έκει άρπαξε μαζί με άλλες σκλάβες και τη θορέγια, μια νεαρή και πανέμορφη κοπέλλα άρχοντικής οικογενείας, την οποία και άγάπησε παράφορα. Όταν δέ έαυτο άπελπίσθη του κι' αυτός τον περνούσε τον καιό του έσπαυνας τη λύσσα του σε πολέμους άδικοτούς.

Είχε όμως τον περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη. Πολλοί έχθροί, ζηλευόντας την ασύγκριτη δόξα του, τον κατηγόρησαν στον 'Αβού Τεμίμ ότι καταγρόστηκε απόδουμή, κι' ο έμύρης γάριν του παιδικού του φίλου παρέπαυσε την ύπόθεσι στο άνακριτικό συμβούλιο των δερβισήρων του Καϊρουάν.

Μα οι έχθροί του Τζωχάρ άγουνούσαν κι' έδω. Με γίλιες γουμπρούσιες κι' ένέργειες, το συμβούλιο έβγαλε μεν άπόφασι άπαλήκακτη για τον Τζωχάρ — το υπέρθετο λιντάει της έρήμου, υπέρθετο λιντάει της έρήμου, μέσα στην αβλή του άπεράντου παλατιού. Κι' αυτή ή συναίσθησι ότι την είχε κοντά του, τον άνακούριζε κάπως για τον σκληρό χωρισμό της.

Τώρα όμως που την είχε χάσει έλότρελα; 'Α, τώρα ο Τζωχάρ συγινόνταν το Καϊρουάν. Συχαίνονταν και τις διασκέδασεις του, συγινόνταν την εύμείρια του παλατιού, θορυγχοιδούς και για τον ίδιο του άκούη τον παιδικό φίλο και αιδέντη.

Μακριά άπ' το Καϊρουάν τώρα, με τη γολή και τη λύσσα στην ψυχή του, πετούσε το 'Ελληνόπουλο αυτό από νίκη σε νίκη. Κατέκτησε όλόκληρο το ύνοπόταχο άκούη τυήμα της Τυνησίας και του 'Αλγερίου, όλη την Τριπολιταία, όλο το Μαρόκο, κι' άνάγκασε τις σπουδαιότερες φυλές των Βερβέρων της Σαχάρας να δηλώσουν ύποταγή στον έμύρη των έμυρών του Καϊρουάν.

Το ύναιό του όμως ήταν άλλο. Τόν έσπαυινε άκατανίκητα ή λαχτάρα του προς την Αίγυπτο, γιατί θρισκόταν εκεί το καλύτερο κομμάτι της ψυχής του. 'Η εξέχαστη θορέγια του, ή όμορφη και ζηλευμένη σάν την θορέγια του ούρανού.

Τί κι' αν ήταν ή Αίγυπτος ένα έθνος τεράστιο; Τί κι' αν την έβουσταζε σάν τυήμα του κράτους του ο πανίσχυρος γαλιφός της Βαγδάτης; Τί κι' αν ο τωρινός κυβερνήτης της, ο 'Αχμέτ, ήταν ικανός σάν τον πατέρα του, τον Μαύρο Καβούρ;

Ήσαν παιχνίδια όλα αυτά, για τη μεγάλη μα κι' έρωτευμένη ψυχή του Τζωχάρ, και μέσα σε λίγους μήνες, ο όρμητικός κι' άκατάσχετος στρατηλάτης — ζωικό

ρέγιο άλλάξε κύριο!

Δεν έμεινε όμως στο χαρμί του 'Αβού Τεμίμ — ο οποίος, καθώς είδαμε, δεν άργησε κι' αυτός να την άγαπήσει, τρέλλη — παρά μονάχα δυό χρόνια. Τον Νοέμβριο του 968 ο έμύρης την ξανάστειλε στους γονείς της, άναγκασμένος, παρ' όλη τη θλίψη του άπ' το μοιραίο εκείνο ύναιό.

Πέρασαν άρκεστοί μήνες. 'Απαρηγόρητος ο Τζωχάρ για τον γαμύ της άγαπημένης του, ένοιωθε στενά τα τείχη του Καϊρουάν για την άπελπίσθη του κι' αυτός τον περνούσε τον καιό του έσπαυνας τη λύσσα του σε πολέμους άδικοτούς.

Είχε κατηντήσει το φέδερτο της 'Αφρικής άπ' την Τύνιδα ως πέρα στο Μαρόκο και στον 'Ατλαντικό ώκεανό. 'Η θορέγια του δεν ήταν πιά στο παλάτι. Όσο ήταν εκεί, άνηκε σε άλλον βέβαια — στον φίλο του και κυριόχτη του — μα την ένοιωθε κοντά του ο Τζωχάρ. Ένοιωθε κάθε πρωί τη γλυκειά της ματιά να τον παρακολούθη με λαχτάρα άπ' το καφάσι που διαμεριματός της, την ώρα που εκείνος έμπαινε, λεθέντης και καμαρωτός καθαλλάρης στο λευκό του καθαράνιο άλογο, μέσα στην αβλή του άπεράντου παλατιού. Κι' αυτή ή συναίσθησι ότι την είχε κοντά του, τον άνακούριζε κάπως για τον σκληρό χωρισμό της.

Τώρα όμως που την είχε χάσει έλότρελα; 'Α, τώρα ο Τζωχάρ συγινόνταν το Καϊρουάν. Συχαίνονταν και τις διασκέδασεις του, συγινόνταν την εύμείρια του παλατιού, θορυγχοιδούς και για τον ίδιο του άκούη τον παιδικό φίλο και αιδέντη.

Μακριά άπ' το Καϊρουάν τώρα, με τη γολή και τη λύσσα στην ψυχή του, πετούσε το 'Ελληνόπουλο αυτό από νίκη σε νίκη. Κατέκτησε όλόκληρο το ύνοπόταχο άκούη τυήμα της Τυνησίας και του 'Αλγερίου, όλη την Τριπολιταία, όλο το Μαρόκο, κι' άνάγκασε τις σπουδαιότερες φυλές των Βερβέρων της Σαχάρας να δηλώσουν ύποταγή στον έμύρη των έμυρών του Καϊρουάν.

Το ύναιό του όμως ήταν άλλο. Τόν έσπαυινε άκατανίκητα ή λαχτάρα του προς την Αίγυπτο, γιατί θρισκόταν εκεί το καλύτερο κομμάτι της ψυχής του. 'Η εξέχαστη θορέγια του, ή όμορφη και ζηλευμένη σάν την θορέγια του ούρανού.

Τί κι' αν ήταν ή Αίγυπτος ένα έθνος τεράστιο; Τί κι' αν την έβουσταζε σάν τυήμα του κράτους του ο πανίσχυρος γαλιφός της Βαγδάτης; Τί κι' αν ο τωρινός κυβερνήτης της, ο 'Αχμέτ, ήταν ικανός σάν τον πατέρα του, τον Μαύρο Καβούρ;

Ήσαν παιχνίδια όλα αυτά, για τη μεγάλη μα κι' έρωτευμένη ψυχή του Τζωχάρ, και μέσα σε λίγους μήνες, ο όρμητικός κι' άκατάσχετος στρατηλάτης — ζωικό

ρέγιο άλλάξε κύριο!

παιδί της 'Ελλάδος — ροέ'ηκε με τον στρατό του, ο οποίος τον λάτρει σαν ήμίθεο, μπρός στα τείχη της 'Αλεξανδρείας!

Η άχωρωμένη, μεγαλόπολις της Αιγύπτου δεν άντιστάθηκε πολύν καιρό στην όσση του. 'Υστερα από αίματηρές μάχες κυριεύθηκε και την άλωσι της διαδέχτηκαν γοργές ή κατακτήσεις και των άλλων μεγαλουπόλεων κι' όχυρών ερεισίων της Αγύπτου, και στα τελευταία ή όνειρεμένη έκπόρθισις της πρωτεύουσας Φοστάτ!

Τόν 'Ιούνιο του 978 πιά, ο 'Αβού Τεμίμ Μαζά έμπαινε, τρισβώντας τα μάτια του άπ' την κατάπληξη, θριαμβευτικά στο Κάιρο. Την νέα πρωτεύουσα της Αιγύπτου δηλαδή, την οποία ο Τζωχάρ έκτισε έντομασταύ.

Γιατί; Γιατί υπαίνοντας στη Φοστάτ νικηφόρος δεν βρήκε ζωντανή δυστυχώς την γλυκειά του θορέγια. Μαριμένη κι' εκείνη άπ' τον σκληρό χωρισμό, δεν άργησε να σβόση σάν διαψαμένο διά νερό λουλούδι, κι' ο Τζωχάρ άναζητώντας την να λαχτάρα, βόηκε τον τάφο της μονάχα!

Στην νύχτα της λοιπόν ο Τζωχάρ έκτισε το σημερινό Κάιρο, έκτισε το μεγαλειότερο ίεροσπουδαστόριο του κόσμου — το έλ 'Αζχασ — στην καινούρια αυτή πρωτεύουσα και χάρισε στον φίλο του 'Αβού Τεμίμ ένα όλόκληρο και ζηλευτό βασίλειο. Την Αίγυπτο δηλαδή, μαζί με όλόκληρη τη Σορία, την οποία έντομασταύ κατέκτησε επίσης κεραυνόβολα!

Το 975 πέθανε ο έμύρης των έμυρών του Καϊρουάν — γνωστός τώρα ως 'Αβού Τεμίμ Μαζά έλ Μοζ, χαλιφός της Αιγύπτου — κι' όταν έφευγούσε του είπε κλαίγοντας ο Τζωχάρ:

—Μη με εύχαριστείς, άγαπητέ μου φίλε μου, για τις ύπηρεσίες, που σου προσέφερα... Τόν λαμπού σου τίλο και τόν έξαπλαιασμό του κράτους σου δεν τον χρωστάς σε μένα, άλλα στην ταπεινή εκείνη σκλάβη που λεγόταν θορέγια... 'Αν σου γρήγορα την έέχασες, έγω ποτέ μου δεν θα την ξεχάσω!

Κι' όμως την έέχασε κι' εκείνος, λίγους μήνες άργότερα, κλαίοντας για πάντα τα μάτια του...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΣΕ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΗ

Σεναό στολίδι του σπιτιού, παιδί

(μου άγαπημένο,

των άδερφών μου άγάλλιασμα, της

(μάνας σου χαράρι,

πώς γάισομαι να σε θυρώ την ώρ

(αυτή που παίζεις

μέσ' στ' άνθια, μέσ' στα λουλούδια,

(στης φύσης τις άγκάλες!

'Ανότερο ταιγύος σου δεν είδ' άλλ

(λο λουλούδι,

Συ το ρυάκι που κυλά σ' άσπρες

(έλάσπες πέτρες,

σύ κι' ο καθαρέτης, όπου άρχός

(δεν θάμπωσε κανένας,

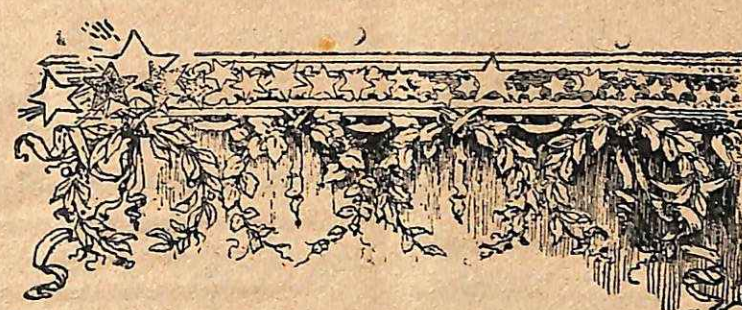
Κι' όλα τα πάντα γύρω σου, θοα

(ρείς, τ' άναγνωρίζουν

και βγαίνει γιοδί, όπου πατείς και

(βγαίνει ή πέτρα ρόδο,

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια ώραία και φιλάσκη κυρία έλασε κάποτε στον βασιλέα της Πρωσίας.

—'Α! Μεγαλειότατε, πώς, αφού έχετε τόσες δόξες και τιμές επιθυμείτε ν' αποκτήσετε άκόμα κι' άλλες.

—Κι' έσεις, κυρία μου, πώς, αφού έσθε τόσον ώραία, βάψετε για να φαίνεσθε άκόμα ώραϊότερη; απάντησε έτοιμότατα ο βασιλέας.

Ο άνθυπολογαγός (έξέταζοντας τον ύποψήφιο δεκανέα). —'Ας υποθέσουμε ότι έχεις ύπό τάς διαταγές σου δέκα άνδρες, και ξαφνικά σου επιτίθεται μια έχθρική δύναμις έχατό ίππείων. Τι θα κάνεις;

—Ο δεκανέας. —Τί θα κάνω, κύριε άνθυπολογαγέ; —Θά πάω στους άνδρες μου να κάμουν το... σταυρό τους και νά... εξομολογηθούν!

Ο κ. και ή κ. Ντυπόν ήταν πολύ στενοχωρημένοι. Ο γιός τους ο Ζάν, ένας νέος ως είκοσι γρόνων, ήταν ξετρελαιμένος με μια ήθοποιό και δεν ήξεραν τί να κάμουν για να τον άποτραβήξουν από έναν τέτοιο έρωτα και να τον ήλθουν στον ίδιο δόμο.

Τέλος απεσάσισαν, ν' αναθέσουν στον παππού του να του κάνη τις σχετικές παρατηρήσεις και να του δώση υερικές συμβουλές.

Έτσι ο νέος φώναξε μια μέρα τον έγγονό του ιδιαίτερος και του είπε:

—'Ακου δώ. Ζάν, έμαθα πως έσαι έρωτευμένος με την ήθοποιό 'Ελεονώρα και πώς προχθις διαχώς έδω κι' έχεις μαζί της... Την' αλήθεια;

Ο Ζάν πήρε ύφος σοβαρό κι' απάντησε ν' έπιστημάτη.

—Μάλιστα... Κι' αν έχετε να πής τίποτε εναντίον της κυρίας αυτής, σε παρακαλώ να μην το πής έπί παρουσία μου.

Ο παππούς τότε άπλωσε τα γέλια του και διακωμώδηθηκε έντονα.

—Μπα για το θεό!... φώναξε. Εγώ να μιλήσω εναντίον της κυρίας 'Ελεονώρας! Εγώ που ήμουν

τρέλλα έρωτευμένος α' αυτήν όταν... ήμουν στην ήλικία σου!...

Έκείνη. — Κάποτε είχα άποφασίσει να άνέδω κι' εγώ στη σκηνή. 'Αλλά κάποιο φίλος με άπέτρεψε.

Έκείνος. — Φίλοι της... σκηνής, βέβαια;

Ένας 'Αγγλος τεχνίτης, ο οποίος είχε την κακή συνήθεια να πίνη πολύ, έόδευσέ όλα τα μεροκάματα του μονομιάς στα ποταπολεία κι' έτσι τον περισσότερον καιρό βρισκόταν άπένταρος.

Μια μέρα, έκει πού δοούλευ, φώναζε τον παραιοί του και του είπε:

—Τό, πρε αυτό το απουκάκι και πήγαινε να μου φέρης ούίσκυ.

—Μάλιστα, άφεντικό, άλλα όσος μου λεπτά.

—Ανόητε! ή δυσκολία είναι να βρης ούίσκυ γοίλιν λεφτά...

Ο παραγοίος έφυγε και σε λίγο έλανε ούίσκυ, με το απουκάκι άδειανό.

—Πώς, μάστρε, να πιής; του είπε.

—Μά... το απουκάκι είναι άδειανό. Βεζ' έών! φώναξε έκείνος.

—Δεν έχει να κάνη, απάντησε ο κάλφας. Η δυσκολία είναι να πινη κανείς από άδειανό απουκάκι!

Μια κομμική κυρία έπεσκέφθη κάποτε ένα στρατιωτικό νοσοκομείο και στάθηκε μπρός στο κρεβάτι ενός τραυματιού, του οποίου το πόδι το είχε συντρίψει μια όβδα. 'Αφού τον κοίταξε κάμψη όρα με συμπληθητικό ύφος, τον έρωτησε:

—Όποτε έσκαψες με δύναμη κοντά σου ή όβδα κι' έτσι σε χτύπησε...;

—Όχι, κυρία μου, απάντησε ο τραυματίας, ο όποιος δεν έσπρεσε το έτοιμότατος. Η όβδα σύρθηκε κρυφά κοντά μου, και σε μια στιγμή πού έγώ... ξεφύλλιζε μια μαργαρίτα, χόπι, ήθελε και με... δάγκωσε στο πόδι.

Ο κύριος (στη νέα ύπηρεσία). —Πόσες νύ φούλαγεσαι πολύ από το γυρί μου. Είναι κακός υπερμπάντες και κυνηγός πολύ τα κορίτσια.

Η ύπηρεσία. —Περίογο, κύριε, κι' αυτός μου έλεγε σήμερα το ίδιο για σέ!...

Στην αγορά. —Είπε φρέσκα το ύάο; —Δεν το βλέπετε; Είπε ζωντανό άκούη!

—Αυτό δεν έχει να κάνη. Κι' ή πεθερά μου είχε ζωντανή, άλλα δεν είχε φρέσκια...

Δυό νέες, ένα βράδυ μπήκαν σε μια ταβέρνα συζητώντας ζωηρά. —Συμφωνοί; Έλεγε ο ένας. —Συμφωνότατος. Τό στοίχημά μας, είναι δυό άκαθάρτες κρασί και δυό πιάτα μεζεδάκια.

Ο κάπελας άκούγοντας τους δυό πελάτες του να μιλούν για στοίχημα, έτρεξε να τους ύποδαχθή πιο πολύ άνοητοκάρος από άλλους.

—Καλώς τα παιδιά!... Κε-ήστε. Έχω κάτι μεζεδάκια πρώτης γραμμής κι' ένα κοκκινέλι τρέλλα!

—Ναι, του λέει ο ένας, άλλα θα πληρώσεις, όταν ιδούμε ποιός θα γάση το στοίχημα.

—Συμφωνοί, παιδιά μου τους άπαντάει ο καλόκαρδος κάπελας. —Όταν έφαγαν καλά τα μεζεδάκια και ήπιαν το κρασί, σήκώθηκαν να φύγουν.

—Ε, λοιπόν, παιδιά, ποιός έχασε το στοίχημα, ποιός θα πληρώσει; τους φώναζε ο κάπελας.

—Αυτό δεν το ξέρουμε άκόμα. Νά ιδούμε όταν θα πέση ή καπνοδόχος.

—Ποιά καπνοδόχος; —'Ακου να ιδής τί συμβαίνει, μπαρμπα. Πρό μιας ώρας περνούσαμε από το σιδηροδρομικό σταθμό, πωδών το μεγάλο εργοστάσιο με την ψηλή καπνοδόχο. Γεννήθηκε λοιπόν τότε στο κεφάλι του φίλου μου ή έζη άπορία. 'Αν πέση ή καπνοδόχος πού εργοστασίον από ποιο μέρος θα πέση; Ο φίλος μου έλεγε δεξιά, έγω έλεγα από το άλλο μέρος του δρόμου. Τέλος έβάλαμε το στοίχημα. Τώρα να ιδούμε, όποιος γάσει θα σου πληρώσει, κατά τη συμφωνία μας, το κρασί και τα μεζεδάκια!...

Ο δυστυχής κάπελας έκρινε με τη στάμα άνοητό.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Από ένα Σιναϊκό κείμενο, που έγγράφη πριν από τετρακόσια χρόνια, μαθαίνουμε ότι, κατά την έποχή εκείνη στη Σιναϊ, για να άποδέρξη κανείς την άνοητήτά του, για μια πράξι που τον κατηγόρουσαν, έπρεπε να ύποστη με θάρρος τις έξι δοκιμασίες:

1ο) Να έρκεισθ, 2ο) Να δουή-ξη το κεφάλι σου μέσα σ' έναν κάδο νερό, 3ο) Να κόλυμψη αντι-θω προς το έσωμα ενός ποταμού, 4ο) Να χώση το χέρι του μέσα σε λωμένο μολύβι και 5ο) να παρατήρησε έυπόλυστος άπάνω σ' άναμμένα κάρβουνα.

Αν ο κατηγορούμενος δεν ύποδοσε ν' άνδρξη, τότε οι δικασταί του τον θεωρούσαν ένοχο και τον καταδίδαν.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΣΜΑ

Μουρασκή ήταν ο πιο άμορφος και πιο γενναίος άνδρας της φυλής του κι' άγαπούσε τρελλά την πανέμορφη 'Ασμά, την κόρη του 'Ασφ. Όταν όμως ο Μουρασκή πήγε στον 'Ασφ και τον ζήτησε την κόρη του, ο πατέρας της πανέμορφης κόρης του είπε:

— Πήγαινε, πήγαινε να πολεμήσεις τους εχθρούς μας και να κλέψεις το όνομά σου τόσο μεγάλο, όσο και του 'Αντάρ. Κι' όταν δοξαστής τόσο πολύ, τότε μονάχα η κόρη μου θα κοιμηθώ κάτω απ' τη σκηνή σου!...

Ο Μουρασκή έφυγε τότε, μαζεύοντας με τα παλληκάρια του, κι' άνοκε φοβερούς και τρομερούς πολέμους με τους εχθρούς της φυλής του. Σ' όλες τις μάχες ήταν πρώτος. Τ' όνομά του έσπερνε τον πανικό στους στρατιώτες των εχθρικών φυλών και το άστραφτερό σπαθί του τρώαζε και τους πιο περήφανους και γενναίους ήρωες.

Χρόνια και χρόνια κράτησαν ο πόλεμος.

Και γύρισε πέλος πίσω τριάντος, λατρεμένος την ώρα και τη στιγμή που θα έκανε δική του την ώρα 'Ασμά.

Ο πατέρας όμως της 'Ασμά τον αποδέχτηκε με θόνη και 'άναστησε τον.

— 'Η 'Ασμά πέθανε! του είπε. Και τον ώδηγησε κλαίγοντας στον τάφο της.

Είπε αδύνατον να περιγράψω πώς κλαίει την απελπισία του Μουρασκή. Μέρα και νύχτα έκλαιγε απάνω στον τάφο της αγαπημένης του, γιος να φτά, χωρίς να κοιμηθώ καθόλου.

Την τρίτη μέρα όμως, ενώ έκλαιγε έχοντας ακουμπισμένο το βαρύ κεφάλι του απάνω στην πέτρα του τάφου της καλής του, τον πλησίασε ο νεώτερος απ' τους υπηρέτες του 'Ασφ και του είπε:

— Κύριε, δεν το βαστάει η φυγή μου να σε βλέπω να λιώνεις απ' το μαράζι σου. Θα σου πω την αλήθεια, κι' άς πάω, ότι είνε γραφό μου να πάω. 'Η καλή σου δεν πέθανε!... Ζή!... Ζή, κάτω απ' τη σκηνή του Γκάρζ-ελ-Γκάρζ. Ο πατέρας της θανατώθηκε απ' τα δόσσα του γαμπρού — έκαπό καμψίλες και άμειπτερα γόνατα — και του την έδωσε γυναίκα του...

...Φοβόταν όμως τον γυρισμό σου ο 'Ασφ και κι' αυτό παντοφά κρυφά την κόρη του. Την ίδια μέρα μάλιστα έσφαξε ένα κριάρι, το έβαλε μέσα σ' αυτόν τον τάφο και διαλάλησε σ' όλον τον κόσμο ότι έκηδε την κόρη του... Αλλά άμωσα από ένα παιδί, που ήταν κομμένο πίσω από ένα θάμνο κι' είδε την 'Ασμά να φεύγει και να θάβονταν το κριάρι.

— Πρόσεξε, μην τύχει και μού-

πες ψέματα! του φώναξε εξαγριωμένος ο Μουρασκή. Θα σε σφάζω, αν μάθω πως με γέλασες!...

— Να σκάσουμε τον τάφο, αν δεν με πιστεύεις, άγένη! του απάντησε τότε με θάρρος ο υπηρέτης του 'Ασφ. Σ' όρχίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου ότι σου πω όλη την αλήθεια.

Ο Μουρασκή πείστηκε απ' τα λόγια του υπηρέτη του 'Ασφ. Κι' αφού του χάρισε πλούσια δώρα, φώναξε τους άνδρες του και ξεκίνησε για να πάει να βρει την 'Ασμά.

Απ' την απελπισία του όμως, και τις όλονύχτιες ξαγρυπνίες του είχε άρρωστήσει. Κι' η άρρώστεια του ύστερα από κάμποσες μέρες κοπιαστικής πορείας μεγάλωσε.

Αναγκάστηκε λοιπόν να σταματήσει κοντά στην πηγή του Νζάρ.

Μόλις όμως ο Μουρασκή έπεσε να ξεποστάσει απ' την μεγάλη κουρασιά, που αίσθανόταν στο σώμα του και στην ψυχή του, οι άνδρες του μαζεύτηκαν έξω απ' τη σπηλιά κι' αποφασίσανε να τον αφήσουν μοναχό του, αφού του πόρουν τις καμψίλες του και τ' άλωνα του.

Ο Μουρασκή όμως, που δεν τον άφηνε το μαράζι του να ήσυχος

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γοητευτική βεντέτα του κινηματογράφου Ρουθ Σέλβιν

λάση, τους άκουσε. Τράβηξε λοιπόν τότε κοντά του τη σέλλα του αλόγου του κι' έγραψε άπάνω σ' αυτήν αυτούς τους στίχους:

«Ω, σύντροφοι μου, γιατί μ' αφήνετε μοναχόν; Μ' αυτό τον τρόπο λοιπόν με πληρώνετε για τα τόσα καλά που σας έκανα; Ο θάνατος δεν είναι μακριά από μένα. Αυτό το βλέπετε κι' έσείς. Γιατί λοιπόν βιάζεσθε τόσο να μ' αφήσετε μόνον στην ερημιά;

»Εννοί ταξειδιώτες, σεις που θα φιλοξενήθητε στην εύλογημένη γη του 'Αρνόν, πότε στους αδελφούς μου τα λόγια αυτά;

»Ο Θεός να είναι μαζί σας, αδελφια μου! Οι σύντροφοί μου με βαρεθήκανε, έμένα τον Μουρασκή, που δόξα του όνομά τους και τους χάρισα τόσα πλούσια δώρα και μ' αφήσανε μακριά απ' τις σκηνές της Ντουρμπάγκχ, μέσα στην ερημιά, για να με φάνε τα λιοντάρια.

»Όταν πήρε να νυχτώνει, κι' ενώ ο Μουρασκή ο δυστυχισμένος τυραννίστηκε από μεγάλο πυρετό, ένας απ' τους υπηρέτες του πήγε κοντά του άθροβα και του πήρε τη σέλλα του αλόγου του. Και σε λίγο βλινε μαζί σ' σύντροφοί του φύγαγε και τον αφήσανε ολομόναχο μέσα στην ερημιά.

»Όταν την άλλη μέρα ξύπνησε ο Μουρασκή και βγήκε έξω από τη σπηλιά, είδε να στέκεται κοντά του έναν τσιγγάνο, μαζί με τα πρόβατά του.

ΤΟΥ ΕΛ ΧΑΝ ΖΑΝΤΙΣ

[Αραβική Παράδοση]

— Ποιος είσαι και τί κάνεις εδώ; τον ρώτησε ο τσιγγάνος.

— Είμαι απ' τη φυλή Μπαρόνδ — Μουρασκή. Κι' εσύ; ρώτησε ο Μουρασκή.

— Εγώ είμαι απ' τη φυλή Μπαρόνδ — Μουρασκή.

— Ποιανού είνε τα πρόβατα που φυλάς;

— Του Γκάρζ-ελ-Γκάρζ, του πάμπλουτου Μουρασκή.

Ο Μουρασκή όταν άκουσε αυτά τα λόγια, ανατρίχασε απ' τη χαρά του και ρώτησε τον τσιγγάνο, πότε μόντας από έλπίδα και φόβο μαζύ.

— Μπορείς να πληρώσεις την 'Ασμά, την γυναίκα του άφέντη σου και να της μιλήσεις;

— Όχι, του απάντησε ο τσιγγάνος, αλλά κάθε βράδυ, την ώρα που αρμέγω τα πρόβατά μου, βρίσκεται μια σκιάδα της και παίρνει ένα ποτήρι γάλα για την κυρά της.

Τότε λοιπόν, του είπε χαρούμενος ο Μουρασκή, πάρε αυτό το δαχτυλίδι και βάλετο μέσα στο ποτήρι που σου φέρνει, η σκιάδα της 'Ασμά για να το γεμίσεις γάλα. Πάρε ακόμα κι' αυτά τα διαμαντικά για σένα.

»'Η 'Ασμά, που παντρεύτηκε άθελά της, άναγνώρισε άμέσως το δαχτυλίδι του άγαπημένου της. Φώναξε λοιπόν τον τσιγγάνο, τον ρώτησε πού βρίσκεται ο Μουρασκή κι' όταν νύχτισε για τα καλά, έφυγε κυρτά απ' τη σκηνή της για να πάει να τον βρει.

Ο φόβος της ήταν μεγάλος, αλλά η αγάπη της την έκανε να μη τον λογαριάζει.

Όταν ξφτασε στη σπηλιά, μια άχτιδα του φεγγαριού φωτίσε το άδύνατο και γλυκό πρόσωπο του Μουρασκή, που ήταν ακόμα νέος κι' ώμορφος.

»'Η 'Ασμά έπεσε τότε γονατιστή, μπροστά στα πόδια του κι' άρχισε να τον φιλεί, κλαίγοντας από γαρά μαζί και πόνο.

— 'Ασμά, αγάπη μου, εύτυχία μου, που ο Θεός μου έκανε τη χάρη που του ζήτησα και σε ξαναβρήκα, έπειτα από τόσα χρόνια, γιατί έχασες τους δρόμους μας; άρχισε να της λέει με μεγάλο παράπονο ο Μουρασκή. Γιατί δέχτηκες να σε παντρεύουν; Το λαμπρό πρόσωπό σου δείχνει ότι δεν σ' άγγίξαν η λύπη... Και όμως εγώ πεθαίνω απ' τον καύμο μου που σ' έχασα!...

»'Η 'Ασμά, πώς μπόρεσες και με ξεχάσεις;

»'Η 'Ασμά, γύνοντας πόρνα δάκρυα, άρχισε να του λέει πως τον άγαπούσε μ' όλη την ψυχή της κι' ότι ήταν έτοιμη να τον ακολουθήσει. Του μιλούσε με πάθος, μέσ' απ' τα βάθη της καρδιάς της. Οι λογμοί της κι' οι θρήνοι της τάράζανε την ησυχία της νύχτας.

»Αξάφνα όμως, άκούστηκε μεγάλη θόρυβος που γινότανε ολοένα και πιο καθαρός. Ήταν ποδοβολήτο αλόγων που έχόντουσαν προς τη σπηλιά. Ήταν ο άφέντης της 'Ασμά, ο τρομερός άνδρας της και κύριός της.

Και σε λίγο ο Γκάρζ-ελ-Γκάρζ.

πολιορκούσε στενά με τους άνδρες του τη σπηλιά.

Ο Μουρασκή, αν κι' άρρωστος, πολέμησε σάν λιοντάρι. Ύπερασπιστάς της τον άντρα της, αλλά τέλος έπεσε κι' αυτός μπροστά στα πόδια της νεκρός απ' τις πληγές του.

Έκεί, μέσα στη δρασερή σπηλιά, σκοτώσανε και την 'Ασμά οι πιστοί υπηρέτες του Γκάρζ-ελ-Γκάρζ.

Οι άπιστοι σύντροφοι του Μουρασκή γυρίσανε ύστερα απ' την κλεισιά και την προδοσία τους, στο μέρος που ήταν κατασκηνωμένη η φυλή τους κι' είπαν στους αδελφούς του Μουρασκή, ότι ο άσέντης τους τράβηξε μ' ένα καραβάνι για να πάει στη Μέκκα να προσκυνήσει και τους χάρισε όλα τα πράγματά του.

»Αλλά τ' αδελφια του Μουρασκή διαβάσανε άπάνω στη σέλλα τους στίχους του αδελφού τους και μάθανε όλη την αλήθεια. Τους καταγγείλανε λοιπόν στον Καζή και φύγαγε άμέσως για να δρούνε τον αδελφό τους.

Φτάσανε έτσι στις πηγές του Γκάρζ-ελ-Γκάρζ, πολέμησανε μαζύ της και την καταστρέψανε.

Πήγαν ύστερα στη σπηλιά και θάψανε τα κομμάτια του Μουρασκή και της 'Ασμά.

Κι' όταν ξαναγύρισαν στον τόπο τους, αντίκρισαν από μακριά κρεμασμένους τους συντρόφους του αδελφού τους, που τον έκλειψαν και τον παράτησαν στην ερημιά.

Μην κάνεις λοιπόν ποτέ το κακό, ο άνθρωπος, γιατί θά το βρής μπροστά σου, όπου και να πς, όσο κι' αν κρυφτεί...

Ο παπαγάλος όμως άκούσε να μάθει τα λόγια του κι' απελπισμένος κάθε τόσο ο ξυλοκόπος έλεγε:

— Έβασα τον κόπο μου και τον καιρό μου!...

Τέλος κατάφερε με την ύπουλότητά του ο ξυλοκόπος να μάθει στον παπαγάλο τα λόγια που ήθελε και τον πήγε στον Αβουστα.

Ο αυτοκράτορας όμως, μόλις άκουσε τον χαϊνετισμό του παπαγάλου, είπε στον ξυλοκόπο:

— Ά, έχω πολλούς που με χαιρετούν σάν κι' αυτόν! Δεν τον χρειάζομαι!...

Όταν όμως τελείωσε ο αυτοκράτορας, ο παπαγάλος ξαναφώναξε:

— Έβασα τον κόπο μου και τον καιρό μου!

Ο Αβουστα, τότε ξεκαρδίστηκε από τα γέλια κι' άγόρασε τον παπαγάλο του ξυλοκόπου άκριώτερα απ' όλα τα πουλιά που είχε άγοράσει ως τότε.

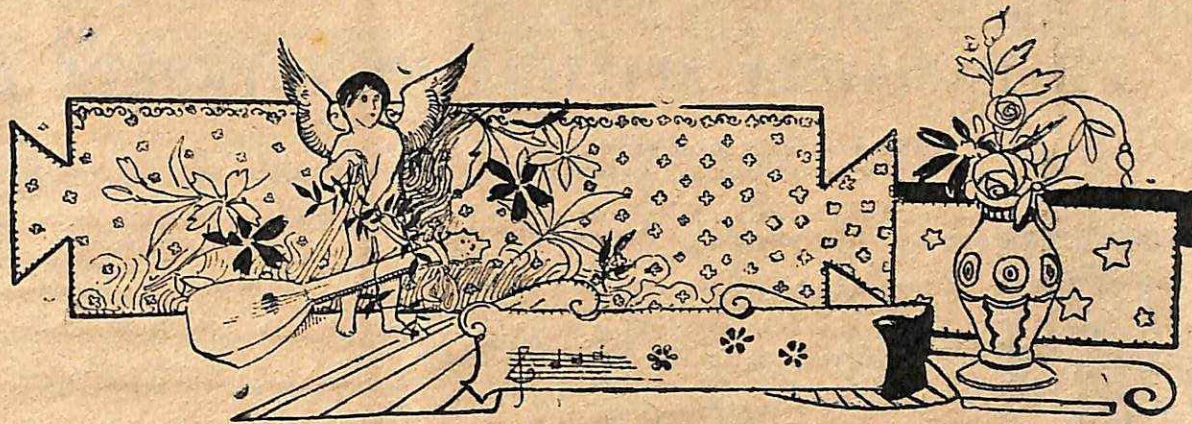
Κάποτε ενώ δημηγορούσε ένας σοφιστής, που υπορούσε να σε κάνει να πιστέψεις ότι ένα κουνούπι είναι μεγαλύτερο από έναν έλεφαντα, πέρασε από κοντά εκεί ο βασιλιάς 'Αγηςίλαος. Ο 'Αγηςίλαος, όταν άκουσε να διηγείται για τιποτένια ύποδοξα μ' ένα σωρό λόγια, έφυγε καταγανακτισμένος, μουρμουρίζοντας:

— Καλός παπουτσής, να μην αλφίσαι!... Άφού σ' ένα τόσο δά ποδαράκι προσπαθεί να βάλει ένα τόσο τεράστιο παπούτσι!...

Ρωτήσανε κάποτε τον Σόλωνα, πόσην δύναμη έχουν οι νόμοι της πολιτείας κι' εκείνος τους απάντησε:

— Οι νόμοι υιάζουν με τα δίγυτα που κάνει η άράχνη, τα όποια ή μεγάλες μυγίες έσφίγγουν και περνούν, ενώ ή μικρές υποδούνται μέσα σ' αυτά και γίνονται!

Τέλος, στην μια πλευρά της τούρτας ήταν χωμαμένη ή προσωπογραφία του βασιλέως — πόσο γλυκειά προσωπογραφία!... σε μια άλλη το στέμμα της Μεγάλης Βρετανίας και άπάνω στις άλλες έξη τα έμβλήματα των κυριωτέρων άποικιών της 'Αγγλίας. Πρέπει ακόμα να σημειώσουμε ότι κάτω απ' το αυτοκρατορικό στέμμα ήταν γραμμένη ή λέξη: «ΝΙΚΗ ΜΕ ΣΑΧΑΡΩΜΕΝΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΦΡΟΥΤΑ!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο παπαγάλος του ξυλοκόπου. Πώς τον άγέρασε ο Καίσαρ. Ο σοφιστής κι' ο 'Αγηςίλαος. Οι νόμοι κι' ή άράχνης. Ο Μέγας 'Αλέξανδρος για το διάδοχό του. Ο Διογένης κι' ή φιλοσοφία. κλπ. κλπ.

»Ένας ξυλοκόπος σκέφτηκε να μάθει σ' έναν παπαγάλο να χαιρετά τον Αβουστον Καίσαρα μ' αυτά τα λόγια: «Χαίρε νικητή, Αβουστον Καίσαρ!».

Το άπεράσισε να το κάνει αυτό με την έλπίδα ότι ο αυτοκράτορας θά του τον άγόραζε πανάκριβα.

Ο παπαγάλος όμως άκούσε να μάθει τα λόγια του κι' απελπισμένος κάθε τόσο ο ξυλοκόπος έλεγε:

— Έβασα τον κόπο μου και τον καιρό μου!...

Τέλος κατάφερε με την ύπουλότητά του ο ξυλοκόπος να μάθει στον παπαγάλο τα λόγια που ήθελε και τον πήγε στον Αβουστα.

Ο αυτοκράτορας όμως, μόλις άκουσε τον χαϊνετισμό του παπαγάλου, είπε στον ξυλοκόπο:

— Ά, έχω πολλούς που με χαιρετούν σάν κι' αυτόν! Δεν τον χρειάζομαι!...

Όταν όμως τελείωσε ο αυτοκράτορας, ο παπαγάλος ξαναφώναξε:

— Έβασα τον κόπο μου και τον καιρό μου!

Ο Αβουστα, τότε ξεκαρδίστηκε από τα γέλια κι' άγόρασε τον παπαγάλο του ξυλοκόπου άκριώτερα απ' όλα τα πουλιά που είχε άγοράσει ως τότε.

Κάποτε ενώ δημηγορούσε ένας σοφιστής, που υπορούσε να σε κάνει να πιστέψεις ότι ένα κουνούπι είναι μεγαλύτερο από έναν έλεφαντα, πέρασε από κοντά εκεί ο βασιλιάς 'Αγηςίλαος. Ο 'Αγηςίλαος, όταν άκουσε να διηγείται για τιποτένια ύποδοξα μ' ένα σωρό λόγια, έφυγε καταγανακτισμένος, μουρμουρίζοντας:

— Καλός παπουτσής, να μην αλφίσαι!... Άφού σ' ένα τόσο δά ποδαράκι προσπαθεί να βάλει ένα τόσο τεράστιο παπούτσι!...

Ρωτήσανε κάποτε τον Σόλωνα, πόσην δύναμη έχουν οι νόμοι της πολιτείας κι' εκείνος τους απάντησε:

— Οι νόμοι υιάζουν με τα δίγυτα που κάνει η άράχνη, τα όποια ή μεγάλες μυγίες έσφίγγουν και περνούν, ενώ ή μικρές υποδούνται μέσα σ' αυτά και γίνονται!

Τέλος, στην μια πλευρά της τούρτας ήταν χωμαμένη ή προσωπογραφία του βασιλέως — πόσο γλυκειά προσωπογραφία!... σε μια άλλη το στέμμα της Μεγάλης Βρετανίας και άπάνω στις άλλες έξη τα έμβλήματα των κυριωτέρων άποικιών της 'Αγγλίας. Πρέπει ακόμα να σημειώσουμε ότι κάτω απ' το αυτοκρατορικό στέμμα ήταν γραμμένη ή λέξη: «ΝΙΚΗ ΜΕ ΣΑΧΑΡΩΜΕΝΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΦΡΟΥΤΑ!

Το σπίτι του Δροσού Ρωμίου, που καταγότανε απ' τη Λιβύη, είχε πάρα πολλά παράθυρα. Μια μέρα λοιπόν πήγε και τον βρήκε ένας εγγολάβος και του είπε:

— Κύριε, είνε μεγάλο έλλειμμα σ' ένα σπίτι να έχω πολλά παράθυρα. Μπορεί όλος ο κόσμος να βλέπει τί γίνεται μέσα. Αν θέλεις, αναλαβάνω να το δωροδώσω μονάχα για πάντα πουργιά.

Ο Δροσός τότε του είπε:

— Μου ζητάς, φίλε μου, πέντε πουργιά, εγώ θα σου δώσω δέκα, ότι όμως να να σου λιγοστήσει τα παράθυρα του σπιτιού μου, αλλά να τα κάνεις περισσότερα. Θέλω όλοι να μπορούν να βλέπουν τί γίνεται μέσα στο σπίτι μου, για να ξέρουν τί άνθρωπος είμαι.

Την ημέρα που ο 'Αδριανός γίνθηκε αυτοκράτορας, άντάμωσε στον δρόμο έναν προσωπικό έγθορ του και του είπε:

— Φεγνά την γλύτωσε!... Ήταν ή τύχη σου βλέπεις να γίνω βασιλιάς και να μην μπουρ να τα βάλω μαζί σου!

Καθώς είνε γνωστό ή Ξενοφών, ή γυναίκα του Σωκράτη, ήταν κακιά και καυγάτζου. Μια μέρα λοιπόν ο 'Αλκιβιάδης ρώτησε τον δάσκαλό του για ποιά λόγο δεν την γιόριζε την γυναίκα του, κι' ο Σωκράτης του απάντησε:

— Γιατί, υποφέροντας την γυναίκα μου μέσα στο σπίτι μου, συνηθίζω να υποφέρω εύκολωτερα τις βρισιές που μου λένε έξω!...

Κάποιος φιλόσοφος, όταν άκουσε έναν απ' τους άρχοντες να παι-

»Ο ίδιος φιλόσοφος, μια μέρα προσπαθούσε να πείσει ένα φίλο του να σπουδάσει φιλοσοφία. Έκείνος όμως δεν ήθελε να παραδεχθώ ότι ήταν ανάγκη να κάνει ένα τέτοιο κόπο και τέλος του είπα:

— Ίσως να έχως δίκιο, φίλε μου, αλλά το δικό μου κεφάλι δεν είνε χωμαμένο να το σκοτώσω με τέτοια βρισιά παράλογα.

Και τότε, τί θέλεις και ζήεις, το άπάντησε ο Διογένης, αφού δεν θέλεις να μάθεις πως πρέπει να ζή ένας άνθρωπος!...

Το σπίτι του Δροσού Ρωμίου, που καταγότανε απ' τη Λιβύη, είχε πάρα πολλά παράθυρα. Μια μέρα λοιπόν πήγε και τον βρήκε ένας εγγολάβος και του είπε:

— Κύριε, είνε μεγάλο έλλειμμα σ' ένα σπίτι να έχω πολλά παράθυρα. Μπορεί όλος ο κόσμος να βλέπει τί γίνεται μέσα. Αν θέλεις, αναλαβάνω να το δωροδώσω μονάχα για πάντα πουργιά.

Ο Δροσός τότε του είπε:

— Μου ζητάς, φίλε μου, πέντε πουργιά, εγώ θα σου δώσω δέκα, ότι όμως να να σου λιγοστήσει τα παράθυρα του σπιτιού μου, αλλά να τα κάνεις περισσότερα. Θέλω όλοι να μπορούν να βλέπουν τί γίνεται μέσα στο σπίτι μου, για να ξέρουν τί άνθρωπος είμαι.

Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε

...Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε

...Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε

...Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε

...Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY CHARLES KUNSTLER

Η ΝΤΑΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ζακ Ντυφλέβ άνοιξε με λύσσα το συρτάρι του γραφείου του, πέταξε μέσα το γραμμάτι που κρατούσε στο χέρι του κι άρχισε να περπατάει άπάνω-κάτω με θυμό, σφίγγοντας άπελπισμένα τις γροθιές του. Διάβολε! Αυτό παιδί ήταν άρ' τ' άπίστευτα! Νά τον καλούν σε γάμο, αυτόν, τον Ζακ Ντυφλέβ, που δεν άγαπούσε διόλου το οικογενειακό γλέντι και τις κερνές, τις ύπουλες πονηριές των γυναικών! Τι να κάνει τώρα; Άν ήταν για κανένα συνάδελφό του, για κανέναν άλλο ρεπόρτερ σάν κι αυτόν, θά το έστριβες κρυφά, ύστερ' άρ' το στεφάνωμα στην εκκλησία... Μά εκείνος που τον καλούσε σήμερα, ήταν ένας παιδικός φίλος του, ο Λουί Γκραβιέ, που παντρεύταν ο άθλιος γιά δεύτερη φορά! Κι' άκριβώς αυτός ο Γκραβιέ ήταν άρχισυντάκτης στα «Παρισιανά Μεσάνυχτα», όπου ο Ζακ μούτζούρωνε το δημοσιογραφικό χαρτί από τις δύο ή ώρα το απόγευμα ως τις πέντε το πρωί. Πώς μπορούσε λοιπόν ν' άρνηθί και να μην πάη στο γάμο του; Θά μάλωνε μαζί του και θά έχανε τη θέση του.

«Όχι, πού να πάω ή άρχη! Δεν μπορώ!» Έπρεπε να πάη! Κι' άπόσσο... Άχ, τύχη στραβή κι' άνάποδη! Ο Λουί Γκραβιέ είχε άδελφή, τη Λούση, το παιδί άσχημο, το παιδί άτακτικό και το παιδί ματαιόδοξο κορίτσι του κόσμου. Άλλοτε ή Λούση μαριωνόταν σ' ένα μικρό Νορμανδικό ταχυδρομείο. Άρ' την μέρα όμως που έβγαλε στο νου της να παντρευτεί, παράτησε τον Ρομινέ, έναν ήσυχό δασκαλάκι, που τη λάτρευε, παράτησε το επαρχιακό ταχυδρομείο και πήγε στο Παρίσι, κοντά στον άδελφό της. «Ήθελε να παντρευτεί έναν Παριζιάνο!»

Άπό τη μέρα λοιπόν που ή Λούση πάτησε το πόδι της στο Παρίσι, άρχισε να περνά τ' άπογέματά της στα γραφεία της έφημερίδος, Σεφύλλιζε τις έφημερίδες, άνακάνευσε τα περιοδικά, έκανε κορόακια με τα χειρόγραφα και κάθε τόσο έβριχνε γλυκές ματιές σ' όλους τους συντάκτες. Ο Ζακ Ντυφλέβ ήταν άτυχος άκόμη κι' έδω πέρα. Η Λούση τον είχε έρωτευθεί!

Ο Λουί Γκραβιέ καταλάβαινε τους σκοπούς της άδελφής του, μά έκανε τον κοινό. Ο Ζακ μάλιστα ύποπτευόταν ότι τη συμβούλευε κρυφά κι' ότι τη βοηθούσε να μιλήσει κανένα από τους συντάκτες. Κι' αυτός ο «κανέναν», ήταν ο δύστυχος Ντυφλέβ! Το έβλεπε καθαρά αυτό από το γραμμάτι που είχε στείλει ο άρχισυντάκτης του, γιά να πάη στο γάμο του. Τού έγραφε ότι ή Λούση θά ήταν πολύ εύτυχημένη άν τον είχε κα-

βαλιέρο της. Τι σημασία είχαν αυτά τα ύποπτα λόγια; Δεν ήταν σάν να τον έπορεύοναν να ζητήσει το χέρι της άδελφής του Γκραβιέ;... Θέε μου! Τι κατατρογυμός της τύχης ήταν αυτός! Ένα χρόνο τώρα τον κυνηγούσε όλος ο κόσμος γιά να τον παντρεύει. Μά τί διάβολο θέλανε κι' άνακατευόντουσαν στις δουλιές του; Μήπως δεν ήξεραν ότι είχε μία τρυφερή φίλη, δαχτυλόγραφο σ' ένα μεγάλο κατάστημα, την Ξανθιά Ζωρζέττα Ρουζέ, που ήταν άκόμη άμορφη και θελκτική, παρ' όλα τα τριανταπέντε χρόνια της; Μά ή Ζωρζέττα είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Ήταν ζηλιάρα. Όταν ο Ζακ έμπαινε στο σπίτι τους, πριν άκούμα τη φίλησει, ή Ζωρζέττα ήθελε να μάθει με την παραμικρή λεπτομέρεια τι είχε κάνει όλη την μέρα, ποιές είχε δει, με ποιους είχε μιλήσει και χωρίς πολλές διατυπώσεις, του έψαχνε τις τόσες και διάβαζε τα γραμμάτια του. Ο Ζακ, τρίζοντας τα δόντια του από τη λύσσα του, την άφηνε να ξεθυμάνει' κι' ύστερα παραπονιόταν με πίκρα: Κανένας άνδρας δεν θά μπορούσε ν' άποφέρει τη σκληριά της...

Ναι, ούτε κι' ο Ζακ! Αυτές ή ζήλειες της που είχαν κοινά την καρδιά και τον είχαν κάνει σιγά-σιγά να πάη να την άγαπάει. Αυτά λοιπόν συλλογίζόταν ο Ζακ, όταν μπήκε το βράδυ στο γραφείο του ή Ζωρζέττα. Άπό τα κατεβασμένα μούτρα του κατάλαβε άμέσως ότι είχε συμβεί κάτι σοβαρό κι' άρχισε με τη συνηθισμένη πονηριά της να του κάνει άνάκρισι. Ο Ζακ, δίχως να της δώσει καμιά άπάντησι, της έδειξε το γραμμάτι του Γκραβιέ. Η Ζωρζέττα τ' άρπαξε σάν γεράκι, το διάβασε γρήγορα κι' έπειτα άρχισε να γελάει μ' εκείνο το ύστερικό γέλιο της που έκανε τον Ζακ να τρέμει από το φόβο του.

—Παμπόνηρε! του φώναξε τέλος. Είπε πρώτης τάξεως αυτή ή σκηνοθεσία, γιά να μου πής ότι θέλεις να παντρευτείς!...

Ο Ζακ, σαστισμένος, σήκωσε άδιάφορα τους ώμους του. —Έλα, του ξαναείπε ή Ζωρζέττα, μην κάνεις δα πώς δεν καταλαβαίνεις! Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν προσκαλούν έναν άνταπαδρο τριανταπέντε χρόνων σάν κι' εμένα, σ' ένα γάμο, δίχως νάχουν στο νου τους...

—Τί; άπόρησε ο Ζακ.

—Νά τον παντρεύουν ύστερ' άπό τρεις μήνες με τη νύμφα του... Ο Ζακ ξέσπασε άπότομα:

—Εγώ να παντρευτώ τη Λούση, τη Λούση Γκραβιέ! Είσαι τρελλή γιά δέσιμο, μά την πίστι μου!...

—Μπορεί, του άπάντησε ειρωνικά ή Ζωρζέττα. Μή μου πής όμως ότι αυτή ή ψηλομύτα ή Λούση δεν σε τριγυρίζει τόσο καιρό τώρα, με το σκοπό να σε τυλίξει...

Ο Ζακ δεν την άφησε να συνεχίσει:

—Μή σε νοιάζει! της είπε μ' ένα σατανικό χαμόγελο. Δεν έχω καμιά διάθεση να εκάνω εύτυχισμένη την άδελφή του Γκραβιέ... Όταν μπήκες στο γραφείο, άναρωτιόμουν πώς θά κατάφερα να μην πάω στο γάμο... Θέλω να γράψω δυό λόγια στον Γκραβιέ, μά δεν ξέρω πώς να δικαιολογηθώ. Νά του πω ότι είμαι άρρωστος, θά στείλει κάποιον να δη άν είχε άλλη άδεια. Μπορεί νάρθει κι' ο ίδιος! Όχι!... Το καλύτερο είναι να φύγω από το Παρίσι γιά λίγες μέρες...

—Πές του ότι είνε άρρωστος βαρεια ο θεός σου στο Καστελνιόνταυρ, του πρότεινε ή Ζωρζέττα. Ξέρει μού φαίνεται ότι πήγε να πεθάνει τον περασμένο μήνα...

Ο Ζακ στράβωσε το στόμα του.

—Ναι, δεν λέω... Άφού δεν βολέει καμιά άλλη, είναι καλή αυτή

σκορμεί τίποτ' άλλο, είναι καλή αυτή

ή ιδέα σου... Δυστυχώς όμως ξέρεις κι' εσύ πολύ καλά ότι ο θεός σου δεν θά μείνει και τόσο ένθουσιασμένος από την έπισκεψή μας...

Η Ζωρζέττα τότε τον συμβούλεψε:

—Γιατί δεν πās στο φίλο σου τον Πιέρ Μπουρσιέ, στη Λιμόζ; Σ' έσας ότι είχε συμβεί κάτι σοβαρό κι' άρχισε με τη συνηθισμένη πονηριά της να του κάνει άνάκρισι.

Ο Ζακ, δίχως να της δώσει καμιά άπάντησι, της έδειξε το γραμμάτι του Γκραβιέ. Η Ζωρζέττα τ' άρπαξε σάν γεράκι, το διάβασε γρήγορα κι' έπειτα άρχισε να γελάει μ' εκείνο το ύστερικό γέλιο της που έκανε τον Ζακ να τρέμει από το φόβο του.

—Παμπόνηρε! του φώναξε τέλος. Είπε πρώτης τάξεως αυτή ή σκηνοθεσία, γιά να μου πής ότι θέλεις να παντρευτείς!...

Ο Ζακ, σαστισμένος, σήκωσε άδιάφορα τους ώμους του.

—Έλα, του ξαναείπε ή Ζωρζέττα, μην κάνεις δα πώς δεν καταλαβαίνεις! Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν προσκαλούν έναν άνταπαδρο τριανταπέντε χρόνων σάν κι' εμένα, σ' ένα γάμο, δίχως νάχουν στο νου τους...

—Τί; άπόρησε ο Ζακ.

—Νά τον παντρεύουν ύστερ' άπό τρεις μήνες με τη νύμφα του... Ο Ζακ ξέσπασε άπότομα:

μο παιδί αυτός ο Μπουρσιέ! Είχε παντρευτεί μία άμορφη επαρχιωτοπούλα, με το γέλιο πάντα στα χείλη της, και ζούσε μαζί της σ' ένα μεγάλο ύποστατικό, λίγο πιο πέρα άπ' τη Λιμόζ. Η ζωή του ήταν ήσυχη, άλλη, εύτυχημένη. Τι άμορφο παιδί θά ήταν άν έκανε κι' ο Ζακ ένα τέτοιο γάμο! Είχε βαρεθεί το Παρίσι και τις γυναίκες του. Τ' άνειρό του ήταν ένα σπτάκι πνιγμένο στ' αλουύδια, στα βάθη κάπιας έλασας, μία νόστιμη γυναικούλα, δροσερή, άθωα και καλόκαρδη, και μία ζωή ειρηνική, δίχως τις σκοτούρες και τις πίκρες του Παρισιού. Μά μήπως είχε τύχη ποτέ του; Η Ζωρζέττα θά τον ταραντούσε σάν κολασμένη ψυχή σ' όλη του τη ζωή!...

—Όταν κατέβηκε στη Λιμόζ, με την καρδιά βαρειά από το παράπονο, άκουσε έξαφνα πίσω του να τον φωνάζουν. Ήταν ο Μπουρσιέ. Ο Ντυφλέβ έπεσε στην άγκαλιά του.

—Έχανες πολύ καλά που ήρθες, του φώναξε όλόχαρος ο φίλος του. Πάμε τώρα, γιάτι μās περιμένει ή γυναίκα μου.

Η άμορφη κ. Μπουρσιέ φορούσε την καλύτερη τουαλέτα της. Ο Ζακ, όταν είδε αυτές τις έπισμηπτες, τα έχασε και γούρλωσε τα μάτια του. Η γυναίκα του φίλου του όμως τον έκανε γρήγορα να συνέλθει. Κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο, έδωσε το χέρι της σε μία κάτασπρη κοπέλλα, νόστιμη, δροσερή, με τριανταφυλλένια μάγουλα, κι' έπειτα του την παρουσίασε:

—Η δεσποινίς Μαγδαληνή Φορεσιέ, του είπε. Το καλύτερο κορίτσι της Λιμόζ!

Ο Ζακ χαρέτησε την άμορφη επαρχιώτισσα και με μία ξαφνική χαρά στην καρδιά, άρχισε ν' άπαντά με πνεύμα στις ερωτήσεις, που του έκανε γιά το ταξίδι του. Ο Μπουρσιέ όμως βιάζόταν κι' έκανε ένα νόημα στη γυναίκα του, που δεν κατάλαβε τη σημασία του ο Ζακ.

—Πάμε, φώναξε. Δεν πρέπει ν' άργούμε, γιάτι μās περιμένουν... Και μπήκαν όλοι σ' αυτοκίνητο.

Έπειτα, όταν βγήκαν έξω από την πόλη, ο Μπουρσιέ γύρισε προς τον Ζακ και χαμογελώντας πονηρά, του έξηγησε:

—Έδω και λίγη ώρα σου είπα ότι έκανες πολύ καλά που δέχτηκες την πρόσκλησή μου κι' ήρθες στη Λιμόζ... Μάθε λοιπόν ότι παντρεύομαι σήμερα κι' έξαδέλφη της γυναίκας μου κι' ότι έχουμε μεγάλο πανηγύρι στο σπίτι... Έλα!... Σε θέλω να βάλεις τα δυνατά σου και να δείξεις πώς γλεντούν οι Παριζιάνοι... Γιά να καταλάβεις μάλιστα πόσο σ' αγαπώ, σου βόηθα κιόλας τη νύμφα σου... Είνε ή Μαγδαληνή Φορεσιέ. Πώς σου φαίνεται;

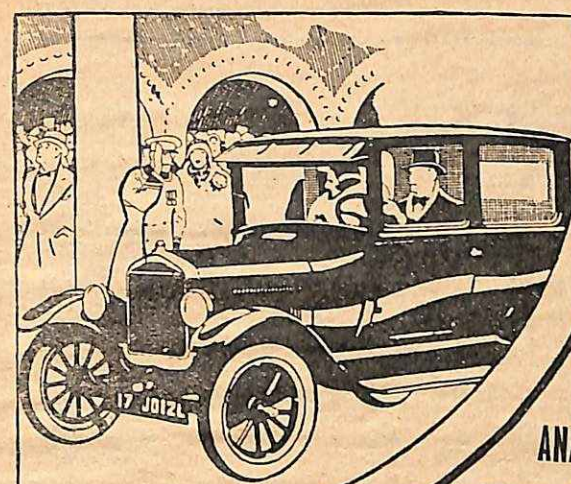
Κι' έπειτα, σκόνοντας περισσότερο, του ψιθύρισε στ' αυτί:

—Έχει και καλή προίκα!...

Κι' ο Μπουρσιέ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, βλέποντας τον Ζακ να κοκκινίζει άπ' τη χαρά του.

Έπιτέλους! Αυτή τη φορά ο Ζακ Ντυφλέβ θά παντρευόταν μ' όλη του την καρδιά! Όσο γιά τη Λούση και τη Ζωρζέττα, άς τον περιμέναν να γυρίσει στο Παρίσι το μήνα που δεν έχει Σάββατο...

Ο Ζακ Ντυφλέβ, κιντάζοντας άπό το παράθυρο του τριάνου τα καταγράφοντα τοπεία της έξοχης, συλλογιζόταν τον Μπουρσιέ. Τι φρόνι-

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»,

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 1500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλής, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΟΙ συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' όν τρόπον θά υποδείξωμεν κατωτέρω, θά λάβουν τὰ έξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ:

Ο Α' άριθμός θά κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστός αξίας 150.000.—	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 οικόπεδο σθεν θέσι Κευνόνια, έπισθεν των «Ηλυσίων», ιδιοκτησία του διευθυντού	
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, αξίας	50.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας αξίας	15.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας	8.000.—
Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	4.000.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	2.500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν αξίας	2.500.—
Ο Θ' 1 αδιάδροχο άνδρικό, αξίας	2.500.—
Ο Ι' 1 αδιάδροχο γυναικείο, αξίας	1.500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, αξίας	1.500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, αξίας	1.500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	1.500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, αξίας	1.500.—
Ο ΙΣΤ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, αξίας	500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	500.—
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, αξίας	500.—
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, αξίας	500.—
600 άριθμοί ανά μίαν σειράν ενδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», αντί Δρχ. 225, αξίας	135.000.—
500 άριθμοί ανά μίαν σειράν «Ημερολογίων Δρχ. 200, αξίας	100.000.—
200 άριθμοί ανά εν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», αξίας	12.000.—
100 άριθμοί ανά εν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακ», αξίας	3.000.—
	500.000.—

Συνεπώς έλα τὰ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνέρχονται εις το καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ!...

Διά να λάβετε μέρος στο Μεγάλο Λαχείο των περιοδικών μας πρέπει να φυλάσσετε τα δελτία, τα οποία άρχισαν δημοσιεύματα στο «Μπουκέτο» και στην «Οικογένεια» από του προηγούμενου φύλλου, του 1ου φύλλου του μηνός Δεκεμβρίου, καθώς και των μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Απριλίου, μέχρι του δελτίου που θα δημοσιευθεί στο φύλλο του Ιούλιου.

Κρατείτε τὰ δελτία αυτά, 38 εν όλω, μέχρι του Ιούλιου, 19 του «Μπουκέτου» ήληαδ ή και 19 της «Οικογένειας», και θα σάς ειδοποιήσωμεν έγκαιρος πού και πώς θα τὰ καταθέσετε, γιά να συμμετάσχετε στο Λαχείο.

Η κλήρωσις θα γίνει σέ ια από τις μεγάλες αθήρες των Άθηνών, ένώπιον Έπιτροπής εκ γνωστών λογίων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. Έπειδή πρόκειται δέ περί γεγονότος πρωτοφανούς στα δημοσιογραφικά χρονικά, άπεφασίσμεν όπας στην Έπιτροπή της κλήρωσεως του Λαχείου συμμετάσχουν και αί έπαρχίαι. Έρείσαμε λοιπόν κληρών και έπείχων κατά σειράν αί έξής έπαρχίαι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αυτού οί άναγνώσται των έπαρχιών αυτών πρέπει να εκλέξουν ανά ένα άντιπρόσωπον των και να μās γράψουν τάχιστα μέσο του έντοπιου ύποπρασκτορείου Έφημερίδων πού εις έλέεον.

Οί εκλεγέντες θα κληθούν όπας εύρίσκονται εις Άθήνας την ήμέραν της κλήρωσεως. Τά έξόδα του ταξιδίου των και της διαμονής των εν τη πρωτεύουση θα τους τὰ καταβάλη προκαταβολικώς το Γραφείον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ
Αγοράζετε το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και την «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» και φυλάγετε τὰ δελτία του Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ: Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΣΥΝΕΧΗ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΑΣΤΟΝ ΑΕΡΟΥ

Ο
ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

(Συνέχεια εκ
του προηγούμε-
νου και τέλος)

— Μίλα, Βλαν-
τιμίρ, μίλα!.. φώ-
νασε ο Ρουлтаμ-
πίλ. "Αν ή νέα
πού έσώσες δεν
σου μίλησε κα-

θόλου, αυτό σημαίνει ίσως
πως δεν μπορούσε να σου
πλή τίποτε... "Αν οι Γερ-
μανοί βρέθηκαν στην ανάγκη
ν' αντικαταστήσουν την άρρω-
στη Νικολ με μια άλλη Νικολ
ήνι, θά έπέβαλαν στην
άσροστη Νικολ ν' άλ-
λάξει την προσώπι-
κη της... και ή της
έδωσαν τ' όνομα
Βαρβάρα Λίξε... Ε-
θαι!.. "Ετσι πρέπει να έγινε...
"Ελπίζετε! "Ελπίζετε ακόμη!..
Της είπες, Βλαντιμίρ, ότι πή-
γανες εκ μέρους του Ρουλ-
ταμπίλ;

— Δεν έτόλμησα! απάντησε
ο Βλαντιμίρ. Δεν ήμουν σίγου-
ρος για τ' ό πρόσωπο, μπρο-
στά στο όποιο βρισκόμουν.
Δυσπιστούσε πολύ ή νέα εκεί-
νη κι έτσι έπρεπε να φανώ κι
εγώ περισσότερο δύσπιστος...
Δέχτηκε μόνο να την οδηγή-
σω στην "Ολλανδία... Κι αυτό,
μόφ φαίνεται, έγινε πάρα πολύ...

— Τίποτε δεν χάθηκε ακό-
μα!.. Ξαναφώναξε ο Ρουлта-
μπίλ. Τίποτε δεν χάθηκε! Μά
είνε δυστύχημα τ' ό ότι δεν
μυρήσε να τη δής, Βλαντι-
μίρ, έσύ πού είδες την άλλη
Νικολ στο γεύμα των άρρα-
θάνων... "Αν έβλεπες λοιπόν
την άλλη Νικολ στο νοσοκο-
μίο κι' αντίλαμπάνον ότι
της έμοιαζε, τότε αυτή θά ή-
ταν χωρίς άλλο ή πραγματική
Νικολ... Γιατί οι Γερμανοί ει-
χαν ανάγκη μίος ύγιους Νι-
κόλ και δεν υπήρχε κανένας
απόλύτως λόγος να δημιουρ-
γήσουν μια Νικολ άρρωστη!..

— "Η ιστορία αυτή έγινε νύ-
χτα, μέσα στα ακοτάδια του
νοσοκομείου και της αλκής
του!.. απάντησε ο Βλαντιμίρ.
Μόλις πρόφτασα να ιδώ αυτή
τη γυναίκα πού τ' ό πρόσωπο
της τ' ό σκέπαζε ένα πυκνό βέ-
λο!.. Δεν ήθελε νά τη δή
κανείς! "Υποθέτω πως ή-
ταν αυτή, μά δεν είμαι βέβαι-
ος... γιατί δεν τη γνώριζα...
Δεν μπορώ, παρά να σάς έπα-
ναλάσω, ότι μού είπε... Μού
είπε ότι ήταν ή Βαρβάρα Λίξε,
Ολλανδή κι' ότι είχε συλλη-
φθή από τους Γερμανούς ως
κατάσκοπος...

— Είχε δική! Είχε δική
πού σου τ' ό είπε αυτό... Φοβό-
ταν μήπως οι Γερμανοί της εί-
χαν στήσει καμιά παγίδα.
Βλαντιμίρ! Βλαντιμίρ! Πού
οδήγησες αυτή τη γυναίκα
στη Γερμανία;.. Πού μās πε-
ριμένει;.. Της είπες βέβαια

— "Ολα σώθηκαν!.. "Ολα
σώθηκαν!.. φώναξε ο Ρουλ-
ταμπίλ. Θά είμαστε στο "Αρν-
χεμ πριν βραδυάσει... πολύ
πριν βραδυάσει. Κι' εκεί θά
ξαναβρούμε τη Νικολ!..

— "Αν δεν την ξαναβρούμε,
μούγκρισε ο Κανιέφσκυ, θά
πεθάνει!..

— Σύμφωνοι!.. Σύμφωνοι!..
Μά εν πρώτοις, άς γαληνέμο-
με, άς άγρυπνούμε και άς εί-
μαστε έτοιμοι για όλα... Γιατί
τ' ό κυριότερο άπ' όλα, είναι να
φτάσουμε στο "Αρνχεμ...

— "Εκείνη τη στιγμή, άλλεπά-
λμηλοι κανονισμοί έκαναν
το Ρουλταμπίλ, τ' ό Λά Καντέρ
και τ' ό Βλαντιμίρ να τεντώ-
σουν τ' αψιά τους, τόν δέ Πο-
λωνό και τόν Φούλμπερ να
γαληνέψουν έσφρα...

— Τι είν' αυτό; ρώτησε ο
Ρουлтаμπίλ. Κι' εν πρώτοις,
γιατί δεν άποπείσαμε ακό-
μα; Αυτή την ώρα, έπρεπε να
βρισκόμαστε στο δρόμο...

— Θά πάω να δώ... απάντησε
ο Βλαντιμίρ.

Και, γλυττώντας μέσ' άπ'
τις κάσες, εξαφανίστηκε...

— "Ελειψε δέκα λεπτά, κατά τη

διάρκεια των οποίων οι κανο-
νισμοί δεν έπαψαν καθό-
λου. "Ο Ρουлтаμπίλ με δυ-
σκολία συγκρατούσε την άγω-
νία του. Οι άλλοι τρεις σύν-
τροφοί του δεν έλεγαν τίποτε.

Τέλος ο Λά Καντέρ ξαναπα-
ρουσιάστηκε...

— "Ιδού περί τίνος πρόκειται,
είπε. "Αντελήφθησαν την από-
δρασί σας στο εργοστάσιο κι'
έπειδή υποψιάζονται πως βρί-
σκεστε κρυμμένοι σε κάποιο
πλοίο, έκλεισαν τ' ό λιμάνι κι'
ύλες ή άναχωρήσεις των πλοι-
ων άνεβλήθησαν...

— Καλησπέρα, πέρα για πέ-
ρα! φώναξε ο Λά Καντέρ. Την
πάθαμε, τη στιγμή πού όλα πή-
γαν καλά.

— Θά φύγουμε όπωσδήποτε,
γιατί πρέπει να φύγουμε! είπε
άπλά ο Ρουлтаμπίλ. Είσαι έ-
τοιμος, Βλαντιμίρ;

— "Αγαπητέ μου, απάντησε ο
Βλαντιμίρ, εγώ είμαι έ-
τοιμος για τ' ό μέ-
σημερινό γεύμα...

— "Ωραία!.. Οι Γερμανοί εί-
νε πάντα έτοιμοι να γληντή-
σουν σε οποιαδήποτε ώρα της
ήμέρας και της νύχτας... Έ-
πρεπε να την άργασία τους,
για ν' άρχίσουν μαζί τους τ' ό
γλέντι... "Ανοιξε δεκάδες μο-
τίλεις σαμπάνιας, Βλαντιμίρ...

— "Ο Ρουлтаμπίλ σάπασε λίγο
κι' έπειτα ξαναείπε στο Βλαν-
τιμίρ:

— "Λοπόν, ή γιορτή άς άρχί-

σει! Πήγαν να
βρής τόν καπετά-
νιο!.. Γρήγορα
στο τραπέζι!..

— "Ο καπετά-
νιος κάνει ό,τι
θέλω! απάντησε
ο Βλαντιμίρ. Και,

φυσικά, τ' ό ίδιο κάνουν όλοι οι
ύφισταμένοι του... "Αμα λοι-
πόν όλοι αυτοί οι κύριοι θά
πιούν, όλα θά πάνε καλά... "Η
σαμπάνια θά κάνει περιήφμα
τη δουλειά της!.. Νά είσαι βέ-
βαιος γι' αυτό!..

— Κατέβασέ μου γρήγορα
τά όπλα!.. Πρέπει να γίνουμε
κύριοι του πλοίου σε μιά ώ-
ρα!.. Δόσε να πιούν όλοι!

— Φούσκασέ τους!.. Σε μισή ώ-
ρα, θά προσφέρουμε σαφάρες
σε όσους δεν θά έχουν πιή!..
Και σε μερικές ώρες, κύριοι,
θά βρισκόμαστε στο "Αρν-
χεμ!..

— Καλησπέρα, πέρα για πέ-
ρα! ξαναφώναξε ο Λά Καντέρ,
ο όποιος είχε άρχισει να έπι-
ζη πάλι. Αυτή ή περιπέτεια
μού άρέσει... υπό ένα όρο δ-
μως, Βλαντιμίρ. Μαζύ με τ' ό
όπλα να μās κατεβάσης και
μερικές μοτίλεις σαμπάνιας...

Δεν ξερείς τί δίψα έχω!..

— "Οχι, τ' ό απάντησε ο
Βλαντιμίρ. Είνε καλύτε-
ρα να μην πιής καθόλου
άπ' αυτή τη σαμπάνια!..

Τα γεγονότα πού έπηκολού-
θησαν, διαπραγματίστηκαν με
καταπληκτική ταχύτητα... Κα-
τά τη διάρκεια ενός γληντιού,
πού όργάνωσε ο Βλαντιμίρ
και στο όποιο έλαβαν μέρος
οι άξιωματικοί του «Βέζελ», έ-
να μέρος του πληρώματος και
καμιά πενήντα έξι έξέχοντες
άξιωματικοί πού έλάμβαναν
έπιβάτες, πέντε δαίμονες ώ-
πλισμένοι ως τ' ό δόντια, πα-
ρουσιάστηκαν έξαφνα μέσα
στη σάλα τ' ό γληντιού, στη
στιγμή πού κυλούσαν τ' ό κύμα-
τα της σαμπάνιας, μίος σαμ-
πάνιας άνακατεμένης με κά-
ποιο δυνατό ναρκωτικό, ή ό-
ποια είχε άρχισει κιάλας να
φέρνι τ' άποτελέσματά της...

Οι πέντε αυτοί δαίμονες ή-
σαν ο Ρουлтаμπίλ, ο Λά Καν-
τέρ, ο Βλαντιμίρ, ο Φούλμπερ
και ο Κανιέφσκυ.

Οι άξιωματικοί και τ' ό πλή-
ρωμα, άνίκανοι άπ' την έπι-
δρασί του ναρκωτικού να προ-
βάλουν καμιά αντίσταση, συ-
νεληφθησαν, δέθηκαν και πε-
ταχθηκαν στο βάθος του κύ-
λου. Οι έπιβάτες πού ήσαν
σχεδόν όλοι ύπηκοοι ουδένε-
ρων κρατών, περιορίστηκαν
μέσα στις καμίνες τους. "Ο
άρχιμηχανικός κι' οι μηχανικοί
άναγκάστηκαν να ύπακούσουν,
έπι ποιή θανάτου στις διατα-
γές πού τούς δόθηκαν και τ' ό
«Βέζελ», βγαίνοντας από τ' ό
λιμάνι του Ντόϊσμπουργκ, έ-

φτασε σε λίγο στο Ρούχρорт,
στη συμβολή του Ρούρ και του
Ρήνου.

Εκεί, για μιά στιγμή, ή δυ-
σκολίες πού παρουσιάστηκαν
στους τολμηρούς φυγάδες, ή-
νιχαν άνυτέρωλτες. Καταδι-
ωκόμενοι από ένα ρυμουλκό,
στη γέφυρα του όποιου διέκρι-
ναν πολλούς άξιωματικούς
πού έβγαζαν ούρλιασματα
λύσσας, ο Ρουлтаμπίλ και οι
σύντροφοί του άρχισαν να πυ-
ροβολούν μανιασμένα εναντίον
τους. Μά σε λίγο, έκτός από
τ' ό ρυμουλκό, άρχισαν να τούς
καταδιώκουν και δυό άτμάκα-
τοι.

Εύτυχως για τούς φίλους
μας, τ' ό πλοία πού τούς κατα-
διώκαν δεν ήσαν έξοπλισμένα.

— "Ωχυρωμένοι πίσω άπ' τ' ό
κιβώτια με τ' ό έμπορεύματα ο
Ρουлтаμπίλ, ο Φούλμπερ κι' ο
Κανιέφσκυ, έθεσαν έκτός μά-
χης πολλούς άπ' τούς διώκτες
των, ενώ ο Λά Καντέρ κι' ο
Βλαντιμίρ έπέβλεπαν με τ' ό
περίστροφα στα χέρια τούς αι-
χμαλώτους και τούς θερμα-
στάς.

Πρός βορράν του Ρούχρорт,
οι Γερμανοί έγκατέλειψαν την
καταδίωξή τους, μά ο Ρουлта-
μπίλ κατάλαβε ότι αυτό δεν
θα βαστούσε πολύ... Γιατί, τ' ό
τηλέφωνο θά είχε λειτουργήσει
στο μεταξύ και σε λίγο ίσως
κανονιοφόροι θά φωνόντουσαν
μπροστά τους, πού θά τούς έ-
κοθαν τ' ό δρόμο... "Οι χωρίς
άλλο στα γερμανοολλανδικά
σύνορα θά γινόταν άναμπου-
μπούλα... μά έπρεπε ύπωσδή-
ποτε να τ' ό περάσουν...

— "Ηταν άποφασισμένοι για δ-
λα!.. Νά τιναχτούν!.. Νά βου-
ιστούν!.. "Αν δεν μπορούσαν
να περάσουν!..

Τά κατόνια ζεστάθηκαν όσο
δεν έπαιρνε πού πολύ κι' όλό-
κληρο τ' ό «Βέζελ» τραταζόταν
άπ' την πρωτοφανή ταχύτητα
πού είχε αναπτύξει...

Και όταν σε άπόστασι ενός
χιλιόμετρου από τ' ό σύνορα, ή
γερμανικές κανονιοφόροι πα-
ρουσιάστηκαν και τ' ό έφρα-
ξαν τ' ό δρόμο, πέρασε άνάμε-
σά τους, πέφτοντας άπάνω σε
μιά άπ' αυτές και βυθίζοντας
την. Και τ' ό ίδιο όμως τ' ό «Βέ-
ζελ» δέχτηκε ένα πλήθος όβί-
δων πού τ' ό χιλιοσακάτεψαν,
μά έφτασε στην "Ολλανδία...

Εφτασε έτοιμο να βυθιστή, μά
έφτασε με τούς πέντε ήρωές
μας σώους και άθλαβείς...

— "Επειτ' από δυό ώρες, ο
ρουлтаμπίλ και οι άκόλουθοί
του, άφού έδωσαν τις άναγκαί-
ες έξηγήσεις στις "Ολλανδικές
άρχές, έφτασαν στο "Αρνχεμ.

Εκεί πήγαν άμέσως στο ξενο-
δοχείο των «Ηνωμένων Έπαρ-
χιών» και ζήτησαν την κ. Βαρ-
βάρα Λίξε.

— "Η κ. Βαρβάρα Λί-
ξε, τούς άπάντησαν, έφυγε
σήμερα τ' ό πρωί για τ' ό
Ρόττερνταμ, μαζύ με
τ' ό σύζυγό της, ο όποιος
ήρθε και την πήρε!

XXII

ΒΑΡΒΑΡΑ "Η ΝΙΚΟΛ

— "Εφταν τ' ό ίδιο βράδυ κιό-

λας για τ' ό Ρόττερνταμ κι' έ-
φτασαν εκεί την άλλη μέρα τ' ό
πρωί. Πράγμα παράδοξο, οι
δυό διαφορετικοί πόνοι, ο πό-
νος του Φούλμπερ κι' ο πόνος
του Σέργιου είχαν γίνει τώρα
όμοιοι.

Μετά τ' ό τελευταίο χτύπημα
πού είχε χτυπήσει τ' ό Σέργιο
στο "Αρνχεμ, ο Πολωνός μνη-
στήρ της Νικολ είχε συντριβή
κυριολεκτικώς. "Ολη ή λύσσα
του, όλη ή μανία του είχαν πέ-
σει. Δεν υπήρχε πια μέσα του
παρά μιά άπεραντή άπελπισία,
όπως και στόν έφευρέτη.

— "Ο Λά Καντέρ έλαμπε όλος,
ο Βλαντιμίρ άχτινοβόλυνε κι' ο
Ρουлтаμπίλ ήταν βυθισμέ-
νος σε σκέψεις.

— Τ' ό ότι ή Βαρβάρα Λίξε
άκολούθησε τ' ό σύζυγό της—εί-
χε πη—δεν άποτελεί άπόδειξη
ότι δεν είνι ή Νικολ. "Εμψι-
στεύθηκε τόν έαυτό της σ' αυ-
τόν τόν κ. Λίξε, ο όποιος είχε
πάει να την πάρη, νομίζοντας
πως είνι ή γυναίκα του. "Ο κ.

πού στόν ύπνο του άναπηδούσε
έξαφνα από έναν εφιάλη...
"Εβλεπε πως έ ξ α κ ο λ ο υ -
θ ο ύ σ ε ν ά χ τ υ π ή τ η Ν ι -
κ ο λ . Και θά έδινε και τ' ό ζωή
του άκόμα για νά μην είχε
χτυπήσει την άληθινή.

— "Ως τ' ό "Αρνχεμ είχε δειχτή
δυνατός, π' ό δυνατός άπ' ό,τι
περίμενε κι' ο ίδιος. "Ελπίσε
ότι εκεί τουλάχιστον ή τρομε-
ρή άμφιβολία θά τελείωνε...

Και όμως, ή άμφιβολία έξα-
κολουθούσε... ή μάλλον, ή έλ-
πίδα, χωρίς νά έχη όλότελα έ-
ξαφανιστή, δεν ήταν πια, πα-
ρά ένα μικρό πραγματάκι...
— "Ενα πραγματάκι τόσο δά!..

Μέσα στο τραίνο, ο ρεπόρ-
τερ είχε κλάψει σιωπηλά, βλέ-
ποντας την άπελπισία στα πρό-
σωπα του Φούλμπερ και τ' ό
Κανιέφσκυ.

— "Ο Πολωνός δεν τ' ό έδειχνε
πια καμιά έχθρότητα... Πει-
θήνους, τόν άκολουθούσε χωρίς
καμιά αντίδραση... "Ο πόνος
του τόν είχε κάνει ένα τίποτε...

δεν μιλούσαν πια για τίποτε
στο Ρουлтаμπίλ. Τόν άκούγαν
καμιά φορά, μά σάν άνθρα-
κι πού δεν καταλάβαιναν τί-
ποτε.

Δεν έτρωγαν πια. Είχαν
πάψει άκόμα και να κλαίνε...

— "Ο Λά Καντέρ κι' ο Βλαντι-
μίρ πήγαν και έπαιζαν χαρ-
τιά στα καφενεία. "Η νύχτας
ήταν τρομερές για τ' ό Ρουλ-
ταμπίλ, ο όποιος δεν κοιμόταν
πια. Μόλις βυθίζονταν λίγο
στόν ύπνο, έβλεπε τόν έαυτό
του να δολοφονή την Νικολ.

Τέλος επιβιβάστηκαν σ' ένα
πλοίο για την "Αγγλία. Τ' ό τα-
ξίδι τους έγινε έντελως άτρο-
σκοπτο. Μόλις έφτασαν στο
Λονδίνο, πήγαν και εϋθείς
στην άστυνομία. "Εκεί έμαθαν
ότι κ. και ή κ. Λίξε είχαν
φύγει για τ' ό Λίβερπουλ.

— "Ο Σέργιος διακήρυξε τότε
ότι δεν θά πήγαν στο Λίβερ-
πουλ, ό,τι δεν άντεχε πια κι'
ότι κρατούσε τις δυνάμεις πού
τ' ό άπόμειναν για νά έναγυ-
ρison στη Γαλλία, να ξαναβή
με τη Νικολ και να πεθάνη.

— "Ο Φούλμπερ όμως θέλησε ν'
άκολουθήσει τ' ό Ρουлтаμπίλ
στο Λίβερπουλ.

— "Ετσι θά βεβαιωθεί! είπε.
Και άρχισε να γελάει και να
φιλάει τ' ό Ρουлтаμπίλ... "Ο δυ-
στιχημένος έφευρέτης είχε
φτάσει στα σύνορα της τρέλ-
λας.

Τ' ό αυτό, ο ρεπόρτερ τόν ά-
φησε στο Λονδίνο μαζί με τόν
Κανιέφσκυ, υπό την έπιτήρηση
του Βλαντιμίρ και τ' ό Λ

Καντέρ.

— "Όταν ο ρεπόρτερ ξαναγύ-
ρισε από τ' ό Λίβερπουλ, τούς
πληροφόρησε όλος ό,τι ο κ.
και ή κ. Λίξε είχαν επιβιβάσ-
τη σ' ένα υπερωκεάνιο για την
Αμερική. Αυτή τη φορά κάθε
ελπίδα είχε διαλυθή και δεν
να γυρίσουν τίποτε άλλο, παρά
πριν ακόμα βγούν από τ' ό
τραίνο πού τούς πήγαν στη
Γαλλική πρωτεύουσα, ο Ρουλ-
ταμπίλ είπε στο Φούλμπερ και
στο Σέργιο!

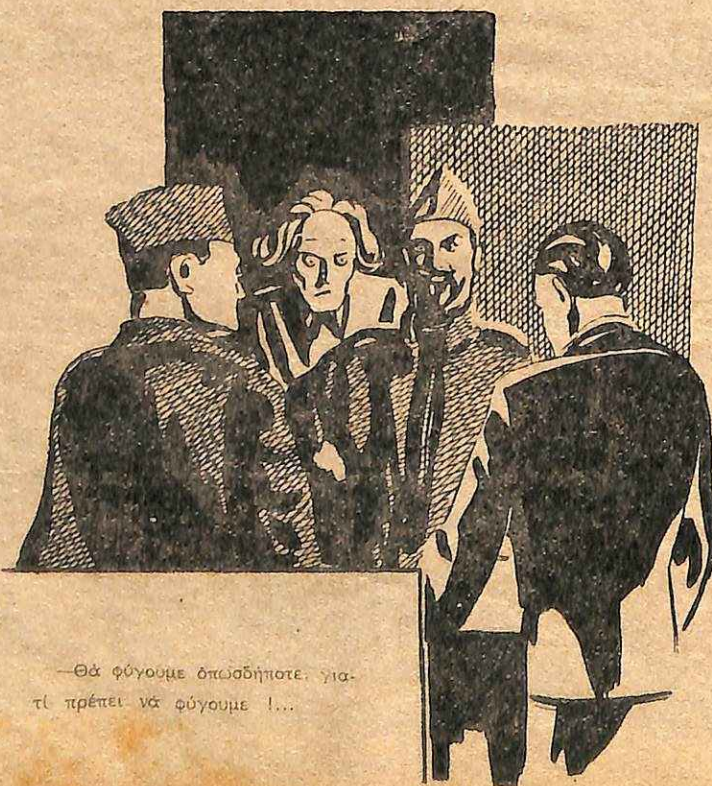
— "Μας μένει μιά έλπίδα...
Νικολ, από την καταδίωξή τη
Γερμανών κατασκόπων, προσ-
ποθήκε ό,τι φεύγει, προσ-
έγκυτελειψαν πάλι οι δυό να
στο όποιο επιβιβάστηκαν κατά
την προσέγγισή του στη Δρέ-
δη.

— Τότε — πρόφερε ο Σέργι-
ος με μιά φωνή πού φαινόταν
δεν θά βγαίνει από τ' ό τρένο,
ότι μίαν ώρα πού φαινόταν
στη μέση της.

— "Τι θά ναι; απάντησε ο Ρουλ-
ταμπίλ. Συμβουλευτήκα τ' ό
σε στο Παρίσι πέντε ώρες πριν
άπό μας!

Μόλις βγήκαν από τ' ό Παρίσι,
έπρεπε σ' ένα σιτοκίνητο και
μπερ, στο Ντενύ.

Μά δεν βρήκαν εκεί τη Νι-
κόλ. Δεν βρήκαν όμως ούτε
και την κ. Φούλμπερ. Τ' ό σπίτι
ήταν κλειστό και κανένας από

— Θά φύγουμε όπωσδήποτε, για-
τί πρέπει να φύγουμε!..

τους γείτονες, δεν μπόρεσε να τους δώσει καμιά πληροφορία... Αυτό ήταν η υπερτάτη απογοήτευση.

Ο Ρουλαμπιλ τους άφησε τότε όλους και ξανακατέβηκε στο αυτοκίνητο. Δεν άκουσε καν τις φωνές του Λά Καντέρ και του Βλαντιμίρ κι' έφυγε μόνος, λέγοντας στο σωφέρ να τον πάει στη Γενική Ασφάλεια.

Μά όταν έφτασε εκεί, είδε να περνούν από 'ν' άλλο αυτοκίνητο ο Λά Καντέρ κι' ο Βλαντιμίρ κι' από πίσω τους ο Φούλμπερ κι' ο Κανιέφσκυ. — Δέν θά σ' αφήσουμε ακόμα! του είπε ο Λά Καντέρ. Τους δόσαμε να καταλάβουν ότι, για να μάς αφήσει, έτσι, σου μένουν ακόμα ελπίδες...

— Δέν έχω πια καμιά ελπίδα!... απάντησε ο Ρουλαμπιλ. Καμιά. Ήρθα εδώ για να κάνω άναφορα για την αποστολή μου... Κατ'όρθωσαν να σώσω το Παρίσι, μα δεν κατ'όρθωσαν να σώσω τη Νικόλα... Και διέσχισε την αύλη της 'Ασφαλείας, τρέχοντας κι' ανέβηκε τη σκάλα... Οί άλλοι τον ακολούθησαν.

— Έξαφνα, καθώς έφταναν δ-λοι στον αντιθάλαμο του γραφείου του αρχηγού της 'Ασφαλείας, είδαν πλάι σ' έναν άντρα άγνωστό τους, τη Νικόλα και τη γρηκή κ. Φούλμπερ...

Μας είνε αδύνατον να περιγράψουμε τη σκηνή που έπακολούθησε, τις κραυγές, τα δάκρυα χαράς και την ευτυχία αυτής της απρόοπτης συναντήσεως...

— Εσείς λοιπόν μάς καταδικάτε; είπε, όταν συνήλθαν κάπως, ο άγνωστος άντρας, που δέν ήταν άλλος από τον κ. Λίεβ. Κι' έμεινε νοιώζοντας ότι είσαστε Γερμανοί κατασκοποί και ν' αυτό προσπαθούσαμε διασώζοντας να σας ξεφύγουμε...

Μέσα σ' αυτή τη ναούδινη φασαρία, η πόρτα άνοιξε και τότε, μέσα στο σαλόνι του αρχηγού της 'Ασφαλείας, ο Ρουλαμπιλ είδε όλους τους εμπορούς του περιήμου μυστικού συμβουλίου. Είχαν συγκεντρωθεί εκεί, για ν' αποφασίσουν αν έπρεπε να ελδοποιήσουν τους Παρισινούς να εγκαταλείψουν την πρωτεύουσα, μπροστά σ'ον επικείμενο κίνδυνο, της «Τιτάνιας».

Ο Ρουλαμπιλ προχώρησε και, αφού παρουσίασε στους Σέργιους το Φούλμπερ και το Σέργιους, έπρόσθεσε:

— Σας υποσχέθηκα να τους σκοτώσω ή να τους σώσω... Οί σύμτροφοί μου κι' εγώ τους σώσαμε και σώσαμε συγχρόνως το Παρίσι...

Την άλλη μέρα, η «Εποχή» κυκλοφορούσε με δχτάστηλους τίτλους που έγραφαν τα εξής: «ΑΝ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΝΗ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΑΜΠΙΛ ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!»

ΤΕΛΟΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

— ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΧΩΡΙΖΟΥΝ :

ΠΩΣ είνε γνωστόν, στο Χόλλυγουντ γίνονται πολλά διαζύγια. Πάρα πολλά μάλιστα. Νομίζει κανείς πως οι κινηματογραφικοί εστέρες παντρεύονται μόνο και μόνο για να χωρίσουν, συναγωνιζόμενοι μεταξύ τους για το ρεκόρ των διαζυγίων. Πολλοί ασχολήθηκαν ως τώρα να εξηγήσουν τους λόγους των χωρίων διαζυγίων. 'Απ' όλους όμως φαίνεται πως ο Μάκ Κέννα, σκηνοθέτης και συζυγος της όμορφης Καίη Φράνσις, βρήκε τη σωστή εξήγηση.

— Μά τη γυναίκα μου ποτέ δέν συζητούμε για κινηματογραφικά ζητήματα, είπε. Έκείνη δέν ξέρει τί φιλμ γυρίζω εγώ κι' εγώ πάλι τί δέναν δέν έχω για τους ολλους του παίζω. Έτσι δέν διαφωνούμε ποτέ και ζούμε αγαπημένοι. 'Αν έκαναν κι' οι άλλοι εδώ στο Χόλλυγουντ το ίδιο, δέν θά χωρίζαν...

Έχει άδικο; Τί λέτε και σεις; — ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛ

Είνε γνωστόν πως η Λούπε Βελέζ, που παντρεύτηκε τώρα τελευταία με τον... Ταρζάν, ήταν πρώτα συζυγος του όμορφου Γκάρι Κούπερ. Την παραμονή των γάμων της ο Γκάρι Κούπερ την έπεσεφόρη στο σπίτι της και με δάκρυα στα μάτια εξήγησε από την παλιά του αγάπη συνάμνη για όσες απειρίες της είχε κάμει όταν ζούσαν μαζί. Και για τελευταία χάρη της ζήτησε ένα φιλάκι. Η όμορφη Λούπε του το έδωσε, με την κατηγορηματική όμως δήλωση ότι είνε... «φιλάκι άποχωρισμού».

Νά το πιστεύουμε; — ΛΟΥΣΑ...

Απ' όλες τις βεντέτες της δόνης ή Κόνστανς Μπέννερ ξεδιάντροπα τα πιά πολλά χρήματα σε λούσα. Την συναγωνίζονται δέ η Μπέττυ Φόονες, η Ντόροθ Ουίλσον και η Ειρήνη Ντούνες, ξεδιάντροπα όμως ελάχιστοι, γιατί και η τρείς, πριν γίνουν αστέρες του κινηματογράφου, ήταν μοδίστρες και τα φορέματα που ούδωνι μόνες τους, δέν τους στοιχίζουν σχεδόν τίποτε! Τώρα τελευταία ένα φόρεμα της Ειρήνης Ντούνες, πολυτελέστατο και δωροδοτού, είχε θριαμβευτική επιτυχία στο Χόλλυγουντ. Κι' όμως της έστοιχισε μόνον... 75 φράγκα, γιατί το είχε ράψει μόνη της.

— ΜΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ... Η Κλάρα Μπόου και η Νάνσυ Κάρλ συμπιλιώθηκαν τελευταίως υπό πολύ δραματικές συνθήκες. Ήσαν στά μαχαίρια από τον καιρό που εργαζόντουσαν και ή δυο σ' ένα καμαρά της Φιλαδέλφειας. Τελειάως είχαν ποσάληθει σ' ένα χορό. 'Αξαφνα έξερσάγη πυροκαϊά στη σάλα και η Νάνσυ βρόθηκε

σε τρομερό κίνδυνο. Η Κλάρα Μπόου τότε έδειξε την μεγαλοψυχία της.

— Τρέξε, γλύτωσέ την! είπε στον άνδρα της, τον Ρέξ Μπέλλ. Πράγματι ο Ρέξ, με κίνδυνο της δικής του ζωής, έσωσε τη θανάσιμη αντίταλο της γυναίκας του. Κι' ένα φιλάκι έπεσφράγισε κατόπιν την συμπιλίωσι της Νάνσυ Κάρλ με την Κλάρα Μπόου.

— ΑΣΤΕΡΕΣ ... ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ!

Η Μαίη Γουέστ, η ενταργιάννα του Χόλλυγουντ, ετοιμάζεται να γυρίσει μια νέα ταινία. Και ξέρετε ποιός έγραψε το σενάριο αυτού του φιλμ; Η Μαίη Πίκοφορντ. Σημειωτέον ότι και η ίδια ή

Η Κλάρα Μπόου

Μαίη Γουέστ είνε θεατρική συγγραφέας και δυο θεατρικά έργα, που έχω γράψει ως τώρα, έσημειωσαν καταπληκτική επιτυχία.

— ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ποδ έξη ακόμη μηνών ή Κάθριν Χέμπουργκ ήταν άγνωστη. Σήμερα είνε μια από τις πιο περιζήτητες βεντέτες του Χόλλυγουντ. Έχει γυρίσει ως τώρα τρία φιλμ δολάρια, κι' όμως είνε υποψήφια για το Μέγα Βραβείο της Κινηματογραφικής Ακαδημίας του Χόλλυγουντ για το έτος 1934. Αυτό θά πη επιτυχία μια φορά!

Η Τζίνα Μανές

— ΑΤΥΧΙΕΣ...

Τί γρουσουζίκιο φιλμ «Η Κυρία του Χορού»! Στην αρχή διεκόπη το γύρισμά του, γιατί αρρώστησε ο πρωταγωνιστής του, ο περιφημος Κλάρι Γκίμπλ. Μόλις έγινε καλά και ξανάρχισε το γύρισμα, ήρθε ή άπεργία των μηχανικών του Χόλλυγουντ. Νέα διακοπή! Δέν πρόφτασαν να ξαναρχίσουν και ήρθε ή σειρά της πρωταγωνιστριάς, της Τζόαν Κράουφορντ. Είχε σπάσει το πόδι της από έτωνα, έπειδή δέ σ' αυτό το φιλμ χορεύει πολύ, πρίσθηκε το πόδι της στον αστάργαλο και το γύρισμα διεκόπη για τρίτη φορά επί τέσσερες εβδομάδες...

Ποιός ξέρει τί μέλλεται ακόμα, ώσπου να τελειώσει το φιλμ αυτό! — Η ΩΡΑΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Δέν είνε λοιπόν ψέμμα, ούτε κόλπο ρεκλάμας. Η Τζίνα Μανές, ή όμορφη βεντέτα του κινηματογράφου, που εθροιάμενος σε τόσα φιλμ, ιδίως ως Τερέζα Ραζέν, άπεσώρη από την δόνη και... έτάφη στους άμους του Μαρόκου. Ναί... Έτσι είνε... Η Τζίνα Μανές άνοιξε ένα ξενοδοχείο κοντά στην Καζαμπλάνκα. 'Απέρονη όλες τις προτάσεις των κινηματογραφικών επιχειρήσεων και περιμένει τον άνδρα της, τον Ζωρζ Τσαρλί, που γυρίζει το τελευταίο του φιλμ στο Βέλγιο, για να έπεκτείνον το ξενοδοχείο τους. Γιατί έφυγε από τον κινηματογράφο; Μυστήριο!

— Έβαρέθηκα!... είπε σ' όσους την ρώτησαν.

— Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Ο γόης της δόνης, ο 'Αδόλφος Μανζόν, έκαμε πρό όλίγων ημερών κά-τι δηλώσεις, που θά έξοργίσουν άσφαλώς τις θαυμάστριές του.

Γιατί, ούτε λίγο ούτε πολύ, λέει ότι ο άνδρας είνε ωραιότερος από την γυναίκα κι' ότι ο άνδρας έπρεπε να λέγεται «το όμορφο φύλον»!

— Ο άνδρας, είπε ο Μανζόν, είνε εκ φύσεως πιο χαριτωμένος από την γυναίκα. 'Αλλά δυστυχώς δέν είνε φιλάρεσκος. 'Αν οι άνδρες, που συνοδεύουν τις γυναίκες τους στά διάφορα κέντρα, έφροντίζαν για το ντύσμά τους και για την περιποίησή του σώματός των όσον ή γυναίκες τους, ή όμορφιά των γυναικών τους θά άφαιόσε μπόρος στη δική τους!...

Όταν είνε κανείς Μανζόν, μπορεί να έχη τέτοια πεποίθησι. 'Αλλά οι άλλοι άνδρες;

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Γούνα είνε και πάλι στις δόξες της, όπως και κάθε χειμώνα. Φέτος φοριέται πολύ ως γαρνιτούρα, όχι μόνο στα παλτά, αλλά και στα φορέματα ακόμη. Το γούνινο παλτό είνε φυσικά το πιο λουστρό πανωφόρι, για μια κυρία, αλλά αν τα μέσα σας δέν σας επιτρέπουν μια τέτοια πολυτέλεια, θά είσθε εξαιρετικά κομψή και χαλάρωμένη αν κάνετε ένα μικρό ζακετάκι από γούνα.

Τα γούνινα ζακετάκια είνε φέτος ύπεροστε της μόδας. Φοριούνται πολύ κοντά, — πέντε δάκτυλα κάτω από τη μέση — είνε ελασμοστά στο σώμα και μεσάτα. 'Όποια θέλει, συνοδεύει το ζακετάκι της αυτό και μ' ένα ύψιστο μανσόν.

Και στά ζακετάκια αυτά έπίσης διακρίνονται τα χαρακτηριστικά της φετινής μόδας, δηλαδή, η αραβική όμορφη και τα πλατεία ρεβέρ. Στους ώμους συχνά προσθέτουμε «αερίωτες» από την ίδια γούνα ή κι' από διαφορετική ακόμη, αλλά τότε η γούνα αυτή πρέπει να συναντάται ως γαρνιτούρα και στο γιακά καθώς και στα μανικέτια.

Η φετινές γούνινες γαρνιτούρες στά χειμωνιάτικα παλτά διαφέρουν από τις περυσινές, ότι είνε ελασμοστά και έχουν άνοιγμα, να βάλουμε στο παλτό μας έναν όλόκληρον γιακά από γούνα και μανιέτες ολόκληρες. Μπορούμε όμως να κάνουμε ένα γιακά από το ίδιο ύφασμα με το παλτό μας και γύρω-γύρω να προσθέσουμε μια στενή λουρίδα από γούνα. Έτσι και λεπτά παλτά δέν θά ξεβήσουμε και θά έχουμε μια όμορφη και ασυνήθιστη γαρνιτούρα στο παλτό μας.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να γαρνίσουμε κι' ένα μάλλινο ή βελούδινο φόρεμα ή ένα άπογευματινό ταγιέ. Η γούνινες γαρνιτούρες τοποθετούνται ιδίως στους ώμους, στον γιακά ή και απλώς γύρω από τον λαιμό, στα μανικέτια και στις τσέπες. Έσυνήθιζοντο — όπως θά θυμάστε — και πέρυσι, αλλά φέτος συνήθιζοντο ακόμη περισσότερο οι γούνινοι γιακάδες, που είνε ανεξάρτητοι από το επανωφόρι και μπορούμε να τους βγάλουμε όποτε θέλουμε και να τους φορέσουμε και με άλλο επανωφόρι ή φόρεμα. Το σχέδιό τους διαφέρει αναλόγως της γούνας από την όποια είνε κατασκευασμένος ο γιακάς και του μεγέθους, που βάλουμε να του δώσουμε. Το πρακτικότερο και όμορφοτερο σχέδιο είνε μια φαρδιά και μακρά λουρίδα από μπαϊτσάνα ή καστόρι, την όποια φορούμε σταυρωμένη απ' το δεμένο σε κύκλο πάνω άπ' το παλτό, την χρησιμοποιούμε όμως και για να την βάλουμε μαζί με

το μάλλινο φόρεμά μας ή με το ταγιέ μας τις ημέρες που έχει λιανίδα. 'Ακόμη συνήθιζοντο, παλι ή μεγάλες περυσινές με τους ψηλούς γιακάδες, που είνε καμωμένες από άστρακάν ή καρακιούλ και που είνε τόσο μαλακές, ώστε μπορεί κανείς να τις φορέσει κυλουριασμένες, ή διπλωμένες στά δύο, ή όπως άλλοις του κάνει έρεση. Λέτοι οι γιακάδες είνε φοροαρισμένοι έσωτερικώς με καναδάτσα.

Οι γούνες συνήθιζοντο φέτος εξαιρετικά, ή άλεπούδες σε κάθε χρώμα, ιδιαιτέρως όμως ή μαύρες και ή γκρι σκούρες. Γαρνιζοντο δέ στά παλτά, είτε με ζώα ολόκληρα, είτε σε πλατείες λουρίδες. Σ' ένα παλτό που έχει γιακά από άλεπού, δέν είνε ανάγκη να βάλει και μανικέτια.

'Ακόμη συνήθιζοντο πολύ και φέτος το άστρακάν, το καρακιούλ και το άνιω ραζέ. 'Όποια νήλθαν δέ στά μόδα το καστόρι και το σκόνιες. Με τις γούνες σας, πρέπει να είσθε, όλες άναγνώστρις, πολύ προσεκτικές. Να μην τις στερανώστε, να μην τις έλθετε συγχά στη βροχή, να μην τις στεγνώνετε ποτέ κοντά στη σόμπα ή έστω και κοντά στο καλοριφέρ. Προτού στερεάτε τις περυσινές σας

1) Όμπι-μαντο από γκρι άγκορά, γαρνιτωμένο με άστρακάν, σε χρώμα μαρρόν. 2) Ζακέτα από μάλλινο άπογευματινό ύφασμα. 3) Πανωφόρι τρούα-κάρ, από γραβέτας. Η ζώνη είνε μαύρη πέτιση. 4) Πανωφόρι τρούα-κάρ, από γραβέτας. Η ζώνη είνε άνιω-ραζέ, σε χρώμα μπλέ.

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα κλπ.]

γούνες να τις ξετάξετε πρώτα καλά μήπως έχουν καμιά μικρή βλάβη που διορθώνετε γρήγορα και με λίγα έξοδα, γιατί από μια μικρή άμέλεια μπορεί να καταστραφεί ή γούνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

Για να βγάλετε γρηγορώτερα από το δέρμα σας το καλοκαιρινό ήλιοκαμα που συχνά άργεί να περάσει και πολλές φορές διατηρείται ως το άλλο καλοκαίρι, σας δίνω σίματα για άπλουστάτη συνταγή, που μπορεί να την εκτελέσετε και μόνη σας και ή όποια χωρίς να είνε καθόλου επιχίνουνη θά σας φέσει καταπληκτικά άποτελέσματα.

Ανακατέψτε καλά 50 γραμμάρια ροδόχρο, 25 γραμμάρια σενζέν και 25 γραμμάρια γλυκερίνη. Κάθε πρωί, αφού πλυήτε με ζεστό νερό, βρέξτε μια μαλακή πετσέτα σ' αυτό το μίγμα και αλείψτε καλά το πρόσωπό σας, τον λαιμό σας και τα χέρια σας. Σκουρύνετε κατόπιν μ' ένα μαλακό πανάκι και πονδραστήστε.

Με τις άποδοσίνες αυτές, που παρουσιάζονται καμιά φορά στά νύχτα μας είνε συχνά πολύ ένοχλητικές. Δέν ξέρετε από τί προέρχονται και δέν γνωρίζουμε με τί τρόπο να

τις θεραπεύσουμε.

Λοπόν τώρα τελευταία έξηχρησθήτε ότι ή άσπρες αυτές βούλες άφείλονται μόνον και μόνον στά νεύρα. Μόνον οι νευρικοί άνθρωποι, άνδρες ή γυναίκες, παρουσιάζουν νύχτα μ' αυτό το έλάττωμα.

Έπειδή όμως τά νεύρα του είνε κάπως δύσκολοι κανείς να τα θεραπεύσει, υπάρχει ένα άλλο μέσον πιο άπλο, που εξαφανίζει ή τούλαξη άδυναμία σε μεγάλη βαθμύ τις άσπρες βούλες των νυχτών. Ανακατέψτε σε ίση δόση βάλια βενζίνης και βάλια υγρούς και με αυτό το μίγμα αλείψτε τακτικά τά νύχια σας. Σε λίγον καιρό ή βούλες θά γαθούν.

Ο ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ένα από τά πιο λεπτά και τά πιο βαρεστά καθήκοντα μιας οικοδεσποίνης είνε το να παρουσιάσει τους γνωστούς της μεταξύ των. Μια παρουσίασις που δέν γίνεται, όπως πρέπει, προκαλεί συχνά παρεξηγήσεις, παρερροήσεις και κοταμπολίες, πολύ ένοχλητικές για μια οικοδέσποινα.

Μια οικοδέσποινα πρέπει πάντοτε να γνωρίζει καλά το όνομα, το επώνυμο, τους τίτλους και την κοινωνική θέσι αυτού που συνιστά. Μια σύστασις δέν είνε ποτέ πλήρης, όταν αναφέρετε δυο ή τρία όνομα και έλθετε δυο ανθρώπους ξένους και άγνωστους μεταξύ τους φάτσα-φάτσα, αφήνοντάς τους να εξακριβώσουν μόνον τους τί είνε ο ένας και τί είνε ο άλλος.

Όταν αναφέρετε το επώνυμο, δέν πρέπει να λέτε μόνον: «Ο κ. Α. γιατός, ή κ. Β. δικηγόρος». Θά γυμνασάτε και θά είπτε: «Ο πολέμιος γιατός μας κ. Α. ή κ. Β. που θά έχετε άκούσει θέβαια πολλά για τις δικηγορικές του έπιτυχίες». Μ' αυτόν τον τρόπο καλκαέστε κιόλας τους ξένους σας και δίδετε και θέμα συνομιλίας.

Συνιστάτε πάντοτε πρώτον τον πιο νέο στον πύ ήλικιωμένο, τον κατώτερο στον άνώτερο, ένα κύριο σε μια κυρία και ποτέ μια κυρία σ' ένα κύριο, όσο σεβάσιμος κι' αν είνε ο κύριος και όσο νέα ή κυρία. Όταν πρόκειται να συστήνετε δυο ανθρώπους της ίδιας κοινωνικής θέσεως και της ίδιας περιπόρ ήλικίας και βρίσκεσθε σε δύσκολη θέσι, απλώνετε συγχρόνως τα χέρια σας, και πρὸς τις δυο μεριές και λέτε γρήγορα-γρήγορα: «Ο κ. Α. ή κ. Β. κατεξόχοντα έλληνοδιδάχτες και τους δυο».

Όταν συνιστάτε ένα συγγενή σας, και πρὸς τις δυο μεριές και να αναφέρετε τη συγγένεια που σας συνδέει, γιατί ο ένας σας μπορεί να μην τον ξέρει καθόλου.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Το άριστούργημα τών άριστουργημάτων

Οί Δαίμονες του 'Ωκεανού

Τού Γουσταύου Αϊμάρ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
λοιπόν, φώναξε ο Λαπάντας, μάθετε από μένα ότι οι άρχοντες και οι έμποροι της Βέρα - Κρούζ σας γέλασαν!
—Με γέλασαν έμένα;...
—Ω, αυτό είνε αδύνατον!... 'Αποδειξάτέ τό μου καί τότε...
—Μην ταράξεσθε χωρίς λόγο, κύριε δούξ, δέν αξίζει τόν κόπο!... 'Ελάτε, άν θέλετε, νά σάς πώ δυό λόγια ιδιαιτέρως.
'Ο δούξ πήγε άμέσως κοντά του κι' ο Λαπάντας, χαμηλώνοντας τήν φωνή του, τού είπε:
—'Ακούστε με. Θά σάς πώ πράγματα τελείως εξακριβωμένα.
—Σας άκούω μέ προσοχή.
—Λοιπόν! 'Η δυό μεγαλύτερες Τράπεζες τής πόλεως, ή Τράπεζα του σενιόρ Δόν Πέδρο Λοζάδα και Σία και τού σενιόρ Δόν Χοζέ Σαλάzar 'Αγγουίρε και Σία, έχουνε αυτή τή στιγμή από δεκατέσσερα εκατομμύρια πιάστρες ή κάθε μία, κρυμμένες μέσα σ' ένα μυστικό μέρος. 'Η Τράπεζα πάλι τού σενιόρ Σάντα-Κρούζ έχει όχτώ εκατομμύρια. 'Η Κινδούα Δέ Πλάτα έφερε πριν τρεις έβδομάδες άπ' τού Μεξικό έννην έκατομμύρια. Πολλοί άλλοι έμποροι, πού μπορώ νά στούς όνομάσω έναν-έναν, έχουν διαθέσιμα άλλα όχτώ εκατομμύρια. 'Ολα λοιπόν τά ποσά αυτά ξεπερνάνε πολύ τού ποσόν πού σάς ζήτησα. Ξέρω ακόμα ότι όλα αυτά τά χρήματα θά τά στέλνουν οι τραπεζίτες σας στην 'Ισπανία, μέ τά γαλόνια τού Παναμά.
—Κι' είνε όλα αυτά εξακριβωμένα, σενιόρ;
—Σας τό βεβαιώνω μέ τόν λόγο τής τιμής μου. Είμαι μάλιστα τόσο σίγουρος, ώστε γι' αυτό τό λόγο σάς δίνω μονάχα μισή ώρα προθεσμία. Έπειτα από μισή ώρα θά διατάξω γενική διαρπαγή!
—Κύριε, σας ικετεύω!... 'Η προθεσμία είνε μικρή!...
—Δέν ώφελοιν πειά τά λόγια, κύριε δούξ!... τόν διέκοψε ο Λαπάντας. "Ο,τι είχα νά πώ, τό είπα!... 'Εκανα μάλιστα αρκετές άθαρτες στις έντολές πού μου δώσανε οι σύντροφοί μου. Δέν έχω πειά κανένα δικαίωμα νά κάνω έστω και τήν παραμικρή ύποχώρησι.
Και γυρίζοντας στόν Καπετάν Δαβίδ και στόν Μιχαήλ τόν Βάσκο, τούς είπε:
—Σύντροφοι, τώρα πειά έχε-

τε τόν λόγο έσεις. Βρίσκετε σωστους τούς όρους πού έθλαα γιά τήν συνθηκολόγησι;
—Μάλιστα, σύντροφε! τού άπάντησε ο Καπετάν Δαβίδ.
—'Εμένα, σύντροφε, είπεν άμέσως κατόπιν ο Μιχαήλ ο Βάσκο, οι όροι μου φαίνεται αρκετά έπικεικίς!
—'Ακούτε, κύριε δούξ;... πρόσθεσε τότε ο Λαπάντας. "Εχετε δέκα λεπτά καιρό γιά ν' αποφασίσετε.
'Ο δούξ Ντέ'λά Τόρρε, άφου σκέφθηκε λίγες στιγμές, είπε στόν Λαπάντα μ' ένα αποφασιστικό τόνο:
—Σενιόρ, πείσθηκα άπ' τά λόγια σας ότι οι έμποροι κι' οι τραπεζίτες τής Βέρα-Κρούζ δέν μου είπανε τήν αλήθεια. Φαίνεται ότι οι κύριοι αυτοί θέλουν νά σώσουν τά χρήματά τους, θυσιάζοντας τά γενικά συμφέροντα τής πόλεως. Αυτό όμως δέν θά γίνη! Είμαι ύποχρεωμένος νά περιφρονήσω τις έντολές τους και νά σώσω τά άδωα γυναικόπαιδα. Γι' αυτό τό λόγο σάς δηλώνω επίσημα, κύριοι, ότι οι όροι σας γίνονται δεκτοί.
—'Η απόφασί σας σας τιμά, κύριε δούξ! τού φώναξε τότε ο Λαπάντας. Πρέπει νά είσθε βέβαιος ότι μέ τήν σωφροσύνη

σας έσώσατε τήν πόλι από μία ολοκληρωτική καταστροφή.
'Ο δούξ ντέ'λά Τόρρε όμως δέν τού άπάντησε. 'Αφισε νά φύγη μέσ' άπ' τά στήθη του ένας βαθύς στεναγμός, πού μιόσανοιζε τά χωρά χείλη του σ' ένα θλιβερό χαμόγελο.
'Ο Λαπάντας, κυττάζοντας τον κατάματα, τού ξανάπε:
—Κύριε δούξ, έπειδή στην Καρθαγένη οι συμπατριώτες σας μάς γελάσανε, δίνοντάς μας κυλίνδρους άπό μολύβι τυλιγμένους μέ φύλλα άπό χρυσάφι, γι' αυτό νομίζουμε ότι είνε άπαραίτητο νά παρευρίσκειται στην τοποθέτησι τού χρυσού μέσα στις κάσες κι' ένας αντιπρόσωπός μας.
—Κι' αυτό μπορεί νά γίνη!... τού άπάντησε μ' ένα ξηρό τόνο ο δούξ.
Τότε ο Λαπάντας, άφου ανέθεσε στόν καπετάν Δαβίδ τόν έλεγχο τής παραδόσεως τού χρυσάφιου και στόν Μιχαήλ τόν Βάσκο τήν επίβλεψι τής φορτώσεώς του στά πλοία, άποχαιρέτησε τόν δούκα ντέ'λά Τόρρε κι' άπομακρύνθηκε άπ' τόν τόπο τής συναντήσεως.
Μόλις όμως προχώρησε λίγα βήματα, είδε τόν 'Ολαναίο κάτωχο και τόν ρώτησε:

—Τί έχεις, παιδί μου, κι' είσαι τόσο ταραγμένος;
'Ο 'Ολαναίος όμως, πριν τού άπαντήσει, γύρισε κι' είδε γύρω του. Κι' άφου πείσθηκε ότι ο δούξ ντέ'λά Τόρρε μέ τήν ακολουθία του είχε φύγει, διηγήθηκε στόν άρχηγό του όλα όσα είχαν συμβή στο μέγαρο τού δούκως.
'Ο Λαπάντας όταν τ' άκουσε αυτά, γίνηκε κατάχωρος και κρύβοντας τό πρόσωπό του μέ τά χείρια του, φώναξε, μέ φωνή γεμάτη πόνο:
—'Α, παιδί μου, δέν ξέρεις ότι ο πόνος σου είνε καί δικός μου πόνος!...
—Τί θέλεις νά πής;... Τί νόημα έχουν τά λόγια σου, άρχηγέ, τόν ρώτησε άμέσως ο 'Ολαναίος, τρέμοντας.
—Ω, τίποτε!... Τίποτε!... Ξανάπε ο Λαπάντας μέ μισόσβυστη φωνή. Είπα πολλά, ίσως... Λυπάμαι μάλιστα, γιατί μίλησα έτσι... 'Ισως τή σημασία των λόγων μου νά τήν μαθήσ άργότερα!... Τώρα, έλα νά φύγουμε. Πρέπει μέ κάθε θυσία νά σώσουμε τούς αιχμαλώτους άπ' τά νύχια αυτού τού άτιμου τού Τυργόγατου!... 'Ισως νά μην είνε άργά!...

'Ο 'Ολαναίος, χωρίς νά βγάλη λέξι άπ' τό στόμα του, έγενεψε στόν Πιτριάν κι' οι δυό μαζί άκολουθήσαν τόν Λαπάντα, πού άρχισε νά βαδίζει γρήγορα-γρήγορα πρós τó στρατηγείο του.
Δέν είχαν προχωρήσει όμως πολύ οι τρεις φλιμπουστιέροι, όταν άκουσαν έναν γρήγορο καλπασμό πίσω τους και στάθηκαν άπότομα.
'Ο καθάλλαρης πού έρχότανε πρós αυτούς, μέ τόν φρενασμένο καλπασμό, ήταν ο δούξ ντέ'λά Τόρρε. Κι' όταν σταμάτησε, σέ λίγο, μπροστά τους, παρατηρήσανε ότι τά χαρακτηριστικά του είχαν αλλοιωθή.
—Θά τού πήγανε, φαίνεται, τά κακά μαντάτα! ψιθύρισε ο 'Ολαναίος στόν Πιτριάν.
Πράγματι, ο δούξ κάτωχος και μέ φωνή ραγισμένη άπ' τό κακό πού τόν βόηκε, τούς είπε:
—Κύριοι, θά μάθατε βέβαια ότι τή στιγμή πού υπερασπιζόμουν τήν πόλι, οι άμελικοί έχθροί μου μου καταφέρνανε άνανδρα ένα θανάσιμο χτύπημα. 'Ο άτιμος και ύπουλος έχθρός μου, ο Τυργόγατος, μπήκε μέσα στο μέγαρό μου και μ' έδίκηθη, αιχμαλωτίζοντας τήν γυναίκα μου και τήν κόρη μου και μαζί μ' αυτές και μία κοπέλλα δική σας.
—Τά μάθαμε, δούξ, τού άπάντησε ο Λαπάντας, τά ξέρουμε όλα και τώρα σέ λίγο θά φύγουμε γιά νά τις σώσουμε και νά τιμωρήσουμε τόν ά-

'Η δούκισσα κι' ή δόνα Βιολέττα ήσαν πειά τελείως άπελπισμένες...

σπονδο έχθρό μας, πού είνε καί δικός σας έχθρός. 'Ελπίζουμε νά μην είνε ακόμη άργά.
—Σενιόρες, ξανάπε στόν Λαπάντα και στόν 'Ολαναίο ο δούξ, φαντάζομαι ότι τά ίδια τά πράγματα μου έπιβάλλουν έπιτακτικά νάρθω κι' εγώ μαζί σας. Τό δέχεσθε;
—Ω, δέν ύπάρχει λόγος νά μάς ρωτάτε γι' αυτό, κύριε δούξ, τού άπάντησε ο Λαπάντας. Είνε δικαίωμά σας!
Κι' άμέσως ξεκίνησαν κι' οι τέσσερες μαζί γιά τό στρατόπεδο των 'Αδελφών τής 'Ακτής.
Τή στιγμή όμως πού φτάσανε σ' αυτό, παρατηρήσανε ότι έπικρατούσεν εκεί αναθρασμός και ταραχή άνάμεσα στους πειρατάς. Τρέσανε λοιπόν κοντά στόν 'Ωραίο Λαυρέντιο, πού βρήκατς νευρικά άπάνω-κάτω.
—Τί συμβαίνει, σύντροφε; τόν ρώτησε άνήσυχος ο Λαπάντας.
—Συμβαίνει εκείνο πού φοβόμουν! τού άπάντησε κατσοφισμένος ο 'Ωραίος Λαυρέντιος. Είσαι, μά τήν αλήθεια, πολύ άγαθός!
—Δηλαδή;
—'Απλούστατα, σύντροφε, οι βραμο-Γκαθόχοι μάς ξεγελάσανε! Πιάσαμε κάποιον κατάσκοπο της στιγμής πού προσπαθούσε νά περάσει κρυφά άπό ένα άνοιγμα των τειχών τής πόλεως.
Τή στιγμή εκείνη ο θόρυβος μεγάλωσε άνάμεσα στους φλιμπουστιέρους και φάνηκαν μερικοί άπ' αυτούς νά έρχονται πρós τó στρατηγείο, φέρνοντας μαζί τους τόν αιχμάλωτο.
'Αλλά μόλις πλησιάσανε, ο 'Ολαναίος κι' ο Πιτριάν, βλέποντας τόν αιχμάλωτο, τά χάσανε. Είχαν αναγνωρίσει στο πρόσωπό του τόν φίλο τους, τόν Δόν Πέδρο Γκάρθιας.
—'Ο άνθρωπος αυτός δέν είνε κατάσκοπος! φώναξαν κι' οι δυό μαζί ταυτοχρόνως. Τό όρκιζόμαστε αυτό τό λόγο τής τιμής μας!
—Κι' εγώ τό ίδιο! πρόσθεσε άμέσως ο δούξ, άποτεινόμενος στόν Λαπάντα.
'Ο Λαπάντας τότε διέταξε νά αφήσουν ελεύθερο τόν Δόν Πέδρο, και τόν φώναξε κοντά του.
—Γιατί, τόν ρώτησε, προσπάθησε νά μπής κρυφά μέσα στην πόλι;
'Ο Δόν Πέδρο Γκάρθιας έθγαλε τό καπέλλο του μέ μία περήφανη κίνησι, έκανε μία βαθειά όπόκλισι και είπε:
—Καμπαλλέρο, λαμβάνω τήν τιμήν νά σας χαιρετήσω και νά σας πώ ότι είμαι ο Δόν Πέδρο Γκάρθιας άπ' τού Μεδελλίν. 'Εχω νά σας πώ σπουδαία πράγματα και σας βεβαιώ ότι θάταν αδύνατο νά σας συναντήσω, άν δέν σκεφτόμουν νά μέσον πού μεταχειρίσθηκα. "Επρεπε τό γρηγορότερο νά σας συναντήσω και γι' αυτό τά κατάφερα νά πιστώσω αιχμάλωτος.
—Σέ συγχάρω γιά τήν τολμη σου και τήν έξυπνάδα σου, Καμπαλλέρο! τού είπε τότε ο Λαπάντας. Πές μας λοιπόν ά-

μέσως τί έχεις νά μάς άνακοινώσης;
'Ο Μεξικανός τούς είπε πού βρισκόταν ο Τυργόγατος, τούς έξέθεσε λεπτομερέστατα τις δυσκολίες πού θ' αντιμετώπιζανε γιά τήν άπελευθέρωσι των αιχμαλώτων του κι' έπρόσθεσε:
—'Αν καθαλλικέσουμε γερά άλογα και ξεκινήσουμε άμέσως, πιστεύω ότι θά άπελευθερώσουμε εύκολα τις κυρίες.
—Καμπαλλέρο, τού ξανάπε ο Λαπάντας, σφίγγοντας τού τό χέρι, σου δίνω τό λόγο μου ότι οι 'Αδελφοί τής 'Ακτής δέν θά ξεχάσουν ποτέ τις άνεκτιμητες ύπηρεσίες πού τούς προσέφερες.
Σέ λίγην ώρα όλοι τους, μαζί μέ σαράντα άλλα παλληκάρια, καθαλλικέσανε τά πιά γερά και γρήγορα άλογα πού είχαν και ξεκίνησανε καλπάζοντας πρós τó Πορτρερό, έχοντας γιά οδηγό τόν Μεξί-

τσι, άνατριχιάσανε άπ' τόν φόβο τους. Θέλανε νά τής μιλήσουν, αλλά δέν τολμούσανε και τήν κυττάζανε κατάπληκτες.
—Πρέπει νά φύγουμε άπ' εδώ, ξαναφώναξε τó 'Ανθος τού Μαίτου. Δέν πρέπει νάχουμε σταυρωμένα τά χείλια μας. 'Η κατάσταση αυτή είνε άνυπόφορη πειά γιά μένα.
—Και τί πρέπει νά κάνουμε; τήν ρώτησε τότε ή δούκισσα.
—Πρέπει νά μάθουμε πρώτα πρwsά τί σκέφτονται νά μάς κάνουν! τής άπάντησε ή νέα. Θά τόν ξαναγκάσω εγώ τόν Τυργόγατο νά μάς τό πη!...
—Και θά μάς άφήσης μονάχες μας εδώ μέσα; τήν ξαναρώτησε τρομαγμένη ή δούκισσα.
—Πρέπει νά μάθουμε πρώτα πρwsά τί σκέφτονται νά μάς κάνουν! τής άπάντησε ή νέα. Θά τόν ξαναγκάσω εγώ τόν Τυργόγατο νά μάς τό πη!...
—Και θά μάς άφήσης μονάχες μας εδώ μέσα; τήν ξαναρώτησε τρομαγμένη ή δούκισσα.
—'Αν είνε άνάγκη, θά τό κάνω κι' αυτό!... 'Ο Τυργόγατος μπορεί νά μου μπηξή τό μαχαίρι του στο λαιμό μου, αλλά έμένα αυτό δέν μέ νοιάζει.

Δυό άπ' τούς συντρόφους τού Τυργόγατου ήσαν πανόπιοι... κανό Χαδιενδέρο.

ΟΠΟΥ Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΝΤΕ ΛΑ ΤΟΡΡΕ ΚΑΙ Ο ΤΥΓΡΟΓΑΤΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΤΑΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

'Η όρες περνούσαν μονότονα, πληχτικά, και γεμάτες άγωνία γιά τις τρεις αιχμαλώτους τού Τυργόγατου.
'Η δούκισσα κι' ή δόνα Βιολέττα ήσαν πειά τελείως άπελπισμένες.
Τό 'Ανθος τού Μαίτου άρχισε τώρα ν' άνησυχή κι' αυτό και τέλος φώναξε:
—'Α, αυτή ή κατάσταση είνε άνυπόφορη!... Δέν είνε δυνατόν ν' άνθέξουμε περισσότερο. Πρέπει όπωσδήποτε νά δοθ ή ένα τέλος.
Και λέγοντας αυτά τά λόγια, χτύπησε μέ τήν λαθή τού όπλου τής τό πάτωμα.
'Η δυό συντρόφισσές της, βλέποντάς τήν νά άγριεύ ή-

θó τόν κάνω εγώ νά μου μιλήση!... Και τώρα μάλιστα!...
Και λέγοντας αυτά τά λόγια, πήγε κοντά στην πόρτα και προσπάθησε νά τήν άνοίξη. Μάταιοι όμως ήγαν οι κόποι της. 'Η πόρτα ήταν κλειδωμένη άπ' έξω. "Όταν τό εξακρίβωσε αυτό τό 'Ανθος τού Μαίτου, χτύπησε τό κάτω μέρος τής πόρτας δυνατά μέ τήν λαθή τού όπλου της και περίμενε μονολογώντας:
—Δέν μπορεί, παρά νά μ' άκούσουν...
Περάσανε λίγες στιγμές σιωπής. 'Η μικρή κοπέλλα άδημονώντας, έτοιμάσθηκε νά εναναχτήση, αλλά κρατήθηκε και γεμάτη χαρά φώναξε:
—'Ω, λά, λά!... Κάποιος έρχεται!
Είχε άκούσει βιαστικά βήματα στόν διάδρομο. Περίμενε λοιπόν, όσπου άκουσε τήν φωνή τού Τυργόγατου νά τήν ρωτά:
—Τί θέλετε;... Γιατί χτυπάτε

τήν πόρτα;
—Θέλω νά σας μιλήσω!
—Σεις, 'Ανθος τού Μαίτου; Σεις είσθε;
—Ναι!... 'Ανοίξτε λοιπόν!...
'Εκείνος τότε άνοίξε τήν πόρτα και ή νέα είδε άντίκρου, στο βάθος τού διαδρόμου, δυό από τούς συντρόφους τού Τυργόγατου, νά πίνουν πανόπιοι.
—Πάστε μου τί θέλετε;... ρώτησε τή νέα ο Τυργόγατος.
—Θέλω νά σας πώ, τού φώναξε δυνατά τότε ή νέα, ότι δέν έχετε κανένα δικαίωμα νά μέ κρατάτε κλεισμένη μέσα σ' αυτούς τούς τέσσερες τοίχους.
'Ο Τυργόγατος τήν κυττάζε κατάματα και τής άπάντησε:
—Μου φαίνεται ότι είσαι άνόητη!... Γιατί μόνη σου θέλεις καί μένεις εδώ μέσα. 'Εγώ ποτέ μου δέν σκέφθηκα νά περιορίσω τήν ελευθερία σου. Στό ξαναλέω λοιπόν γιά τελευταία φορά: Είσαι ελεύθερη νά φύγης και νά πάς όπου θέλεις!...
—Μόνη μου δέν μπορώ νά φύγω άπ' εδώ. Πρέπει νά ελευθερώσης και τήν κυρία δούκισσα και τήν δόνα Βιολέττα.
—Γιά τις κυρίες δέν πρέπει νά σ' ένδιαφέρη έσένα. Νά φροντίζης μονάχα γιά τόν έαυτό σου.
—Τυργόγατε, άκουσε τά λόγια μου κι' άς είμαι ένα παιδί!... 'Ακουσέ με όσο είνε καίρός. 'Απ' τό πάθος σου τυφλώθηκες και δέν μπορείς νά δής τόν τρομερό κίνδυνο πού έρχεται σάν τόν δυνατόν άγέρα κατεπάνω σου!...Ναι, οι έχθροί σου έξέρουνε ότι ήρδες και κρύφτηκες εδώ και σέ μιάν ώρα, τό πολύ, θάρρουν και θά ναι άργά πειά γιά νά φύγης!...
'Ο Τυργόγατος, άκούγοντας τά λόγια αυτά τού 'Ανθους τού Μαίτου, γίνηκε έξω φρενών.
—Τρελλοκόριτσο, τής φώναξε, χτυπώντας τό πόδι του στο πάτωμα, πώς μιλάς μέ τόση πεποίθησι; Μήπως μέ πρόδωσες;...
—'Ισως!... τού άπάντησε έκκενη, χαμογελώντας ειρωνικά. 'Αποκλείεται νά ήσαν φίλοι μας οι άνθρωποι πού μάς είδανε όταν μάς φέρατε εδώ;...
'Ο Τυργόγατος είχε πειά κυριολεκτικώς λυσσάξει άπ' τό κακό του. Και τόν πιά έπικίνδυνο αντίπαλο άν είχε μπροστά του, θά τόν καταξέσχιζε μέ τά νύχια του, θά τού ρουφούσε τό αίμα. 'Η φλέδες του είχαν φουσκώσει, τά μηλίγγια του χτύπουσαν δυνατά, τά μάτια του είχαν πεταχτή έξω άπ' τις κόγχες τους. "Εσφιγγε τις γροθιές του μ' όλη τού τή δύναμι κι' έτριζε τά δόντια του.
—'Επρεπε νά ήσουν άντρας και θά σούλεγα μέ ποιόν έγεις νά κάνης! φώναξε άξαφνα στην κοπέλλα πού τόν κυττάζε άφοβα. 'Αλλά είμαι τρελλός πού δίνω σημασία στά λόγια σου. Φύγε κι' άφήσέ με νά μπώ μέσα!... Θέλω νά μιλήσω ιδιαιτέρως στην κυρία δούκισσα.
('Ακολουθεί)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Μ. ΒΑΤΙΝΕΛ

[Μιά περιπέτεια στην παγωμένη Ρωσία]

Βρισκόμουν, με την αδελφή μου Άννα, στην έπαυλη του θείου μου, όταν ένα θρόνο με είδοποισαν ότι ο πατέρας μου είχε ξαφνικά πέσει άρρωστος. Αποφασίσαμε τότε να ξεκινήσουμε άμεσα για να τον προσφάσουμε ζωντανό. Όλη την ημέρα είχε χιονίσει, με το φεγγάρι είχε θύη κι εφώτιζεν έναν κατακάθρο ομίαντο, χωρίς κανένα νέφος, πράγμα που προανήγγειλε πως η νύχτα θα ήταν καλή.

Για μόνον οδηγό πήραμε το Ρόσκο, ένα γέρο κυνηγό, που ήταν κι ο καλύτερος από τους αμαζόνες του πατέρα μου. Ήξερα πως δεν υπήρχε κανείς λόγος να περμένουμε να φύγουμε το πρωί, όπως μας έσυμβούλευαν οι ζεστές γόνιες, έφηρες μαζί με το φεγγάρι για το ταξίδι, εμπήκαμε στο έλκυρο και πήραμε το δρόμο προς το άπειρο δάσος που εκτεινόταν από το χτήμα του θείου μου, ως το Διστάν, όπου ήταν το δικό μας χτήμα, πολλές φορές διπλάδι μακριά.

Ήταν βαθεία νύχτα πειά, όταν εστάσαμε στο δάσος. Ο ομίαντος έλαμπε κατακάθρος, χωρίς σύννεφα, και το φεγγάρι εφώτιζε το δρόμο. Έπρωγορούσαμε σιγά-σιγά θύμω, γιατί ο άερας είχε μαζέψει, εδώ κι εκεί, σωρούς χιονιού, κοντά στις ρίζες των δένδρων, και τ' άλλα έσκαίνονταν πάνω στους σωρούς αυτούς που ή παγωνιά τους είχε κρουσταλιάσει.

Η Άννα σιωπούσε. Συλλογίζονταν, όπως κι εγώ, τον άγνωστο μας πατέρα, του οποίου την ασθένεια καθίστασε επικίνδυνη η προχωρημένη του ηλικία. Η σιγαλιά της νύχτας διακρίπτετο μόνον από το θηριασμό των αλόγων και από την αναπνοή της καμαριέρας της. Άννας που κοιμότανε κιόλας βαρεία.

Προχωρήσαμε έτσι μέσα στο δάσος με το έλκυρο ως τα μεσάνυχτα, χωρίς κανένα επεισόδιο. Κατά τα μεσάνυχτα θύμω τ' άλλα άρχισαν να δείχνουν σημάδια άνησυχίας. Έγλειμνιζαν θυμωμένα, κι άξαφνα άρχισαν ένα μαγισμένο γαλάτ. Προσπαύαμε τα έσκιασε κάποιος φόβος, γιατί κάθε τόσο έγύριζαν φιδισμένα πίσω το κεφάλι κι έξακολουθούσαν να τρέχουν δαιμονισμένα, σαν σπρωγμένα από κάποια άδραστη δύναμη.

Το τρέξιμό τους είχε γίνει τόσο γρήγορο, που για να τα συγκρατή ο Ρόσκο, ήταν αναγκασμένοι να δώζαν όλη τη δύναμή του. Τα άλλα αυτά τα είχαμε άρκετα γόνιμα, και τα ήξερα καλά. Ο φόβος που τα έφύλαξε τόσο, έπρεπε να έλκεται κάποια βάση. Σε λίγο είδα πως κι ο γέρο Ρόσκο άρχισε ν' ανησυχή κι αυτός. Έκπνταζε με άφωνη

πίσω κι άφουγκραζόταν ώσπου για ν' άκούσει κάποιον φοικτόν ήχο. Σε κάποια στιγμή μάλιστα, τον είδα ν' αφήνει έλευθερα τα χαλινάρια των αλόγων, τα οποία άρχισαν να τρέχουν πειά ν' όλη τους τη γρηγοράδα.

—Τι συμβαίνει; Ρόσκο; ρώτησα με σιγανή φωνή.

—Ο γέρο άμαζάς άφουγκράστηκε μερικές στιγμές ακόμα τους ήχους του δάσους, κι ύστερα μου είπε σιγανά:

—Μου φαίνεται πως μάς κυνηγούν λύκοι. Τέτοιες παγωμένες νυχτιές, σαν αυτές, αμείβονται κοπάδια-κοπάδια και η πείνα τους βασίλει, τόνον ώστε αποστολμούν να ρίχνονται και έναντι των ανθρώπων. Άν τ' αλογά μας δεν μπερδέσουν να μάς σώσουν με τη φυγάλα, είμαστε χαμένοι.

Αντίκρουσα πολλές φορές τον θάνατο και στις πιο τρομερές ύψεις του, με ούτε υποδρόντζα κανονιών δεν θα μ' έτρωμαζε τόσο, όσο αυτό τα λόγια του γέρο Ρόσκο.

Θεέ μου! Σε λίγη ώρα το τρυφερό και ώμοφο κορμί της άδελ-

φούλας μου θα τ' έσχιζαν με τα δόντια τους ο λύκοι. Τι αντίστασι μπορούσαμε να τους φέρουμε; Ήξερα με τι μανία, με τι επιστηδιστική και με τι επιμονή καταδιώκουν οι πεινασμένοι λύκοι τα θύματά τους! Θα μπορούσαμε ίσως να τους ξεφύγουμε αν τ' άλλα άνησταν, με σε κάμποση ώρα θάπτεσαν κι αυτά έξω-πλημένα από το φρενιτωμένο τρέξιμο.

Είχα μαζί μου, ένα κυνηγετικό μαχαίρι, ένα τουφέκι και δυο πιστόλια, με δυστυχώς πολύ λίγη μπαρούτη, ώστε σε λίγο τα όπλα μου θάταν πειά άχρηστα. Έκπνταζε προσεχτικά μέσα στο σκοτάδι νύχ να ιδω τους λύκους, με άδεια δεν φρινόντουσαν. Ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, είμαστε χαμένοι.

Μα του χάκου! Τίποτε πειά δεν μπορούσε να τ' άμνη να τρέχουν περισσότερα.

Άξαφνα ο γέρο άμαζάς, που με όλη την ήλίκια του άκουγε κι έβλεπε καλύτερα από μένα, είπε με φωνή πνιγμένη:

—Νά τους! Νά τους! Βλέπε-

τε αυτούς τους μαύρους όγκους κάτω από τα δέντρα; Είναι οι λύκοι! Είναι περισσότεροι από ένα-τό!...

Άρχισα να διακρίνω μία μάζα μαύρη, που έμεγάλωνε μαζί μες έξυγωνα με φρόδρη ταχύτητα, ενώ άρχι ορλιάσανε έσκιασαν πειά την ήσυχία της νύχτας και μ' ενέμιζαν τρομο. Η άδελφή μου Άννα φρινότανε σαν να μην είχε καταλάβει τίποτε κι ήτανε βυθισμένη στους λογισμούς της. Δεν μπορούσα να την αφήσω ν' άγνοη τον φοικτό κίνδυνο που μάς απειλούσε, γιατί μερικοί λύκοι είχαν κιόλας ζυγώσει το έλκυρο τόσο, που θα τους έφτανε μία τουφεκιά.

Έφραξα, λοιπόν το όπλο στον ώμο, τους έστράμψα με την καρδιά τρεμάμενη, αλλά με άτρεμο χέρι κι εφώναξα στην άδελφή μου.

—Άννα, ξύπνα! Τόν νο σου! Λύκοι!

Η άδελφή μου τινάχτηκε τρομαγμένη, σαν να έξυπνησε από βαθύ ύπνο κι ήταν έτοιμη να μου άπευθύνει ερωτήσεις, με με μια καπιά άντελήθη άμεσα την κατάσταση, που βρισκόμαστε, κι έζήρωσε μέσα στο έλκυρο κρύδοντας με φόβο το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Έκπνταζε την στιγμή έπυροβόλησα κι ο πιο μεγάλος λύκος που έτρωγε κιόλας μπρος από τους άλλους έπεσε κάτω. Η καμαριέρα έξυπνησε με την τουφεκία έντρομη, και νομίζοντας πως έπιασε στα χέρια ληστών, έβαλε τις φωνές.

—Λύκοι είναι! της είπα με μια παρηγόρημα ο Ρόσκο. Δεν λογαριάζουν και πολύ τις τουφεκίες αυτές. Όπως ήποτε, όσους σκοτώσετε, τόσο λιγότεροι θα μείνουν, με άρκετοι πάντα για να...

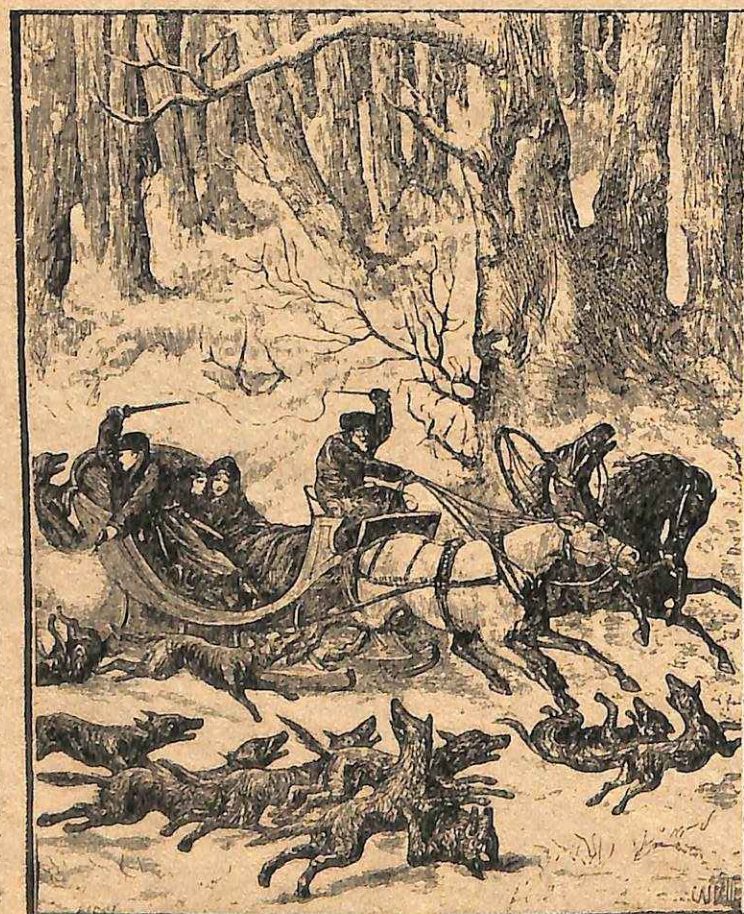
Δεν έτελείωσε τη φράση του, για να μη δώσει στην άδελφή μου να καταλάβη πόσο φοικτή ήταν η θέσι μας.

Τ' άλλα έτρεχαν πάντα με όλη τους τη γρηγοράδα, ενώ οι λύκοι έσπαμνιζαν κάμποσες στιγμές για να διεκδικήσουν μεταξύ τους το πτώμα του σκοτωμένου συντρόφου τους.

—Δεν θα μείνουν πολλήν ώρα, φιδύρισε ο Ρόσκο. Θα φάνε γρήγορα τον σκοτωμένο λύκο κι ύστερα θα ξαναρχίσουν να μάς κυνηγούν. Και τ' αλογά μας δεν μπορούν, άλλωστε να τρέξουν άλλο...

Η Άννα ξαναβήκε άμεσα όλη την ψυχραιμία της. Συνιστούσε στην καμαριέρα της να κάνει υπομονή κι αν ήταν γραφτό να χαθούμε, θα χαθούμε όλοι μαζί! Ύστερα ενώνοντας τα χέρια άρχισε να προσεύχεται με κατά-νυξι.

Η στάσι αυτή της άδελφής μου

Έκπνταζε με το πιστόλι μου μερικούς λύκους ακόμα...

μου ξανάδωσε όλο μου το θάρρος. Έγερσαμε πάλι το τουφέκι μου κι ήμουν έτοιμος να πυροβολήσω. Μερικοί λύκοι είχαν ζυγώσει κιόλας κερδίζοντας όσο δρόμο τους έκαμε να χάσουν η πάλη γύρω στο πτώμα του σκοτωμένου συντρόφου τους. Τ' αλογά μας, με όλη τους την προσπάθεια δεν μπορούσαν να τους αφήσουν πολύ πίσω. Σε λίγο ένας από τους λύκους έξυγωσε σε απόστασι βολής. Έλπιζα, πως σκοτώνοντας κάθε τόσο κι από έναν, οι άλλοι θα στεκότουσαν κάμποση ώρα καυγαδίζοντας γύρω από το πτώμα του κι έτσι θα βρισκαμε καιρό να τους ξεφύγουμε στο τέλος, φτάνοντας σε κανένα σπινάκι μέσα στο δάσος. Άλλοι-μονο όμως!... Μόλις έφραξα την τουφεκιά κι έσκότωσα άλλον ένα λύκο, οι άλλοι δεν χάσανε στιγμή, και σε λίγες στιγμές μάς έπλησαν πάλι στο κυνήγι.

—Δεν όφειλε τίποτε αυτό, εί-πεν ο Ρόσκο. Σε λίγο τ' αλογά μας θα πέσουν άποσταμένα και τότε είμαστε χαμένοι!...

Πράγματι τα ταλαίπωρα τ' άλλα ήταν έτοιμα να πέσουν κάτω. Έβλεπα τις τελευταίες πειά δυνατό-μεις τους, με το τρέξιμό τους όληγορούσε από στιγμή σε στιγμή.

Τι φοικτή, Θεέ μου!... Έφραξα, όχι για τη ζωή τη δική μου, με για τη ζωή της Άννας. Έσκότωσα με το πιστόλι μου μερικούς λύκους ακόμα, με το πέσιμό τους δεν άγοπορούσε πειά τους άλλους, που έτρεχαν πίσω από το έλκυρο με κρεμασμένη τη γλώσσα και μάτια όλο φωτιά. Ήταν πλήθος ολόκληρο! Για ν' άμυνόμους έναντι τους δεν μείνουμε πειά παρά μόνο το μαχαίρι, γιατί η μπαρούτη σωνότανε.

Ο Ρόσκο τ' άντελήθη όλα αυτά.

—Δεν μάς μένει, μου είπε, παρά μόνο μία έλπίδα σωτηρίας. Ου-μύνει πως εδώ παρακάτω, κοντά στον δρόμο, περνώντας κάποτε η μέρα, είδα ένα έρμιο καλύδι. Άν σπάσουμε εκεί, σωθούμε, άλλωστε θα μάς σπαράξουν οι λύκοι.

Κι ύστερ' από λίγο, έπρόσθε-

σε: —Έλατε εδώ, κοντά μου, άγα-πτε μου άφέντη, με πρώτα δόστε στην άδελφή σας ένα πιστόλι γε-μάτο για να σκοτωθώ όταν μάς φτάσουν οι λύκοι κι έτσι με μη θασανιστή.

Έκπνταζε τον πιστόν άμαζά. Τα δάκρυα που κυλούσαν στα ευ-τιδωμένα μάγουλά του μούδωσαν καλύτερα από τα λόγια του να καταλάβω πόσο απελπιστική ήταν η θέσι μας. Δεν θα ξεγύσω ποτέ εκείνες τις στιγμές. Η άδελφή μου προσέγγισσε με τα ώρτια, γλυκά μάνια της γυρισμένα προς τον ομίαντο, ύπεροχη στην έγκαρτερή της και στην ήρεμία της. Έπάρωνε το αίμα μου μέσα στις ολέθρες, όσο σκεφτόμουν πως σε λίγο το σώμα της θα τ' έραβόσαν χα-τασπαράζοντάς το οι λυσσασμένοι λύκοι.

Άξαφνα οι λύκοι έπρόδωσαν απ' όλες τις μεριές, τριγυρίζοντας το έλκυρο και μυρίζοντας με τις μου-σοδές τους τον άέρα, σαν ν' άπολύδωναν έχ των προτέρων τη λεία τους.

Η άπελπισία μ' έκανε τρελλό. Μου φρινότανε πως κι εγώ ό ίδιος

ήμουν ένα άγριο ζω, ένα θηρίο ά-νθρωπο να τραβώντας το μαχαίρι τ' έμπενα ως τη λαβή στο σώμα ενός λύκου, που, τολμηρότερος από τους άλλους, είχε πηδήσει κιόλας πάνω στο έλκυρο. Το ζω έπρεπε να κρύβω στο χιόνι, και το έβαλα κόκκινο με το αίμα μου, ενώ η Άννα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

—Μπράβο, άφέντη! Οικονομή-στε τη λίγη μπαρούτη που μάς μένει και χρησιμοποιήστε το μα-χαίρι σας! Βλέπω το καλύδι εκεί κάτω. Λίγη ώρα ακόμα αν θαστά-ξετε και κρατήστε τους λύκους, θα φτάσουμε και γλυτώνουμε!

Έβλεπα τα πιστόλια στις τσέ-πες της γούνας μου, έφραξα τη λα-βή του μαχαίριού στο χέρι κι έπε-ριμένα, ενώ ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, που κατέβα-λαν πειά την τελευταία τους προ-σπάθεια.

Η άπειλητική μου στάσι με το μαχαίρι στο χέρι, έφόδισε τους λύ-

Ο Λέων, χωρίς να χάνει καιρό, ανέβηκε σ' ένα έλκυρο...

κους; Ξαφνιάστηκαν που είδαν το έλκυρο να τρέχει πάλι με την τα-χύτητα βέλους. Όπως ήποτε, έ-στάθηκαν διατακτικοί. Μερικές στιγμές κι έτσι μπερδέσαμε ν' άπο-μακρυνόμους άρκετά, τόσο που ά-χιστον, όσο άρκεσε να φτάσουμε στο καλύδι, που όποιον την πόρ-τα βήκαμε έβάνοναχτη.

Ο Ρόσκο έπήδησε από το έλκυρο κάτω με ζωηρές φωνές χαράς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μη χάνε-τε ούτε στιγμή!...

Η Άννα ήθελε στις αισθήσεις της και με άξιοθαύμαστη ελκιν-σία έπήδησε από το έλκυρο κι έ-επρόδωξε προς το καλύδι άκούου-θώμενη από τον Ρόσκο, που κρα-τούσε στην άγκαλιά του την κα-μαριέρα λιποθυμισμένη πάντα και άναίσθητη. Μά οδύς άπόθεσε τη δύστυχη γυναίκα μέσα στην κα-ρί μου εγώ λίγη όότεια μεσ, και

λύδα, που πήρε το τουφέκι από τα χέρια και πριν συνέλθω από την συγκίνηση που με κατείχε, την είδα να βγαίνει έξω και γρή-γορα-γρήγορα να διευθύνεται προς το έλκυρο. Οι λύκοι έπληγνιζαν, θά τον έσπαράζαν... Τί έπήγαινε θά τον έσπαράζαν; Τού φώναξα παρακα-νέ κάμνη. Τού φώναξα παρακα-

λώντας τον να μη έχθση τη ζωή του και τη δική μας, με χιόνονο, με εκείνος δεν έδωσε προσοχή, έ-προχώρησε στο έλκυρο, έξεκρέ-μασε το φανάρι, και έγύτπησε με το κοντάκι του τουφεκιού τα έ-ξηνητλημένα άλλα που ξαναπήραν δόμο προς το δάσος. Ύστερα έα-νιμα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

—Μπράβο, άφέντη! Οικονομή-στε τη λίγη μπαρούτη που μάς μένει και χρησιμοποιήστε το μα-χαίρι σας! Βλέπω το καλύδι εκεί κάτω. Λίγη ώρα ακόμα αν θαστά-ξετε και κρατήστε τους λύκους, θα φτάσουμε και γλυτώνουμε!

Έβλεπα τα πιστόλια στις τσέ-πες της γούνας μου, έφραξα τη λα-βή του μαχαίριού στο χέρι κι έπε-ριμένα, ενώ ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, που κατέβα-λαν πειά την τελευταία τους προ-σπάθεια.

Η άπειλητική μου στάσι με το μαχαίρι στο χέρι, έφόδισε τους λύ-

κους; Ξαφνιάστηκαν που είδαν το έλκυρο να τρέχει πάλι με την τα-χύτητα βέλους. Όπως ήποτε, έ-στάθηκαν διατακτικοί. Μερικές στιγμές κι έτσι μπερδέσαμε ν' άπο-μακρυνόμους άρκετά, τόσο που ά-χιστον, όσο άρκεσε να φτάσουμε στο καλύδι, που όποιον την πόρ-τα βήκαμε έβάνοναχτη.

Ο Ρόσκο έπήδησε από το έλκυρο κάτω με ζωηρές φωνές χαράς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μη χάνε-τε ούτε στιγμή!...

Η Άννα ήθελε στις αισθήσεις της και με άξιοθαύμαστη ελκιν-σία έπήδησε από το έλκυρο κι έ-επρόδωξε προς το καλύδι άκούου-θώμενη από τον Ρόσκο, που κρα-τούσε στην άγκαλιά του την κα-μαριέρα λιποθυμισμένη πάντα και άναίσθητη. Μά οδύς άπόθεσε τη δύστυχη γυναίκα μέσα στην κα-ρί μου εγώ λίγη όότεια μεσ, και

λύδα, που πήρε το τουφέκι από τα χέρια και πριν συνέλθω από την συγκίνηση που με κατείχε, την είδα να βγαίνει έξω και γρή-γορα-γρήγορα να διευθύνεται προς το έλκυρο. Οι λύκοι έπληγνιζαν, θά τον έσπαράζαν... Τί έπήγαινε θά τον έσπαράζαν; Τού φώναξα παρακα-νέ κάμνη. Τού φώναξα παρακα-

λώντας τον να μη έχθση τη ζωή του και τη δική μας, με χιόνονο, με εκείνος δεν έδωσε προσοχή, έ-προχώρησε στο έλκυρο, έξεκρέ-μασε το φανάρι, και έγύτπησε με το κοντάκι του τουφεκιού τα έ-ξηνητλημένα άλλα που ξαναπήραν δόμο προς το δάσος. Ύστερα έα-νιμα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

—Μπράβο, άφέντη! Οικονομή-στε τη λίγη μπαρούτη που μάς μένει και χρησιμοποιήστε το μα-χαίρι σας! Βλέπω το καλύδι εκεί κάτω. Λίγη ώρα ακόμα αν θαστά-ξετε και κρατήστε τους λύκους, θα φτάσουμε και γλυτώνουμε!

Έβλεπα τα πιστόλια στις τσέ-πες της γούνας μου, έφραξα τη λα-βή του μαχαίριού στο χέρι κι έπε-ριμένα, ενώ ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, που κατέβα-λαν πειά την τελευταία τους προ-σπάθεια.

Η άπειλητική μου στάσι με το μαχαίρι στο χέρι, έφόδισε τους λύ-

κους; Ξαφνιάστηκαν που είδαν το έλκυρο να τρέχει πάλι με την τα-χύτητα βέλους. Όπως ήποτε, έ-στάθηκαν διατακτικοί. Μερικές στιγμές κι έτσι μπερδέσαμε ν' άπο-μακρυνόμους άρκετά, τόσο που ά-χιστον, όσο άρκεσε να φτάσουμε στο καλύδι, που όποιον την πόρ-τα βήκαμε έβάνοναχτη.

Ο Ρόσκο έπήδησε από το έλκυρο κάτω με ζωηρές φωνές χαράς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μη χάνε-τε ούτε στιγμή!...

Η Άννα ήθελε στις αισθήσεις της και με άξιοθαύμαστη ελκιν-σία έπήδησε από το έλκυρο κι έ-επρόδωξε προς το καλύδι άκούου-θώμενη από τον Ρόσκο, που κρα-τούσε στην άγκαλιά του την κα-μαριέρα λιποθυμισμένη πάντα και άναίσθητη. Μά οδύς άπόθεσε τη δύστυχη γυναίκα μέσα στην κα-ρί μου εγώ λίγη όότεια μεσ, και

λύδα, που πήρε το τουφέκι από τα χέρια και πριν συνέλθω από την συγκίνηση που με κατείχε, την είδα να βγαίνει έξω και γρή-γορα-γρήγορα να διευθύνεται προς το έλκυρο. Οι λύκοι έπληγνιζαν, θά τον έσπαράζαν... Τί έπήγαινε θά τον έσπαράζαν; Τού φώναξα παρακα-νέ κάμνη. Τού φώναξα παρακα-

λώντας τον να μη έχθση τη ζωή του και τη δική μας, με χιόνονο, με εκείνος δεν έδωσε προσοχή, έ-προχώρησε στο έλκυρο, έξεκρέ-μασε το φανάρι, και έγύτπησε με το κοντάκι του τουφεκιού τα έ-ξηνητλημένα άλλα που ξαναπήραν δόμο προς το δάσος. Ύστερα έα-νιμα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

—Μπράβο, άφέντη! Οικονομή-στε τη λίγη μπαρούτη που μάς μένει και χρησιμοποιήστε το μα-χαίρι σας! Βλέπω το καλύδι εκεί κάτω. Λίγη ώρα ακόμα αν θαστά-ξετε και κρατήστε τους λύκους, θα φτάσουμε και γλυτώνουμε!

Έβλεπα τα πιστόλια στις τσέ-πες της γούνας μου, έφραξα τη λα-βή του μαχαίριού στο χέρι κι έπε-ριμένα, ενώ ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, που κατέβα-λαν πειά την τελευταία τους προ-σπάθεια.

Η άπειλητική μου στάσι με το μαχαίρι στο χέρι, έφόδισε τους λύ-

κους; Ξαφνιάστηκαν που είδαν το έλκυρο να τρέχει πάλι με την τα-χύτητα βέλους. Όπως ήποτε, έ-στάθηκαν διατακτικοί. Μερικές στιγμές κι έτσι μπερδέσαμε ν' άπο-μακρυνόμους άρκετά, τόσο που ά-χιστον, όσο άρκεσε να φτάσουμε στο καλύδι, που όποιον την πόρ-τα βήκαμε έβάνοναχτη.

Ο Ρόσκο έπήδησε από το έλκυρο κάτω με ζωηρές φωνές χαράς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μη χάνε-τε ούτε στιγμή!...

Η Άννα ήθελε στις αισθήσεις της και με άξιοθαύμαστη ελκιν-σία έπήδησε από το έλκυρο κι έ-επρόδωξε προς το καλύδι άκούου-θώμενη από τον Ρόσκο, που κρα-τούσε στην άγκαλιά του την κα-μαριέρα λιποθυμισμένη πάντα και άναίσθητη. Μά οδύς άπόθεσε τη δύστυχη γυναίκα μέσα στην κα-ρί μου εγώ λίγη όότεια μεσ, και

λύδα, που πήρε το τουφέκι από τα χέρια και πριν συνέλθω από την συγκίνηση που με κατείχε, την είδα να βγαίνει έξω και γρή-γορα-γρήγορα να διευθύνεται προς το έλκυρο. Οι λύκοι έπληγνιζαν, θά τον έσπαράζαν... Τί έπήγαινε θά τον έσπαράζαν; Τού φώναξα παρακα-νέ κάμνη. Τού φώναξα παρακα-

λώντας τον να μη έχθση τη ζωή του και τη δική μας, με χιόνονο, με εκείνος δεν έδωσε προσοχή, έ-προχώρησε στο έλκυρο, έξεκρέ-μασε το φανάρι, και έγύτπησε με το κοντάκι του τουφεκιού τα έ-ξηνητλημένα άλλα που ξαναπήραν δόμο προς το δάσος. Ύστερα έα-νιμα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

—Μπράβο, άφέντη! Οικονομή-στε τη λίγη μπαρούτη που μάς μένει και χρησιμοποιήστε το μα-χαίρι σας! Βλέπω το καλύδι εκεί κάτω. Λίγη ώρα ακόμα αν θαστά-ξετε και κρατήστε τους λύκους, θα φτάσουμε και γλυτώνουμε!

Έβλεπα τα πιστόλια στις τσέ-πες της γούνας μου, έφραξα τη λα-βή του μαχαίριού στο χέρι κι έπε-ριμένα, ενώ ο Ρόσκο έμαστιγώνει άλύπητα τ' άλλα, που κατέβα-λαν πειά την τελευταία τους προ-σπάθεια.

Η άπειλητική μου στάσι με το μαχαίρι στο χέρι, έφόδισε τους λύ-

κους; Ξαφνιάστηκαν που είδαν το έλκυρο να τρέχει πάλι με την τα-χύτητα βέλους. Όπως ήποτε, έ-στάθηκαν διατακτικοί. Μερικές στιγμές κι έτσι μπερδέσαμε ν' άπο-μακρυνόμους άρκετά, τόσο που ά-χιστον, όσο άρκεσε να φτάσουμε στο καλύδι, που όποιον την πόρ-τα βήκαμε έβάνοναχτη.

Ο Ρόσκο έπήδησε από το έλκυρο κάτω με ζωηρές φωνές χαράς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μη χάνε-τε ούτε στιγμή!...

Η Άννα ήθελε στις αισθήσεις της και με άξιοθαύμαστη ελκιν-σία έπήδησε από το έλκυρο κι έ-επρόδωξε προς το καλύδι άκούου-θώμενη από τον Ρόσκο, που κρα-τούσε στην άγκαλιά του την κα-μαριέρα λιποθυμισμένη πάντα και άναίσθητη. Μά οδύς άπόθεσε τη δύστυχη γυναίκα μέσα στην κα-ρί μου εγώ λίγη όότεια μεσ, και

λύδα, που πήρε το τουφέκι από τα χέρια και πριν συνέλθω από την συγκίνηση που με κατείχε, την είδα να βγαίνει έξω και γρή-γορα-γρήγορα να διευθύνεται προς το έλκυρο. Οι λύκοι έπληγνιζαν, θά τον έσπαράζαν... Τί έπήγαινε θά τον έσπαράζαν; Τού φώναξα παρακα-νέ κάμνη. Τού φώναξα παρακα-

λώντας τον να μη έχθση τη ζωή του και τη δική μας, με χιόνονο, με εκείνος δεν έδωσε προσοχή, έ-προχώρησε στο έλκυρο, έξεκρέ-μασε το φανάρι, και έγύτπησε με το κοντάκι του τουφεκιού τα έ-ξηνητλημένα άλλα που ξαναπήραν δόμο προς το δάσος. Ύστερα έα-νιμα λιποθυμούσε δίπλα στην καμαριέρα της, που είχε χάσει πρό πολλού τις αισθήσεις της.

Ξαναήρθα στα λογικά μου, όταν άκουσα το γέρο Ρόσκο να φωνάζει χαρούμενα.

νο, σε πραγματικό λήθαργο...

"Όταν εξύπνησα, ήταν ακόμα νύχτα. Οι λύκοι μὴν πολωντας νὰ πηδῶσαν ἀπὸ τὴ στέγη, ἐκρί- γούσαν, οὐδὲν ἔχοντας γύρω στὸ καλὸν. Ἡ "Ανίμα καὶ ἡ χαμαριέ- ρα τῆς κομμόντουσαν ἡσυγῶ, μὴν ἔχοντας ιδεάν τοῦ κινδύνου. "Ο Ρόκος συντηροῦσε τὴ φωτιά.

"Εβλεπα τίς δύο γυναῖκες κοιμι- σμένες, ἡσυχες καὶ σκεπτόμενες μὲ φρίκη πὼς ὅταν θὰ ξυπνοῦσαν θάβλεπαν μπροστά τους τὸ Χάρο! Συλλογιζόμενοι τί καλὰ θάταν νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὲ αὐτὴ ἡ νύ- χτα! Μὰ τί τὸ ὅρεσεν; Ἄν τὴν μὴς σπαράξουν οἱ λύκοι, δὲν πει- νᾶμε ἀπὸ τὴν πείνα!...

Στὸ μετὰ, λίγο-λίγο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐχλωμαίνει τίς κόκκι- νες, οὐλές τῆς φωτιᾶς μας. "Ενας λύκος ἀποκόπησε γ' ἀνέβη πάνω στὴ σκεπή καὶ ἀπὸ τὸν ἀκο- λούθησε κι' ἄλλος καὶ δὲν ἐπέ- ρασαν πολλὰ στιγμὲς πὺρ ἀκού- σαι πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας φοβερὸ ποδοβολητό, τόσο πὺρ φο- βήθηκα πὼς θάπεφτεν ὁλόκληρη ἡ σκεπή.

"Εκείνη τὴ στιγμή ἔχασα κάθε ἐλπίδα. Δάκρυα μὲ ἦσαν στὰ μά-τια, βλέποντας τὴν ἀδελφοῦλα μου νὰ κοιμάται ἐγγονισμένη.

"Αἶφαινα οἱ λύκοι ἐπήδησαν ὅ-λοι μαζὶ ἀπὸ τὴ στέγη κάτω, μὲ δυνατό οὐρλιάσματα. "Ενα φοβερὸ ποδοβολητό ἀκούσθηκα ἔπειτα καὶ σὲ λίγο κάθε ἡλὸς ἐγάρθη μέσα στὴ σκεπή τοῦ δάσους.

"Βασινα σαστισμένη, μὴ μπο- ρώντας νὰ ἐξηγήσω τί συνέβαινε. Συγχρόνως ἀκούσθησαν ἀπ' ἐξω ἀνθρώπινες φωνές καὶ γαυγίσματα σκύλων. Μ' ἔνα πηδῆμα βρέθηκα στὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίξα. Δὲν ὑ- πῆρχαν περὶ λύκοι! "Εβόγηκα ἔξω μὲ τὴν ἰδίαν γὰρ πὺρ θὰ ἔνοιωθε ἕνας πεταμένος, ἐπιπνόντας καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνῆμα του. "Ε- ξὼ ἀπὸ τὴν καλὴ ἦσαν πολλοὶ κυνηγοί. Καὶ στοὺς κυνηγούς αὐ- τοὺς γρωστούσαμε τὴ ζωὴ μας.

Φαντασθῆτε τὴ γὰρ μου, ὅταν ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κυνηγῶν εἶδα τὸν πρίγκιπα Λέωντα Μ... ἀρρα- βωνιστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου.

"Ο Λέων εἶπε μείνει στὴν ἔπαυ- λι τοῦ θεοῦ μου, ὅταν εἰσεῖ ἐφύ- γαμε. Μὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησί- μας κι' αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχι- σαν ν' ἀγασσοῦν. "Απὸ μέρες ἄ- κούγαμε πὼς εἶχαν ἐμφανισθῇ λύ- κοι, πὺρ ἔφρασαν ὡς ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν χωριῶν, οἱ δὲ χωρικοὶ συγγενικοῦντο νὰ βγοῦν παγανιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

"Ο Λέων καὶ οἱ ἄλλοι πὺρ ἦσαν στὴν ἔπαυλιν τοῦ θεοῦ μου, ἀρχισαν νὰ τυραννιοῦνται ἀπὸ ἀπαίσια προ- αισθήματα. Τέλος ὁ Λέων, γοῦς νὰ γάση καθόλου καὶ δὲν ἀνέβηκε σ' ἕνα ἐλκυστὸ, κι' ἐπὺνᾶξεν ὅσους χωρικοὺς μπόρεσε, ἐτέθη ἐπὶ κε-φαλῇς τῶν καὶ πῆραν τὸν ἴδιον δρόμο μὲ μὴς μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴς προφτάσουν.

Τὰ προαισθήματά τους δὲν ἦσαν ἀβάσιμα. Συνήντησαν τὸν λύκο, μὴς ἐξήμερωσε, ἀκριβῶς τὴν ὥ- ρα πὺρ ἔγαν ἀνέβη στὴ στέγη τοῦ καλυθῶν, ὅπου εἴχατε κοιμ- μένοι. Λίγη ὥρα ἂν ἄργοῦσαν δὲν θὰ πρόφταναν νὰ μὴς σώσουν.

"Όσοι ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὸν φο- βερῶτερο κίνδυνο, πὺρ ἀντιμετώ- πισα στὴ ζωὴ μου.

M. BATINEA

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 6 Δεκεμβρίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ β' κλη- ρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ "Εβδομαδιαίου Λα- χείου τῆς "Οικογενείας" ἐνώπι- ον Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν λογίων καὶ δημοσιογρά- φων κ. κ. Α. Δράκου, Ἰ. Κό- ττικα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, δίδος Ταρσοῦλη καὶ πολλῶν ἀναγνώστων μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τοποθετηθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς "Οικογενεί-ας", ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ ὑπὸ τὸν νεα- ροῦ ἀναγνώστου μας κ. Σπ. Ἰ. Παύλου:

Ὁ α' ἀριθμὸς 14641, ὅστις κερδίζει Δρχ. 500, ὁ β' ἀριθ- μὸς 19610, ὅστις κερδίζει Δρχ. 150, ὁ γ' ἀριθμὸς 26009, ὅστις κερδίζει Δρχ. 100, ὁ δ' ἀριθμὸς 9654, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ ε' ἀριθμὸς 17668, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ σ' ἀριθμὸς 13537, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ ζ' ἀριθμὸς 15502, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ η' ἀριθμὸς 12443, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50.

Οἱ κάτωθι ἑκατὸ (100) ἀ-ριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἕν ἀντί- τυπον μυθιστορήματος τοῦ Μπράμ Στρουκέρ ὁ "Καπετὰν Βρυκόλακας":

26656,	6949,	11178,	7151,
6109,	4927,	24464,	26416,
1320,	26791,	3620,	14977,
11417,	11416,	5728,	3687,
0237,	25997,	25498,	6819,
10790,	734,	5458,	14718,
5457,	5456,	712,	2036,
20512,	13696,	9079,	23959,
318,	2641,	2125,	22870,
6892,	518,	2481,	25668,
26659,	15339,	21302,	18966,
20936,	9811,	14196,	15017,
2309,	26011,	23708,	8021,
23331,	13793,	1956,	8428,
12569,	16520,	4587,	17456,
21318,	3545,	15963,	564,
11826,	21071,	1729,	23908,
9113,	13625,	9687,	5874,

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ":

"Εσωτερικὸν δι' ἕν ἔτος Δρχ. 200 ἢ ἑξῆς. "Εξωτερικὸν Δολλάρια 6 καὶ δι' ἕτην τὴν "Αφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτήσια συνδρομὴ σελίδια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτο" κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ":

"Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 187 th Str (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge. ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γ. Παν—Ζή. Τὰ ποιήματα, τὰ δίστιχα μᾶλλον, πὺρ μὴς στέλ- νετε, δείχνουν πὼς δὲν ἔχετε ἀ- κόμα τὴν παραμικρὴν ιδέα μετρι- κῆς. — Γ. Δ. Μ., Τρίπολιν. "Ἡ ἐρωτικὴ σας ἐξομολόγησις κἀπὼς.. γλυκανάλατη. "Αν τὴν γράφατε γιὰ νὰ τὴν στείλετε πρὸς ἐκείνη, πρὸς τὴν ὁποία ἀπευθύνεται καὶ ὄχι γιὰ νὰ κάνετε φιλολογία, θὰ ἦταν πῶς φουσιὰ, καὶ συνεπῶς κα- λύτερη... Κωνσταντίνου—πολίτισσάν. "Θὰ ἀποκόψετε τὸ δελτίο σας καὶ θὰ μὴς τὸ ἀπο- στείλετε ταχυδρομικῶς. Πολλὸ χα- ριτωμένο τὸ ἀνέκδοτο τῆς θείας σας. — Χ. Γ. Τὸ ποίημά σας ἀ- τεύχον. — Κ. Κεσίσο γ λ ο υ.

"Ενταῦθα. Τὸ πεζογράφημά σας ὄχι ἐνδιαφέρον. Περιγράφει ἀτε- λειώτες, γοῦς τίποτε τὸ ἐξαιρετι- κό. — Τάκη γ ν. Ρέλη γ ν. Πολὺ κοινὰ τὰ ποιήματά σας. Δὲν ἔχουν καμμιὰ γὰρ, ὅτε στὴ στιγμὴν γὰρ, οὔτε στὴν ἑπόμενη τους, οὔτε στὴν ἑπόμενη τους... — Ἰ. Γ. α ν ν ι κ ὀ π ο υ λ ο ν. Καὶ γὰρ τὰ διὰ σας ποιήματα ἔχουν νὰ πούμε ὅ,τι λέμε στὸν προηγούμε- νο φίλο μας. — Α. Ἰ ω ἂ ν ο υ, Κόμπρον. "Όχι γοῦς. — Π. Μαυρίδης γ ν. Ἀράνακ. "Ἡ "Κόρη τῆς Μινιόν", πὺρ ὁμοί- σιμος δημοσιεύοντας ἀπὸ τοῦ Χοι- στογεννητικὸν φύλλον τῆς "Οἰ- κογενείας" ἀποτελεῖ ἐντελὴς αὐ- τοτελὴ συνέγεια τῆς προφητικῆς "Μινιόν" πὺρ τόσο σὰς ἐνοήτευσε. "Εκτός ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἥρωας τοῦ μυθιστορήματος, ἐμφανίζεται σ' αὐτὸ κι' ἕνα νέο πρόσωπο, ὁ "Μαῦρος Ἀστὸς", ὁ τρομερὸς ἀρ- γηγὸς τῆς Καμρόρας, ὁ ὁποῖος πα-ίζει πολλὴ σπουδαία ὄλιν. "Εκτός τοῦ Μαῦρου Ἀστὸς κάνουν τὴν ἐμφάνισιν τους στὴν "Κόρη τῆς Μι- νιόν" καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρω- τονεργάτας τῆς Γαλλικῆς Ἐπανα- στάσεως, γιὰ τὸ ἔργο διαδραμα- τίζεται στὴν ἀρχὴ στὴ Νεάπολιν καὶ κατόπιν στὸ ἐπαναστατημένο Παρίσι... Θέλετε τώρα νὰ σᾶς πούμε τί ἀπόγινε ἡ σατανικὴ Μαλ- φιέρα... "Α! Εἴστε πολὺ περίερ- γος, ἀγαπητέ μας φίλε. Κάμετε λίγο ὑπομονὴ καὶ θὰ μάθετε. Μὰς ρωτᾶτε ἐπίσης γιὰ τὸ δὲν δημοσι- εῖομε κανένα μυθιστόρημα τοῦ Πονσὸν ντέ Τερρέιγ; Τί νὰ σᾶς πούμε;... Δὲν ἀρέσουν καθόλου τὰ ἔργα του... Εἶνε μάλιστα περίεργο πὼς ὁ "Ροκαμβόλ" σημειώσε με- γάλῃ ἐπιτυχίαν στὴν ἐποχὴ του. Τὰ πάντα εἶνε σαλατοποιημένα στὰ ἔργα του, ἀδικαιολόγητα, ἀ- φύσικα καὶ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὰ οὔτε ἡ πῶς ὑποτυπώδης ψυχολο- γία. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τοὺς ἄλλους λαϊκοὺς μυθι- στογράφους, ὅπως ὁ Δουμάς, ὁ Ζε- βακὸ, κλπ. Αὐτοὶ ἔχουν καὶ ὠραῖο ὕφος καὶ προσέχουν σ' αὐτὰ πὺρ γράφουν καὶ τίς ὑπερβολὰς τους ἀκόμα τίς παρουσιάζουν μὲ φυσικὸ τρόπο, ὅστε νὰ μὴν φαίνονται τὸν ἀναγνώστη καὶ νὰ τὸν κάνουν ν' ἀναρωτιέται. "Γιὰ τὴν ἔγινε αὐτό;..

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Στὸ Χριστουγεννιά- τικο — Πανηγυρικὸ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

— Ἀρχίζει ἡ γνησία, ἡ αὐθεντικὴ, ἡ ἀπολύτως ἀληθὴς —

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

"Επὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων στοιχείων, συνεντεύξεων, ἐπιστολῶν, χειρογράφων, ἐκμυστηρεύσεων καὶ ἐπισήμων ἀνακοινώ- σεων. Μὲ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ τῆς πριγκηπίσσης ΑΣΠΑΣΙΑΣ, εὐγενῶς παραχωρηθέντα στὸ "Μπουκέτο", μὲ πλουσίαν συλλο- γὴν σπάνιων καὶ ἀγνώστων φωτογραφιῶν τοῦ τόσο σκληρῶς δοκιμασθέντος βασιλικῶ ζεύγους, κλπ. κλπ.

ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Ἀσπασίας Μάνου καὶ τοῦ πριγκηπὸς Ἀλεξάνδρου.—Τὰ παιγνίδια τους στὸ Βασιλικὸ Κῆπο.—Ἡ πρῶ- τη συμπάθεια.—Ἡ ἐκδρομὴς τους.—Ἡ γλυκεῖα καρδιά τῆς πριγκηπίσσης Ἑλένης, νῦν Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας.—Τὸ εἰδύλ- λιον Ἀσπασίας - Ἀλεξάνδρου.—Ἡ πρώτη ἐξομολόγησις τοῦ Ἀλεξάνδρου.—Ἡ πόλεμος τοῦ 1912—13.—Ἡ Ἀλέξανδρος στὸ μέτωπο.—Ἡ ἀπεχωρισμός.—Τί εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος φεύγοντας στὴν μητέρα τῆς δίδος Μάνου.—Ἡ καλωσύνη τῆς βασιλίσσης Σοφίας.—Ἡ προτιμὴ νὰ νυμφεῖται ὁ Ἀλέξανδρος μὴ εὐγενικὴ Ἑλληνίδα κέρη.—Ἡ τραγωδία τοῦ ἐμφυλίου σπαρχυμῶ.—Ἡ μέρες δακρύων καὶ ἀπογνώσεως.—Τὰ συγκινητικὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου στὸν Ἀλέξανδρο.—Ἀλέξανδρε, ἀπὸ σήμε- ρα εἶσαι βασιλεὺς!...—Ἡ ῥόλος τοῦ κ. Βενιζέλου.—Πὼς ἔγινεν ὁ γάμος τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου μὲ τὴν Ἀσπασίαν.—Οἱ ἀ- ξιωματικοὶ τῆς Ἀρμῆς ἐξανίστανται.—Ἡ ἔνα ταξίδι στὸ Παρίσι.—Ἡμέρες εὐτυχίας καὶ ἐρωτος.—Στὸ Τατόι.—Πὼς ἀκριβῶς συνέβη τὸ μοιραῖο δυστύχημα στὸν Ἀλέξανδρο.—Πὼς τὸ ἀφηγεῖται ἡ πριγκηπίσσα Ἀσπασία.—Στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.—Ἡ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ἀλεξάνδρου.—Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του.—Ἡ πρέσκλησις τοῦ κ. Βενιζέλου. "Ονειρα καὶ θλίβερά προμηνύματα.—Τὸ ὄραμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α', κλπ. κλπ.

Φροντίστε νὰ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

Μολονότι θὰ τυπωθῇ εἰς 100 χιλιάδες τεύχη, ἡ ζήτησις θὰ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε θὰ γίνῃ ἀνάρπαστον!...

Εἶμαι γυναικὶς ἐννὶ σφαλαμῶν
τὴν ἀγαθὴν ἐννὶ μου ἔργα
νὸ βέρα, αἰὸς ἀμφοτέρω διαπορῇ
ὁ ἐννὶ ῥόδινα μας ῥωσάδα
ῥόδινα 22. 11. 33

"Αποχαιρετιστήριον πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν αὐτόγραφον τῆς Πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, εὐγενῶς παραχωρηθὲν στὸ "Μπουκέτο", ὁλίγας ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Βενετίαν.

Σατυρική Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Ὁ Ἀθήνα, πρώτη χώρα
Τῶν πολλῶν πού τρέφει τὴν...

Χάλας ὁ κόσμος σήμερα
ὡς εἴμαστε ὅλοι γλέντι
τῶν τ' ἄγρια τὰ ἡμέρα
καὶ δὲν γνωρίζει, ὅπως λέν'
ὁ σάβλος τὸν ἀφέντη...

Στὶς Τετάρτες τὴν προάλλες ἕνας
(γέρος)

Ἔγιν' ἔτσι ἀνε-σῶσε... γ-Ε-
(ΡΩΣ)

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή καὶ μόνη
Αὐτὴ γειτόνισσες στριμώχνει
Κι' ὅπως λέν' ἡ φριμερίδα
Τὴν καρδιά του χάρισε
Παρενθύς σὲ δύο μερίδες
Καὶ τὴ φιλοδόχησε
μετὰ πάσης εὐκολίας,
εἰς τὰς δύο τὸν θαυμαστίας.

Μία καρδιά ὅμως δὲν φτάνει
σ' ἕνα ζεύγος θηλυῶν
Καὶ ἀμέσως μάνι-μάνι
ἀναψε φρενὸ καὶ καὶ
ἡ γοητὴ πιαστήκανε
καὶ ξεμαλλιαστήκανε...

Στὸν παλιὸ καρὸ οἱ γέροι
— ἄ, ἀγάπη φρόνισα! —
δὲν ἐπείθανε πᾶντι,
οὔτε... τὴ γειτόνισσα!
Μὰ τὴν σήμερον ἡμέρα
— οὔτε λίγα, οὔτε πολὺ —
πῆραν τὰ μυαλά ἀέρα,
κάθε γέρο-ραμολὶ
κάθε γηραιὸ τοιφούτη
καὶ ἀντὶς πᾶντος γιὰ κορυφῶν
βῆκαν — ἀδερφός — δουλειὰ
προτιμοῦνε τὰ φιλιὰ
καὶ ἂν ὁ δύστηνος δὲν σφάλλω
τὰ φιλιὰ, τὴν ἀγκυλιά
καὶ καὶ ὁ δόξα καὶ ἄλλο...
Αὐτὸν τρυφῶντες μ' ἕνα σιμάρο
καὶ τὸ μαῖσο τους τὸ φιλάω!...
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Γ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

— Ἐνας μόνον τρόπος ὑπάρχει
νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀλ-
πῆλα.

— Ποιός;
— Νά... κοιμηθῇ καὶ νὰ τὴν...
ξεχάσῃ!

— Σεβιτόρε, αὐτὴ ἡ πετοῦσα
εἶνε βρομένη.
— Ὅχι, κύριε. Μόνο πού τὴν ξε-
δίπλωσα ἀνάποδα! Ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος εἶνε... καθαρή.

Στὸ Παισιματοδοκίμιον.
Ὁ δικαστής. — Τί ἐπάγ-
γελμα κάνετε;
Ὁ κατηγορούμενος (με
πολλὴν ἀξιοπρέπειαν). — Εἶμαι
τραγικὸς ποιητής!

Ὁ δικαστής. — Αὐτὸ δὲν
εἶνε ἐπάγγελμα! Εἶνε... ἐγκρα-
νική ἀφροσύνη!

— Θέλεις νὰ κάνῃς γογγύρα πᾶν-
τι;

— Νά.
— Τότε νὰ παντρευθῇς γυναί-
κα... ἔγινε!

Ἐργάτης. — Παντρεύτηκα,
ἀφεντικό, καὶ ἤθελα νὰ μοῦ ἀνέ-
βάσῃς τὸ μισθό.

Ἐργαστασιάζης. — Δι-
ποῖμα πολὺ, παιδί μου, ἀλλὰ δὲν
μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτε... Ἡ
ἐταιρία εἶνε ὑπεύθυνος μόνον γιὰ
τά... δυστυχίματα πού συμβαίνουν

ἐντὸς τοῦ ἐργαστασίου!

Κυρία καὶ ἱσημέτρια:
— Μαρία, δὲν εἶνε σωστὸ
νὰ δέχεσαι τὸν ἀγαπημένο
σου μέσα στὴν κουζίνα...

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶθε
καλῶς. Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ τὸν δέ-
χομαι στὸ... σαλόνι!

Ὁ φοιτητής. — Ἐνοικιάζε-
ται, παρακαλῶ, ἡ σάλα;

Ἡ σπιτονοικοκυρά. — Μά-
λιστα.

Ὁ φοιτητής (μορφάζων). —
Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ δωμάτιο.
Θὰ εἶναι ρεμπιασμένο ἐδὼ μέσα.

Ἡ σπιτονοικοκυρά. — Ἀ!
μπα! Αὐτοὺς τοὺς... πήρε ὁ τελευ-
ταῖος νοικάρης!

Διάλογος μεταξὺ ἐνὸς βλαβῶς
καὶ ἐνὸς ἐξυπνοῦ:

Ὁ βλάβης. — Ἦθελα νὰ μάθω
γιὰ ποιὸν λόγον δὲν μιλάς ποτὲ
μαζὺ μου.

Ὁ ἐξυπνός. — Θέλεις νὰ
μάθῃς; Νά γιατί. Ὅταν δὲν εἶσαι
σύμφωνος μετὰ τὴν γνώμη μου λυ-
ποῖμαι γιὰ λογαριασμό σου, καὶ ὅ-
ταν εἶσαι σύμφωνος, ἀρχίζω νὰ ἁ-
νισαχθῶ... γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου!

Μεταξὺ φίλων.

— Ἄν κλέψῃς τίποτε, ὅτι καὶ
ἂν εἶνε, θὰ μετανοήσῃς μιὰ μέρα.

— Μπα! Ἐλευθερὸς ποτὲ τίποτε!

— Νά, ἕνα φίλ καὶ παντρεμέ-
να, πρὸς τιμωρίαν μου, τὴν γυναί-
κα πού φίλησα!

Γ' ΑΠΡΟΟΡΤΑ
Ο... ΣΩΤΗΡΑΣ ΤΗΣ...

Κάποτε, μιὰ ρομαντικὴ Γαλλίδα
ἔπεσε στὸν Σηκουάνα γιὰ λόγους
ἐρωτικούς. τὴν ἔσωσε δὲ ἕνας με-
γαλόσωμος γεννασιμένος σκύλος
τῆς Νέας Γῆς, ὁ ὁποῖος βούτηξε
στὸ νερὸ. Ἡ νέα πέφτοντας στὸ
ποτάμι, λιποθύμησε. Μετὰ τὴν δι-
άσωσίν της, ὅταν συνήλθε, ἐδήλω-
σε στὸν πατέρα της ὅτι, δὲν θὰ
παντρευθῇ ἄλλον ἀπὸ τὸν σωτήρα
της.

— Ἀδύνατον, τῆς εἶπε ὁ πατή-
ρας της.

— Μήπως εἶνε παντρεμένος; ρώ-
τησε ἡ νέα.

— Ὅχι.

— Πολὺ γέρος;

— Οὔτε.

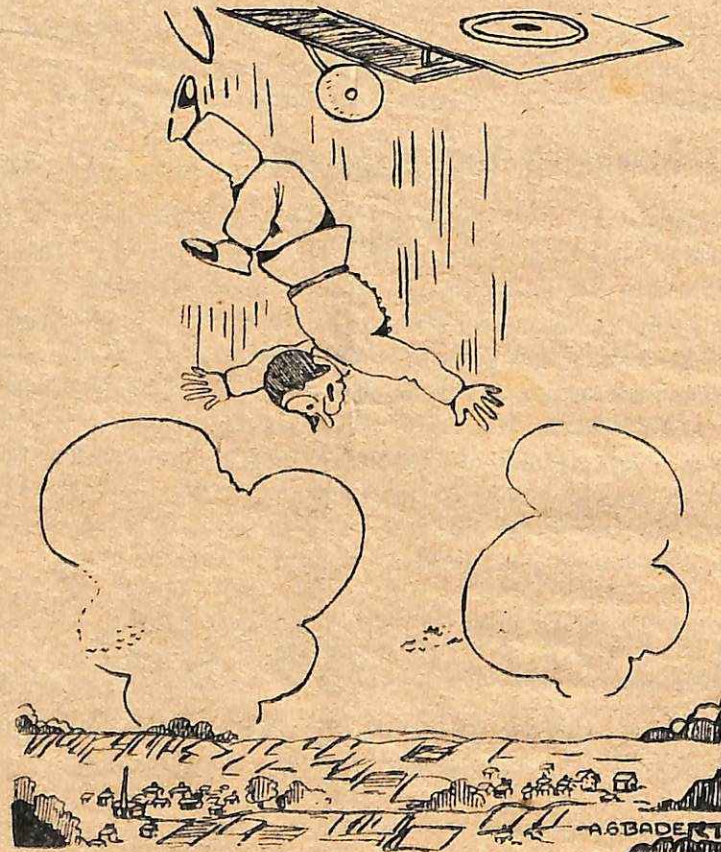
— Μὰ τότε ποῦς εἶνε ὁ σωτήρ

μου;

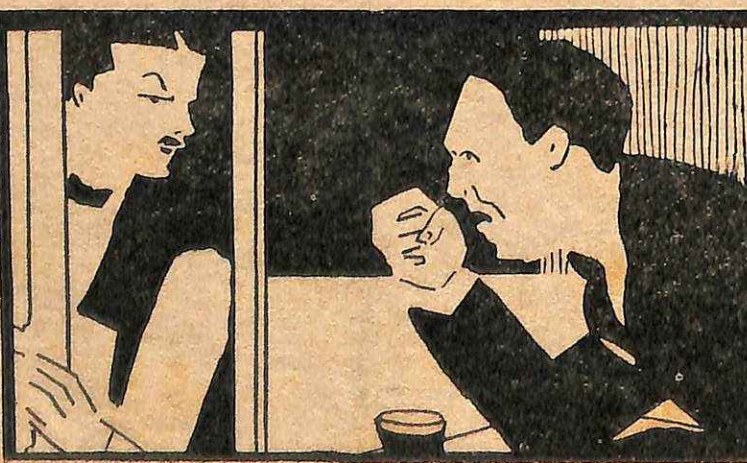
— Ὁ σωτὴρ σου, παιδί μου; Ἐ-

νας σκύλος τῆς Νέας Γῆς!

Κόκκινο ἢ ρομαντικὴ νέα!...

Ἡ ΠΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΛΕΡΟΠΟΡΟΥ : — Θεέ μου, φύλαξέ με μὴν
πέσω ἀπάνω στὴν πεθερά μου !...

Στὸ καφενεῖο :
Ὁ πελάτης. — Γκαρόν, μέσα στὸν καφέ μου βῆκε μιὰ κατσαρίδα !
Τὸ γκαρόν. — Ἄ, τὴν βῆκατε, κύριε !... Ἐπὶ τέλους !... τὴν κυ-
νηγοῦσα τὴν ἀφρόντη ἀπ' τὸ πρᾶ !...

ΠΛΟΥΣΙΑ
ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΙΩΝ

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

ὑπὸ τοῦ παιδιατρικοῦ παθολόγου
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλέφ. 20-287) 8-9 καὶ 2-5

ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

εἰδικὸς ἀσχοληθέντες ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἱατρεῖον Ἡραίου — Κουντουριώτου
11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλέφ. 40-582)

Κυρία,

Μὴ τὴν ζη-

λεύετε. Παραγ-

γέλοντας ἕνα

ΚΟΡΣΕ ἢ μιὰ

ΖΩΝΗ καὶ ἕνα

ΣΟΥΤΙΕΝ εἰς

τὸ Φαρμακείον

μας, γίνεσθε

σάν αὐτήν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ἱατρός

παθολόγος — Παιδιατρικός. Ἐν Πα-

ρίσις οπουδᾶσας.

Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10, 9

καὶ 3-5.

Τηλ. 20-218.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εἰς τρεῖς Τύπους :

Α'. ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΥΝΤΙΚΗ

(Ἀφρίζουσα)
διὰ τὴν περιποίησιν καὶ ὁμορ-
φίαν τῶν ὀδόντων.

Β'. ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Κατὰ τὴν συνταγὴν τοῦ ὀδοντο-
ἱατροῦ σας.

Γ'. ΠΑΙΔΙΚΗ

Εἰδικὴ ὀδοντοκρέμα διὰ παιδιά
2 — 14 ἐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΗΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ

Διὰ σαλόνια

Διὰ ντιβάνια

Διὰ παιδιά

ΚΟΝΤΟΥΖΟΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάρεδος Εὐαγγελιστρίας

ΑΝΘΗ

Διὰ βάζα

Διὰ φορέματα

Διὰ μπουτυνιέρες

ΚΟΝΤΟΥΖΟΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάρεδος Εὐαγγελιστρίας

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὁδὸς ΝΙΚΗΣ (α' ὄψεως)

ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ καὶ ΜΑΣΑΖ

διὰ τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν
μεθόδων κατὰ τῶν ρυτίδων, παχυ-
σαρκίας καὶ ἐλαττωμάτων ἐπιδερ-
μίδος.

ΡΙΖΙΚΑΙ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΙΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ

CLARK'S, ELER (Ραδιού), VE-
NUS (Crèmes, Lotions, Poudres
etc.), Masques, Soutiens, Sentures.

διαμορφωταὶ ρινὸς Ρορντ - Roller
καὶ ἀπαντὰ τὰ εἶδη αισθητικῆς καὶ
καλλωπισμεῦ.

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Δ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτά καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἑργοστασίων
Μὲ Τὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776